

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

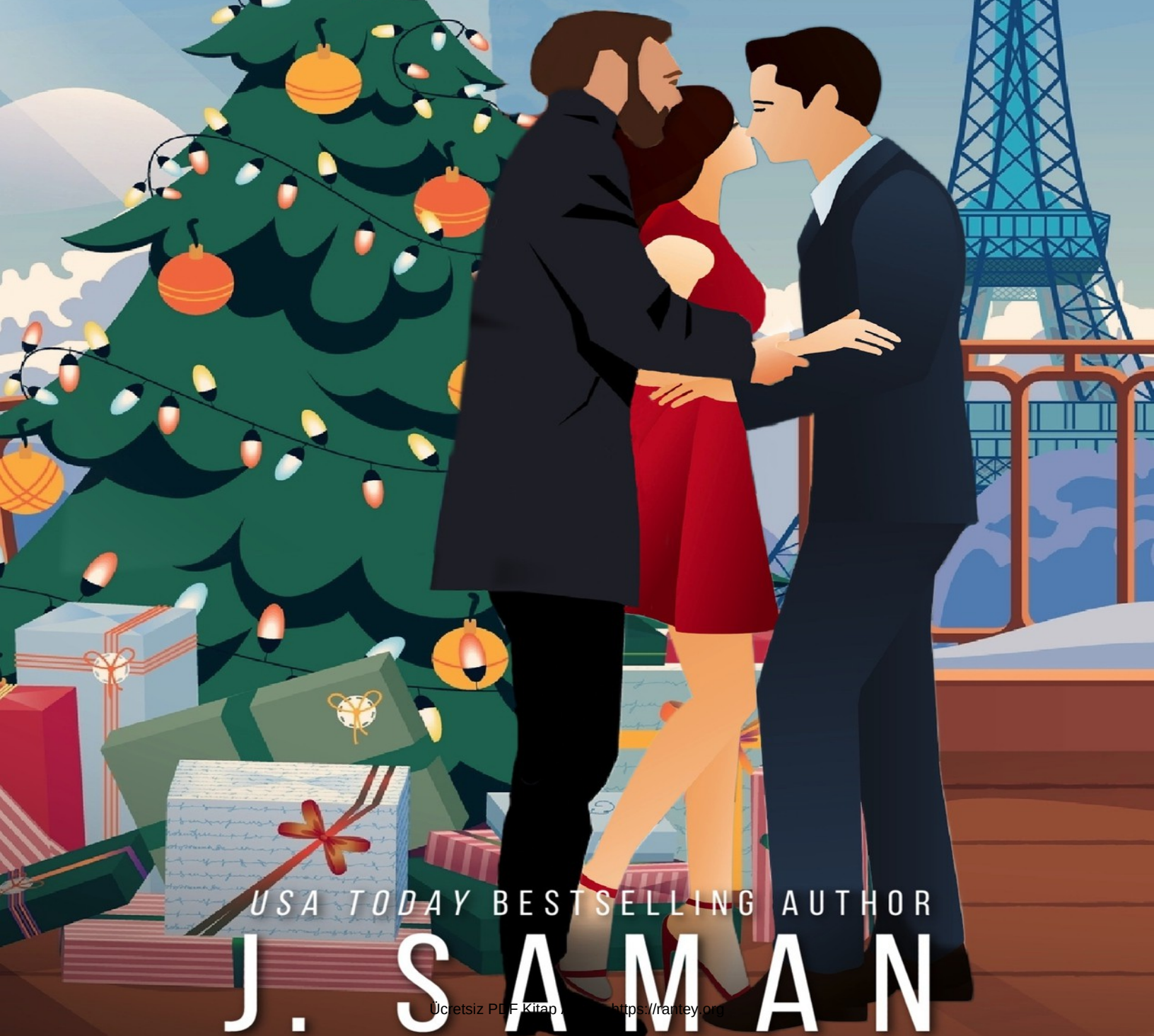
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOSSING MY *Holiday*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TATİLİMİ YÖNETİYORUM

J. SAMAN

Telif hakkı © 2025 J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Waverly

Bölüm 2

Tristan

Bölüm 3

Braxton

Bölüm 4

Waverly

Bölüm 5

Braxton

Bölüm 6

Waverly

Bölüm 7

Tristan

Bölüm 8

Braxton

Bölüm 9

Waverly

Bölüm 10

Tristan

Bölüm 11

Braxton

Bölüm 12

Tristan

Bölüm 13

Waverly

Bölüm 14

Braxton

Bölüm 15

Braxton

Bölüm 16

Waverly

Bölüm 17

Waverly

Bölüm 18

Tristan

Bölüm 19

Tristan

Bölüm 20

Braxton

Bölüm 21

Braxton

Bölüm 22

Waverly

Bölüm 23

Tristan

Bölüm 24

Braxton

Bölüm 25

Waverly

Bölüm 26

Braxton

Bölüm 27

Tristan

Bölüm 28

Tristan

Epilog

Noel için İrlandalı bir rock yıldızı

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Aman Tanrım, çok geç kaldım! Çekilin!" OvestHicks Pharmaceuticals'ın yüksek gökdeleninin merdivenlerini koşarak çıkarken ve cam kapılardan geçerken neredeyse iki kişiyi itip kakıyorum. Bu yüzden başım büyük belada. Binamda gece elektrik kesildi, bu da eski telefonumun şarj olmamasını ve dolayısıyla şarjının bitmesini, yani bu sabah alarmımın çalmamasını anlamına geliyor.

Bir saatten fazla geç kaldım ve elektrik olmadığı için ısıtma ve sıcak su da yoktu, yani uyanmak çok eğlenceliydi.

Patronum Tristan Ovest'i düşününce midem düğümleniyor. Dondurucu soğuklara rağmen, asansöre binerken alnımda ter damlaları beliriyor, asansör salyangoz hızıyla yükselirken yerinde duramadan ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyorum. Telefonumu açıp ona e-posta veya mesaj atmam da mümkün değil, dün gece iş laptopumu ofiste bırakmıştım.

Ah!

O, dünyadaki en huysuz patron. Tanıdığım en cimri insan. Ortak sahibi Bay Hicks ise onun tam tersi, aynı derecede yakışıklı ama çekici, eğlenceli ve nazik biri. Nasıl en iyi arkadaş olduklarını hiç anlamıyorum. Ve neden Bay Ovest yerine Bay Hicks için çalışmadığımı her gün hayıflanıyorum.

İç çekiyorum. Tristan'la uzun bir gün olacak. Yaklaşan tatil ve Noel ruhunun onu yumuşatmasını umut edebilirim sadece. Parmaklarımı çapraz tutuyorum.

Asansör kapıları açılır ve ben dışarı çıkarım, ancak ağlayan Thomas'ın etrafından atlamak zorunda kalırım, o da bana çarpmak üzereyken. Açıkça, o kadar perişan bir haldeydi ki, asansör kurallarına uymayı ve benim çıkmamı beklemeyi başaramadı. Thomas'ın kaçma çaresizliği dışında,

Ayağı benim ayağıma takılır ve beni düşürür. Topuğum asansörün zeminine ağır bir sesle çarpar ve yüzüstü asansörden düşerim.

Yere düşerken, kendimi durdurmak için kollarımı çılgınca salladım ve duvara çarptım.

Ya da daha çok bir erkek duvarı gibi, çünkü duvar seksi, pahalı bir kolonya gibi kokuyor ve bana doğru hareket ederken sert kaslar gibi hissediliyor. O geri atlar ve Fransızca sert bir küfür eder, tam o sırada yakıcı bir sıcaklık beni sarar. Acı içinde bağıriyorum ve çılgınca bluzumu tutuyorum, bu da çantamın askısının kopmasına ve cüzdanımın uçuşmasına neden oluyor. Gökkuşağı gibi, içindekiler havaya fırlıyor ve beni yakan kahvenin kalıntıları ile birlikte her yere dökülüyor. Yaralı bir hayvan gibi ellerim ve dizlerim üzerinde ahşap zemine düşüyorum ve etrafımdaki herkes nefesini tutuyor.

Asansör kapıları neşeli bir "siktir git" sesiyle kapanır ve ayakkabımı da beraberinde götürür.

Bir an için, kahve lekeli bluzum ve onun altındaki yanmış cildimden dolayı çok şaşkın ve incinmiş bir halde, sadece gözlerimi kırabiliyorum. Doğum kontrol haplarımın paketine, iki tampona, cüzdanıma, yarı erimiş eski bir sakız paketine ve en iyi arkadaşım Jennie'nin geçen hafta doğum günüm için şaka olarak aldığı ve çantamdan çıkarmayı unuttuğum bekar kızlar için hayatta kalma kitine bakıyorum. Pislik kovucu sprey ve küçük, pembe bir vibratör herkesin görebileceği şekilde ortada duruyor.

İki şey aynı anda farkına vardığımda içimden bir inilti kaçıyor. Baktığım pahalı siyah ayakkabılar ve eteğimin havalanmasıyla uyluklarımın arkasına ve popoma çarpan serin hava. Tabii ki. Yani, bu olmadan ne tür bir aşağılanma tamamlanmış sayılabilir ki? Bunu daha da kötüleştirebilecek tek şey, burada bir şişe kayganlaştırıcı olması olurdu.

Hemen çömelirim, yüzümde göğsümdeki yanıkla kıyaslanamayacak kadar şiddetli bir sıcaklık hissedirim. Utançtan gözyaşları akmak üzereyken, onları geri tutar ve kendimi yukarı bakmaya zorlarım. *Lütfen yanıldığımı söyle. Lütfen yanıldığımı söyle. Lütfen bunun yerine Bay Hicks olsun.*

Hayır. Tristan Ouest, eş CEO, yönetim kurulu eş başkanı ve patronum, öfke ve mutlak nefret dolu bir ifadeyle

nefret dolu.

Siktir!

Ben de fark edilmeden geçmeyi umuyordum. Yüzüme yapışan koyu renkli saç tellerini geriye doğru tarıyorum ve çantamın içindekileri karıştırıyorum. O eğilip pislik kovucu spreyi alıyor, ama gözü açıkça vibratörde. Onu kırık çantama geri koyuyorum, ardından doğum kontrol haplarımı ve tamponlarımı.

Kaşlarını kaldırarak bana pislik kovucu spreyi uzattı, ben de çantama dönerek onun bakışlarından kaçtım.

Adam tüm boyuyla dikiliyor, devasa bir canavar gibi. "Neden hepiniz burada duruyorsunuz?" diye etrafımdaki herkese bağılıyor ve ayakların hızla uzaklaştığını fark ediyorum. Bu bir rahatlama.

Aşağılanmışlığımla yutarak boynumu uzatıp onun bakışlarına karşılık verdim. "Bay Owest, çok özür dilerim. Thomas ayağımı taktı, düştüm ve sizi görmedim..."

"Neredeyse iki saat geç kaldın ve girişin bu mu oluyor? Ne zamandan beri bu kadar sakarsın?" diye alaycı bir şekilde soruyor, buz mavisi gözleri öfkelenildiğinde olduğu gibi biraz daha soğuklaşıyor. "Şu dağınıklığa bak." Sonunda gömleğimi fark edince ceketindeki kahve lekesini siliyor. "Tanrım," diye tıslıyor. "Yanmış mısın?"

Yutkunup son eşyayı çantama geri koyuyorum, gördüğü diğer eşyalardan bahsetmediği için minnettarım. Ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Aslında umursadığını sanmıyorum ve endişeli kaşlarını çatması sadece gösteriş için.

Her nasılsa, bana acımış olmalı ki sol kolumdan tutup beni kaldırıyor, neredeyse tüm ağırlığımı eliyle kaldırıyor. Dik durduğum anda beni bırakıp geri çekiliyor ve mahvolmuş beyaz bluzuma bakıyor. En sevdiğim bluzdu. Hem yenisini alacak param yok, hem çantamın askısı kırılmış, hem de ayakkabım lobiden on sekizinci kata kadar bir yerde kalmış. Harika.

"Bir dakika ihtiyacın var mı?" diye sordu sonunda, sesi hala sert ama daha alçaktı. Muhtemelen ona keskin cevaplarımdan birini vermediğim içindi. Bu sabah başıma gelenlerden dolayı çok şok olmuş ve utanmıştım, ona karşı normal gücümü toplayamıyordum.

"Ayakkabımı bulmak ve bluzumdaki kahve lekesini çıkarmak için beş dakika zamanım olursa çok iyi olur."

"Burada başka kıyafetin yok mu?"

"Hayır." Neden olsun ki? Burada çalıştığım iki yıl boyunca, kıyafetlerime bir damla bile bir şey dökmedim.

"Beş dakikan var, sonra da ofisime gelip benim için başka bir kahve hazırlamanı bekliyorum, çünkü sen benimkini döktün."

O dönüp koridordan fırtına gibi geçip köşedeki ofisine doğru giderken, ben zihnimde en iyi hareket tarzını tartışıyorum.

"Ayakkabınızı bulacağım. Siz tuvalete gidin," diye diyor, tüm olayı gören yönetici resepsiyonist Jasmine.

"Teşekkürler. Harikasın."

"Önemli değil. Senin hatan değildi. Hepsi Thomas'ın suçu."

Bana göz kırpar ve ben tuvalete doğru topallayarak yürürüm. Kadınlar tuvaleti şükürler olsun ki boştur ve ben tezgaha doğru yürürüm, yansımamı gördüğümde derin bir nefes alırım.

Ellerim titriyor ve bluzumun düğmelerini açıp altındaki biraz kızarmış ama çok da kötü olmayan cildimi inceliyorum. Öte yandan gömleğim... Bir yığın peçete alıp ıslatıyorum ve işe koyuluyorum, ama bunun umutsuz olduğunu zaten biliyorum. Of. Bir mola. Hayatımda bir kez olsun, bir mola istiyorum. Biraz merhamet. Biraz nezaket.

Lanet olası bir Noel mucizesi.

Bu çok mu fazla bir şey?!

El sabunu ile iki dakika yıkadıktan, kuruladıktan ve el kurutma makinesinde kuruttuktan sonra, olabileceği en iyi hale geldi. Tekrar giydim, düğmelerini ilikledim, saçımı taradım ve koridorda garip bir şekilde yürüyerek masama doğru ilerledim ve ayakkabımın masanın üzerinde durduğunu gördüm. Dudaklarıma bir gülümseme kondu ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım, zihnimi toparladım.

Gördün mü? O kadar da kötü değil.

Telefonumu şarj etmeye takıyorum, ayakkabımı giyiyorum, tabletimi alıyorum, onun majesteleri pisliğe bir fincan kahve daha yapıyorum ve kapı açık olduğu için ofisine giriyorum.

Masasının arkasında oturuyor, gözleri büyük monitörlerinden birine odaklanmış, mürekkep siyahı saçları tek bir teli bile yerinden oynamadan mükemmel bir şekilde taranmış,

ve kırmızı kravatı - mevsimlik görünmeye çalışıyor - düzgün ve sıkı, ancak ceketini değiştirdiğini fark ediyorum.

Kahvesini masasına koyup geri çekildim, göğsüne yüzüstü düşüp çantamın içini görmesine neden olduktan sonra ondan uzaklaşmak istedim. Ve kışımı. Onu da görmüş olabilir.

"Spreyi kullandın mı?"

"Anlamadım?"

"Kıç deliği kovucu spreyi mi?" Kupa fincanını işaret etti. "Kahveme mi koydun?"

Sırtışı bastırıyorum. "Bu sabah değil."

Geriye yaslanarak bana uzun uzun bakıyor, bluzumda hala kahve lekeleri olduğunu ve bazı yerlerinin biraz ıslak olduğunu fark ediyor, sonra sert bakışları yüzüme odaklanıyor. İki farklı hali var: sinirli ve suskun. Hayatında hiç gerçek, samimi bir gülümseme göstermiş mi acaba?

"Neden geç kaldın, daha da önemlisi, geç kalacağını neden bana söylemedin?"

Boğazımı temizler ve omurgamı düzeltirim. "Binamda gece elektrik kesildi ve telefonumun şarjı bitti, alarmım da çalışmadı. Telefonumun şarjı bittiği ve şarj edemediğim için arayamadım veya mesaj atamadım."

Dirsekleri koltuğun kollarına dayanmış, elleri ise zayıf karnının üzerinde gevşekçe duruyor. "Bu zayıf bir bahane gibi geliyor."

Omuz silkiyorum. "Üzgünüm. Bu gerçek ve elimdeki en iyi bahane." "Senin bizim..."

"Smithfield Pharmaceuticals'ı satın alma sürecinde misiniz? Evet, biliyorum. İki saat bile geç kalmadım ve bunu telafi etmek için bu akşam iki saat daha kalmayı planlıyorum."

O içini çekip ayağa kalkar ve pencereye doğru yürür. "Kendini yaktın mı?"

"İyileşemeyeceğim bir şey değil."

Bana sırtını dönerek pencereden Boston silüetine bakıyor. "Hastaneye ya da acil servise gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır. İyiyim."

Dönüp pencereye yaslanır, kollarını göğsünde kavuşturur. Gözleri yüzümde ama kıyafetlerimi yeni bir bakışla incelediğini biliyorum. Normalde, düzgün görüldüğüm sürece umursamaz. "Harika, ama geç kalman ceketimi ve bluzunu mahvetti, seni de yaktı."

"Ceketinin temizlik masraflarını ben ödeyeceğim," diyorum sert bir sesle. Ve bir hafta boyunca sadece ramen yiyeceğim.

"Ceket umurumda değil."

Sinirden ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bir buçuk saat geç kaldım Tristan! Üstelik benim hatam bile değildi."

Dudakları seğirir ve ben gördüğüm şeyin doğru olup olmadığından emin bile olmadan başparmağıyla onu siler. Yine de, bakışlarımı bir anlığına oraya çeker ve sonra başka yere bakarım. Böyle anlarda, keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı diyorum. Soğuk mizacına uyan buz mavisi gözleri, siyah saçları, keskin çene hattı ve onu Süpermen'e benzeten çenesindeki çukur.

Neden tüm yakışıklılar böyle pislikler?

"Tristan? Bana hiç öyle demedin."

"Bu sabah her zamankinden daha sinir bozucusun. Sana başka ne diyebilirim bilmiyorum. Soğuk bir dairede elektrikler kesik halde geç uyandım, aynı derecede soğuk bir duş aldım ve sonra buraya koşarak geldim, kendimi yakıp, yarım katın insanına kıcımlı gösterdim ve pembe vibratörümü görmeni sağladım. Sanırım yeterince cezalandırıldım. Lütfen tüm bunları geride bırakabilir miyiz?"

"İş yerinde çantanda bulundurmamalısın dediğin o saçma spre ve vibratörü mü kastediyorsun?"

Bu lanet olası pislik. "Bu, geçen hafta bir arkadaşımın doğum günüm için bana aldığı şaka hediyesiydi ve ben de onların orada olduğunu unutmuşum. Çantamda ne tuttuğum benim kişisel, özel mülkiyetimdir ve seni ilgilendirmez. Tabii ki, bunun herkesin önünde, özellikle de senin önünde dökülmesini istemedim. Artık işimize dönebilir miyiz, yoksa beni azarlamayı henüz bitirmedin mi?"

"Adil davranmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet. Ortamı okuma yeteneğin sonunda işe yarıyor. Adil davranmadığını düşünüyorum."

"Ama şu anda resmi olarak bir stajyerimiz eksik ve bir saat sonra Smithfield ekibiyle sanal bir toplantımız var, ve sen bu haldesin." Elini vücudumun üzerinde yukarı aşağı salladı.

Bu sözleri beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. O haklı. Öyle yapıyoruz ve bu, hepimizin kamera karşısında konuşmak zorunda kalacağımız büyük bir toplantı.

"Thomas'ı kovdun mu?"

"O beceriksiz. Sen öyle olmadığını bana kanıtla."

Dick. "Eve gidip..."

"Ve daha fazla zaman kaybetmek mi?" diye sözümü kesti. "Hayır. Sana burada ihtiyacım var. Jasmine'e koşup sana giyecek yeni bir şeyler almasını söyleyeceğim. Bu toplantı sorunsuz geçmeli ve sen de buna hazır olsan iyi olur."

Cevap veremedem, kapı sertçe çalınır. "Ne var?" diye bağırır Tristan.

Kapı açılır ve Braxton Hicks — evet, adı gerçekten bu — sanki onun için özel olarak tasarlanmış gibi görünen bir takım elbise giymiş, keskin çenesinde mükemmel miktarda sakal ve her heteroseksüel kadını ve eşcinsel erkeği bayılttıran çekici, inci beyazı gamzeli bir gülümsemeye içeri girer. Kumral saçları dağınıktır ve çikolata kahverengi gözleri her zamanki yaramazlık izleriyle parıldamaktadır.

"Hey, olanları duydum. Herkesin iyi olup olmadığını ve Waverly'ye iyi haberi verip vermediğini görmek için geldim." Braxton, bluzumu fark edince gülümsemesi bir anda somurtkan bir ifadeye dönüşür. "Vay canına. Zavallı kızımız. İyi misin?"

Elleri omuzlarıma dokundu ve beni tamamen kendisine dönmem için çevirdi. Keşke onun dokunuşuyla kalbim daha hızlı atmasaydı. Tristan'ın yanındayken vücudumun nasıl tepki verdiğine alışmak için zamanım oldu - daha çok yüzde altmış sekiz gibi - ve onun kişiliği bu konuda bana biraz yardımcı oluyor. Ayrıca o bana hiç fiziksel olarak dokunmadı. Ama hala Braxton'ın yanında karnımda kelekler uçmadan ve meme uçlarımin sertleşmeden nasıl davranacağımı öğrenemedim.

Ona aşık olmak berbat bir şey.

"İyi olduğunu söylüyor," diyor Tristan, buna inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi somurtarak. "Ve hayır, ona henüz haberleri vermedim. Gördüğün gibi, biraz meşgulüz."

"Gerçekten iyi misin?" Braxton'ın yüzü endişeyle doludur. "Bu soğuk kalpli herife söylediğin şeyleri değil, gerçeği söyle bana."

Hafifçe gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet. İyiyim. Göründüğünden daha kötü. Artık acıtmıyor bile."

"Kahretsin, umarım öyledir, ama büyük haberi kaçırmadığım için de mutluyum."

"Ne oldu?" diye sormadan edemiyorum.

"Claudia ayrıldığına göre, yılbaşından sonra seni de asistanım olarak işe alacağım. İkimiz için de en mantıklı olanı, bir kişiyi paylaşmak." Kendisiyle Tristan arasında elini sallayarak işaret etti. "Ne dersin?"

"İkiniz için de çalışacak mıyım?" "Ondan önce seni kovmazsam, evet," diyor Tristan. Aman Tanrım.

2

TRISTAN

Hakkımda yaygın olan kanının aksine, ben tatilleri sevmiyorum. Sadece yılın en sevdiğim zamanı değiller. Zoraki neşe ve coşku. Kafanızdan çıkmayan, girdiğiniz her mağazadaki hoparlörleri söküp atmak isteyeceğiniz kadar sıkıcı Noel şarkıları. Çocuklar ağlayıp sızlanıyor, şu oyuncağı, bu oyuncağı istiyorlar ve saçma sapan kırmızı bir kostüm giymiş bir adam gördüklerinde çığlık atıyorlar.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. O bir Scrooge ve tatillerin anlamını, getirdiği tüm neşeyi ve birlikteliği tamamen kaçırıyor. İlk kısımda yanılıyorsunuz. Ben Scrooge değilim. Ben sadece gerçekçiyim ve onları oldukları gibi görebiliyorum. Aslında Hallmark tatil kartı fikri olan ve onu gerçeğe dönüştürmek umuduyla satın aldığımız bir sevgi maskaralığı.

Her neyse. Her şey yolunda ve güzel. Sadece benim tarzım değil. Ailemi seviyorum ve tatillerde onları görmekten hoşlanıyorum, ama sırf Noel olduğu için, gerçek dünyada yapılması gereken işler ortadan kalkmıyor ve benim de Noel Baba gibi neşeli olmam gerekmiyor.

Braxton ve ben OuestHicks Pharmaceuticals'ı kurduğumuzda, Noel ve Yeni Yıl arasında bir hafta boyunca şirketi kapatıp çalışanlarımıza tatil vermesi gibi aptalca bir fikir aklıma geldi — bakın, Scrooge değilim — ve aksi takdirde asla yapmayacağımı bildiğim için kendimi eve gitmeye zorladım.

Ama bu yıl, çok fazla destek ve müzakere gerektiren yeni bir şirketi satın alma sürecinin ortasındayız ve bununla birlikte, hala yapılması gereken bir sürü iş var. Bu hafta sonu ofisin kapanacağı düşüncesi beni çok rahatsız ediyor.

Kendi kıcını bile bilmeyen küçük stajyer Thomas, Smithfield ekibi de dahil olmak üzere herkese yanlış sunumu e-postayla gönderdi. Sabahımı onun hatasını düzeltmek ve her şeyin yolunda olduğunu onlara temin etmekle geçirdim. Sonra onu kovdum. Benim için bardağı taşıran son damla buydu. Daha önce de benzer bir hata yapmıştı, yönetim kuruluna ve paydaşlara bir önceki yılın kazanç tahminlerini e-postayla göndermişti.

Thomas, kötü ruh halimin sadece bir parçası.

Diğeri ise benim için fazla güzel olan asistanım, Brax'la benimle hiç yapmadığı şekilde gülümsüyor ve gülüyor. Muhtemelen ben bir pislik olduğum için, ve bu mizaç burada zaten zor kazanılmış olsa da, Waverly ile bu konuda bir seçim şansım yok. Pislik olmak onu benden uzak tutuyor, ki tam da onun olması gereken yer burası.

Buna rağmen, bu sabah o yangınları söndürmesi gereken Waverly olmalıydı. Ben değil. Onun küstah tavırlarını ve küstah ağzını takdir etmekten ne kadar nefret etsem de, en azından normalde her şeyin iki adım önündedir. Bugün bir istisnaydı ve bunun için uygun bir gün değildi.

Sonra o, sadece geç kalmakla kalmayıp, kıcından pis koku yayarak ve pembe vibratörüyle cehennemden kaçmış bir yarasa gibi içeri daldı ve bir kez daha kendimi bir patronun düşünmemesi gereken şeyler hakkında düşünürken buldum. Düşünmemem gereken şeyler. Şimdi Brax onu kendisi için çalışması için işe alıyor ve ben buna itiraz etmek istesem de edemedim. Çok mantıklıydı ve bunu veto etmek için geçerli bir nedenim yoktu.

"Bu oldukça büyük bir terfi."

O inanamıyor. Ben sinirleniyorum. Brax, Waverly'yi istediğini itiraf etmekte hiçbir sorun yaşamadığı için domuz gibi mutlu. Waverly buraya başladığından beri iki yıldır böyle. Benim gibi, bunu asla eyleme dökmeye niyeti olmasa bile. Koltuğuma geri dönüp masamın arkasına geçiyorum.

"Evet, ama bu kadar gergin görünme. Ona kıyasla benimle çalışmak çocuk oyuncağı. Ayrıca iş yükündeki artışa paralel olarak sana önemli bir zam yapacağız."

Gözleri parlar. "Tamam. Şey. Bu harika. Vay canına. Çalışmalarına ve yeteneklerime inandığınız için teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

kirpiklerini ona doğru kırıştırır ve ben çenemi sıkarım. "Bu görev yılbaşından sonra mı başlayacak?"

"Evet," diyorum ona. "Kış tatilinden sonra. Brax ve ben Paris'te anlaşmayı tamamlayacağız, bu yüzden normalde olduğu gibi eve gidebileceksin."

Yüzünde ayırt edemediğim bir ifade belirir. Neredeyse kalp ağrısına benzeyen bir şey. "Harika." Ama bunu içten söylediğinden emin değilim.

"Waverly, Jasmine'e toplantı için sana yeni bir kıyafet alması için mesaj attım. Onu beklerken, Thomas'ın fiyaskosundan sonra doğru PowerPoint sunumunun hazır olduğundan emin olmaya ne dersin?"

Gülümsemesi benim için her zamanki haline dönuştü. "Tabii ki. Ve bana güvendiğin için tekrar teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli."

Başka bir şey söylemeden dönüp gider ve ben ellerimle yüzümü ovuştururum. "Bu bir hata," diye mırıldanırım.

"Hata değil. O, on iki yıl önce bu şirketi kurduğumuzdan beri sahip olduğumuz en iyi yönetici. Akıllı, hırslı, tatlı ve çalışanlara, müşterilere ve diğer şirketlere karşı dostça davranıyor ve senin işlerini kimseye yapamayacağı bir şekilde hallediyor."

"Senin dışında demek istiyorsun."

"Benden başka," diye kabul eder. "Ayrıca, bir kadını paylaşmaktan zevk aldığımız ilk sefer bu olmayacak."

Ellerim kucağıma düşer. Onun bunu söyleme şekli, bunun neden kötü bir fikir olduğunu açıklıyor.

Kadınlarla paylaşımımız üniversitede sarhoş olduğumuz bir gece başladı. Bunun hoşumuza gittiğini, ikimizin de açıklayamadığı bir şekilde garip bir şekilde doğru geldiğini keşfettiğimizde, şu anki eski eşimle tanışana kadar ara ara devam etti. Üç yıl önce boşanmamız kesinleştikten sonra, zaman zaman yeniden başladı, ama eskisi gibi değildi. Brax, gerçekten istediği tek kadını sikemediği için bekar bir playboy hayatı yaşıyor ve ben de eski karımdan sonra bir daha kimseye ilişki kurmayacağıma yemin ettim, ailemin dehşet ve üzüntüsüne rağmen.

Ama içimde kötü bir his vardı, Waverly'nin de onun olması gerektiğini önerdiğinde, birden fazla anlamda konuştuğunu hissediyordum. Brax'ın yalnız ya da mutsuz olmasını istediğimden değil. Waverly'yi kaybedemeyiz ve Brax, kızı elde edip peşinde koşmayı bıraktığında

hiç kimseye birkaç aydan fazla ciddi bir şekilde bağlanmamıştı. Waverly'yi koruyorum, ama aynı zamanda şirketimizi de koruyorum.

"Bu öyle değil," diyorum ona.

"Biliyorum, biliyorum, ama ikimiz de Waverly başka biri olsaydı, ona asılacağımızı kabul edecek kadar erkek olduğumuzu düşünüyorum."

"Hemen kes şunu," diyorum ona. "O öyle biri değil."

"Neye benzemiyor? Cinsel olarak mı? Aynı anda iki erkeğe ilgi duymaya mı? Neden bu kadar eminsin? Söylentilere göre çantasında vibratör varmış."

Ben homurdanırım. "Geçen hafta doğum gününde aldığı şaka hediyesi olduğunu söyledi."

"Ee?"

"O zaman saçmalamayı kes!" diye bağırırım. "Az önce sen söyledin. O, on iki yıldır sahip olduğumuz en iyi yönetici ve biz çalışanlarımızla yatmayız."

"Bu yüzden ona dokunmayın ve ben de dokunmayacağım. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar istememe rağmen." Elini kaldırıp kapıma doğru yönelir. "Toplantıda görüşürüz."

Gözlerimi kapatıp koltuğuma yaslanıyorum. O sadece benimle dalga geçiyor. Bunu biliyorum. Daha önce ona hiçbir şey yapmadı ve şimdi onun için çalıştığına göre kesinlikle yapmayacaktır. Dürüst olmak gerekirse, neden bu kadar gergin ve sinirli olduğumu bilmiyorum. Belki Paris bana iyi gelir. Ofisten ve Boston'dan uzaklaşmak, yine de çalışmak olsa da, ve beklentileri yüksek olan ailemle uğraşmak.

Jasmine, Smithfield grubunun sanal toplantımıza yaklaşık on dakika geç kalacağını bildirir ve ben de her şeyin yolunda olup olmadığını kendi gözlerimle görmek için konferans salonuna inerim. Bu, OuestHicks'i kurduğumuzdan beri üstlendiğimiz en büyük iş ve sorunsuz bir şekilde tamamlanması gerekiyor.

Köşeyi döndüğümde, ayakkabılarım parke zemine hafifçe vuruyordu, ama mutfağın kenarında aniden durdum, Waverly'nin sesini duyduğuma yemin edebilirim. Eğer konferans odasında değil de mutfakta atıştırmalık bir şeyler yiyorsa, yardım edin bana...

"Dairen ne durumda?" diye soruyor, sanırım arkadaşı Jennie olan bir kadın. Onları sık sık birlikte görüyorum, ben fark etmediğimi sandıklarında molalar verip hızlıca sohbet ediyorlar.

"Ev sahibi, bodrumu su basan ve elektrik sistemini kısa devre yapan bir boru arızası olduğunu söyledi. Tamir için çalıştıklarını söyledi, umarım eve döndüğümde ısıtma ve sıcak su çalışıyor olur," diye yanıtlıyor Waverly, yorgun ve biraz morali bozuk bir sesle, ki bu ona hiç yakışmıyor. Normalde neşeli biridir ya da benimle kavga eder.

"Çok üzüldüm canım. Yapabileceğim bir şey var mı? İhtiyacın olursa bu gece bizimle kalabilirsin."

"Hayır, ben iyiyim. Her şey yoluna girecek. Ama bir daha bana hediye almamanı hatırlat bana."

Jennie kahkahayı patlatır. "O pislik spreyi ve vibratör olayını duydum. En azından onun sıcak deliğinin önünde çalışıp yerdeki her şeyi titreştirmeye başlamadı."

Sıcaklığı? Bu... benden mi bahsediyor? Mutfağa biraz daha yaklaşıyorum, içeri girmeli miyim yoksa girmemeli miyim diye düşünürüm.

"Aman Tanrım. Öyle bir şey olsaydı ne olurdu, düşünebiliyor musun? Ölürdüm. Yani, zaten öldüğümünden daha fazla. Ayrıca kığımın üst kısmını gördüğünden de eminim."

Gördüm. Ve onun siyah tangasını da. Sertleşmemek için tüm gücümü kullandım.

"Belki de öyle olsaydı, ona onu nasıl kullanacağını gösterebilirdin."

Gözlerim şişer ve dudaklarım aralanır, talihsiz bir sıcaklık boynumun arkasına yayılır ve penisimin nabzını hızlandırır. Waverly'nin bacaklarını açarak bana vibratörle nasıl orgazm olacağını gösterdiği düşüncesi neredeyse dayanılmazdır. Yakamı ve kravatımı düzeltir, bu düşüncenin kaybolmasını isterim.

"Jennie! Şşş. Kes şunu. Bu kesinlikle olmaz."

"Hayır mı? Tatlım, o adam birçok şey olabilir, ama hayır demek onlardan biri değil. Aslında, bana bütün gece boyunca *evet diye* bağırmanı sağlayacak türden birine benziyor. Günahkar bir şekilde yakışıklı."

"Ah! Dur! Günahkar doğru. O Şeytan. Ve Şeytan gibi, güzel ve çekici, ama tehlikeli ve, şey, kötü. Benden nefret ediyor."

ve bunu bana söylemekten çekinmiyor. Ayrıca, o vibratör ait olduğu yere, komodin çekmeceme gidecek."

"Peki ya Braxton? Artık onun için de çalışıyorsun."

"Biliyorum. Bu konuda biraz gerginim. Büyük bir sorumluluk ama buna hazırım. İstediğim şey bu."

"İkisi arasında sıkışıp kalmak mı? Kim seni suçlayabilir ki?" Dramatik bir şekilde iç çeker. "Evli olmasaydım ve kocamı sevmeseydim, seni bayılttıktan sonra yerini alırdım."

Waverly güldü. "Bu her kızın hayali. Ama dur, onlar benim patronlarım. Hay aksi."

"Yine de zam yardımcı olacaktır."

"Ne kadar olduğunu bilmiyorum, ama ne olursa olsun, bunun için minnettarım. Nana'nın kaldığı huzurevi, gelecek yıl ücretlerini artıracaklarını bildirdi ve bunu karşılayabilmemin ve onun borçlarını ve berbat stüdyo dairemi ödemeye devam etmemin, yemek yemeyi bırakın, imkanı yok. Şu anda bile bunların hepsini zar zor yapabiliyorum."

"Ah, canım. Bir şey yapabilir miyim?"

"Hayır. Ama teşekkür ederim. Umarım bu zam ihtiyacım olan cevap olur."

Onun büyükannesi hakkında bunu bilmiyordum ve içimi garip bir rahatsızlık kapladı. Bu yüzden bu kadar hırslı, milyonlarca saat çalışıyor ve bir gün bile hastalık izni almıyor. Büyükannesine bakmak için çalışıyor ve anladığım kadarıyla, geçimini zar zor sağlıyor. Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı.

"Bu akşam pizza ve şarap için bize gelir misin? Ben ısmarlarım. Harika terfini kutlayalım."

"Normalde itiraz ederdim, ama bu harika olur. Teşekkürler. Oh, bekle, bu akşam gelemem. Bu sabah kaçırdığım iki saati telafi etmek için geç saatlere kadar çalışmam gerekiyor. Yarın nasıl?"

"Yarın mükemmel olur. Teşekkür etmene gerek yok. En iyi arkadaşlar bunun için vardır. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

"Her şey yolunda. Halledeceğim. Her zaman hallederim. Bütün bunları ödemek için hayatımın geri kalanını harcamam gerekse bile."

"Piyangoyu kazanmadığın sürece."

"Doğru." Waverly gülüyor. "Onu kazanmadıkça."

Telefonum kalçamda titreyerek, onların söylediklerinden dikkatimi dağıttı. Ama onun söylediklerine takılıp kalmaktan kendimi alamıyorum. İki yıldır benim için çalışıyor ve kıyafetlerinin biraz yıpranmış ve yeni parçalar eklenmeden tekrar tekrar giyildiğini fark etmek dışında, onun mali durumu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Telefonumu çıkarıyorum, dikkatimin dağılmasından memnunum, ama arayanın annem olduğunu görüyorum. Normalde çalışma saatlerinde telefonu açmam, ama bir haftadır ondan kaçınıyorum.

Saati kontrol ediyorum. Hala beş dakika kadar vaktim var.

Boş bir konferans odasına girerim, masanın kenarına otururum ve telefonu açarım. "Merhaba anne."

"Merhaba deme, anne. Noel'e on gün kaldı ve hala tek çocuğumun ne zaman eve geleceğini bilmiyorum."

Gülümserim, günün ilk gülümsemesi. "Asistanına zaten söyledim sanırım..."

"Asistanım mı?! Ben senin annenim."

"Brax ve ben Pazar sabahı orada olacağız."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim çünkü o gece için sana bir randevu ayarladım, pazartesi günü öğle yemeği randevusu ve eğer bunlar Noel'e kadar sonuç vermezse hafta içinde iki tane daha. Tabii bir de parti var, oraya bekar olarak gidemezsin. Sanırım o kadınlardan en çok beğendiğini seçeceksin ve iş bitecek."

İnleyerek dirseğimi uyluğuma, alnımı da boş elime dayadım. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Hiç de bile. Aurora Harper'ı hatırlıyor musun? Şu anda bekâr."

"Artık Paris'te yaşamadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Ama bence yakında öyle olacaksın. Baban emekli olmak istiyor ve sen de Parisli bir ilaç şirketini devralacaksın. Yani eve dönmen an meselesi. Ayrıca, büyükannenin seni mutlu ve yerleşik görmek istemesi bir yana, Ouests'ların evlenip varisler yetiştirmesi gerekiyor. Bunu bildiğini biliyorum. Sen bizim tek bağıımızsın ve bu da evlenmen gerektiği anlamına geliyor. Yani, yeniden evlenmen. Bu, onun bizimle geçireceği son Noel olabilir ve senin zamanın azalıyor."

Büyükannem seksenli yaşlarının sonlarında ve son üç yıldır konjestif kalp yetmezliği ile mücadele ediyor. Bunun onun son Noel'i olacağına pek inanmıyorum. O kadın çok enerjik ve hala tanıdığım herkesten daha fazla şarap içiyor.

"Lütfen suçluluk duygusu yaratmayı bırak."

O bunu hiç umursamıyor. "Aurora'dan sonra Samantha Wintleberry ve Jacqueline Perrot var. Babası senin babanla iş yapıyor, bu yüzden büyükannenin standartlarına tam olarak uymasa da kabul edilebilir bir eş olur, ama zaten kim uymuyor ki? Ona, senin mutluluğunu istiyorsa, bu sefer eşini senin seçmene izin vermesi gerektiğini söyledim. Sana ayarladığımız kadınlar hepsi güzel, genç ve iyi ailelerden geliyor."

"Anne, dur. Tanıştırılmak istemiyorum."

"Tatlım, ben senin için yapmazsam başka nasıl biriyle tanışacaksın? Üç yıldır boşanmışsın. Her kadın kan emici bir fahişe değildir."

"Anne!"

"Ne? Öyleydi. O kadın Paris ve Boston'un yarısıyla yatmış. Ve bunu bize, bizimle Noel'i geçirdikten ve pahalı hediyelerini övüp durduktan sonra söylemesi, daha azını kabul etmediği için sana aldattığı hediyeleri, iğrenç bir şey. Onun ailesini sevmeseydim, onlara ne kadar kadın düşkününü bir çocuk yetiştirdiklerini söylerdim."

"Anne, bu terim erkekler için geçerli."

"Oh. Neyse, her neyse. Öyle. Seni onunla asla tanıştırmamalıydık."

Gözlerimi kapatıp düzenli nefes alıyorum. Eski karımı düşünmekten hoşlanmıyorum. Ailelerimiz bu evliliği ayarladı ve benden de bunu bekledikleri için onunla evlendim. Ve bakın bu beni nereye getirdi. O ne kadar karşı çıksa da, evlilik öncesi anlaşmamız için her zaman minnettar olacağım. Paris ve Boston'daki çoğu erkekle yattı.

"Bu yüzden şimdi beni biriyle tanıştırmamalısın."

"Hayır, bu farklı. Dersimi aldım. Bu kadınlar harika ve sana çok uygun. Dianna ise açıkça öyle değildi. Seni kullandı ve seni sevdiğini düşündürdü."

"Dianna hakkında konuşmak istemiyorum." Onunla hayatımın üç yılını boşa harcadığım için hala kızgınım.

"Ben de. Aurora, Samantha ve Jaqueline hakkında konuşmak istiyorum. Davet için ve tatil için eve geleceğini duyunca hepsi çok heyecanlandılar."

Annem Amerikalı ama Fransız olan babamla evlendi. Babam bu evlilikle geleneklere aykırı davrandı. Annem zengin bir aileden gelmiyordu ama büyükannem, kasabada övünebileceği sağlam bir ilişki ve Ouest soyadını devam ettirecek mirasçılar elde etmek için bunu önemsemedi.

Ben de bu şekilde dünyaya geldim. Ve şimdi sıra bende.

"Olmaz. Sana söylüyorum, çöpçatanlığı bırakmalısın."

"Sen hiç çaba göstermiyorsun. Her şey seks olamaz, canım. Sonunda playboylar bile yerleşmek zorunda kalır. George Clooney'e bak."

Elimi alnıma götürdüm. Annem iflah olmaz. "Kadın yok, yoksa eve gelmem."

"Bu saçma bir tehdit ve sen de bunu biliyorsun. Yeniden evlenmelisin Tristan. Buna mecbursun."

Waverly cam pencerenin önünden geçerek konferans odasına doğru yürüyor. Toplantım başlamak üzere ve oraya gitmem gerekiyor. Waverly, Jasmine'in ona aldığı yeni elbiseyi giyiyor. Vücudunu saran ve dizlerinin etrafında dalgalanan kırmızı bir elbise.

Ama Waverly'nin güzel, koyu renk saçlarını gevşek bir topuz yapıp gülümsediğini görünce içimi bir şey kapladı. O kadar zekice bir şeydi ki, bu dahiyane fikre gülmek için kendimi zor tuttum. Waverly'ye bakmak neden bu fikri aklıma getirdi bilmiyorum, ama işte burada.

"Anne, bana birini ayarlamana gerek yok. Aslında, biriyle çıkıyorum ve bu ciddi bir ilişki."

"Öyle mi?" diye nefesini tutarak sorar ve anneme yalan söylediğim için kendimi kötü hissederim. Bu, gençlik yıllarımda hafta sonları arkadaşlarımla içki içmek için evden kaçtığımdan beri yapmadığım bir şey. Ama çaresiz durumlar çaresiz önlemler gerektirir.

"Evet. O yüzden benim için randevularını iptal edebilirsin." Ayağa kalkarım. "Gitmem gerek anne. Toplantı başlamak üzere. Sonra konuşuruz."

"Bekle! Biriyle çıkıyorsan ve ciddi bir ilişkin varsa, bu hafta sonu onu eve getireceksin."

Bu beni durdurdu. "Uh, hayır, şey..."

"Evet. Getireceksin. Büyükannen bunu isteyecek. İyi günler, canım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye dalgın dalgın mırıldanırım. "Kızını tanımak için sabırsızlanıyorum."

Kız arkadaşım. Kaşım seğirdi. Kahretsin.

3

BRAXTON

Yönetim kurulu odasının ağır cam kapılarını iterek açtım ve ağzım yetişmeden önce gülümsememin konuşmasını sağladım. Aralık ayının sessiz kasveti, tavandan tabana pencerelerden süzülerek, sert tavan ışıklarına karşı bir tür rahatlık getiriyordu. Bugün çok iyi bir ruh halindeyim.

Cumartesi gecesi Paris'e gidiyorum ve ışıklar şehrinde neredeyse iki hafta geçireceğim, harika yemekler yiyeceğim, çok fazla içki içeceğim, Ouest ailesinin tatil neşesini içime çekeceğim ve eve döndüğümde Waverly yeni asistanım olacak. Tristan için çalışmaya başladığından beri son iki yıldır düşük seviyede — tamam, belki de o kadar düşük seviyede değil — özlem duyduğum bir kadın.

Tristan, tabletine eğilmiş, sanki Smithfield ekibinin üç aylık tahminleri değil de, sonsuz gençliğin sırrı yazıyormuş gibi. Sürekli hoşnutsuz olan diğer yarım, yüzünde telaşlı bir ifadeyle bana bakıyor, muhtemelen bu satın alma biraz zorlu olduğu için.

"Merhaba, Güneş Işığı," diyorum neşeyle, deri çantamı masaya tatmin edici bir şaplakla bırakıyorum.

Bir saniye içinde ayağa kalkar, gömleğimin önünden yakalar ve beni duvara doğru çeker.

"Hey, ofiste şaklabanlık yapmak için biraz erken değil mi?"

"Kapa çeneni. Bir kez olsun, çeneni kapalı tutup uygunsuz veya küstah cevaplar vermekten kaçınmanı istiyorum. Yapabilir misin?"

Onu inceliyorum. O, sonuna gelmiş bir adam. "Evet, yapabilirim. Ne oldu?"

Kapıya doğru yürür, dışarıya bakar ve sertleşir. "Waverly, Smithfield'dakiler on beş dakika daha gecikecek. Bize kahve yapabilir misin lütfen?"

"Şey..." Tristan bunu bir talep olarak değil, bir soru olarak sorduğu ve sonuna *lütfe*n eklediği için sesinde belirsizlik vardır. Onun kelime dağarcığında olduğunu bilmediğim bir kelime. "Tabii. İyi misin?"

"Sadece yap ve soru sormayı kes."

Onun keskin cevabı, iyi olduğunu ona kabul ettirmiş olmalı ki, ayakkabılarının zeminde tıklayan sesini duyuyorum, mutfağa doğru uzaklaşırken.

Tristan kapıyı kapatıp bana doğru koşarak geri geldi. "Her şeyi mahvettim."

"Ne yaptın? Smithfield'ı becerdin mi?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Annem ve büyükannem Paris'e geldiğimizde beni biriyle tanıştırmaya çalışıyorlar."

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum. Her zaman yaparlar. Seni bayılttıkları, bir doktorun spermlerini aldıkları ve bir kadını hamile bırakmak için kullandıkları için şok oldum, böylece onunla evlenmek zorunda kalacaksın."

O yüzünü buruşturur. "Onlara fikir verme. Paris'te gümrükten geçer geçmez benimle randevusu olan üç kadın var ve bu sadece başlangıç."

"O zaman ya onlara hayır de ya da randevulara git."

"Ama bunların sadece randevu olmadığını biliyorsun. Bunlar evlilik randevuları. İş anlaşmaları. Bu yıl kararlılar çünkü büyükannem ölmek üzere ve babam emekli olmak istiyor."

"O yıllardır ölmek üzere ve babam o kadar da yaşlı değil."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu yıl farklı, ya da sabırları tükendi, ben öyle düşünüyorum."

"Tamam. Hala bunun senin hatan olduğunu anlamıyorum."

Bana dönmeden önce kapıya doğru bir bakış attı. "Anneme, kız arkadaşım olduğu için beni kimseyle tanıştırmamasını söyledim."

Ben gülerek burnumdan soluyorum. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Telaşlı ve sinirliydim, Waverly yanımdan geçti ve ben de onun konuşmasını dinliyordum."

Onun için ne kadar zor olduğunu ve ne olduğunu bilmiyorum. Sadece ağzımdan çıktı."

"Dur." Elimi kaldırdım. "Burada çok fazla şey var.

Waverly'nin zorlukları ne olacak?"

"Büyükannesinin yaşadığı huzurevinin ücretlerini artırması ve onun için ödediği borçlarla ilgili bir şey. Zorluklar yaşıyormuş ve ben bunu bilmiyordum bile."

"Oh. Ben de bilmiyordum." Göğsüme ekşi bir his çöktü. "Bu çok kötü. Umarım ona vereceğimiz zam yardımcı olur. Belki de yardımcı olması için zammı artırmalıyız. Ama bunun kız arkadaşıyla ne ilgisi var?"

"Onu gördüm ve yeni elbisesini giyyordu, ve bir kız arkadaşım olması fikri aklıma geldi, ben de söyledim. Ama şimdi annem onu Paris'e benimle birlikte getirmemi bekliyor."

Gülmemeye çalışıyorum. Gerçekten, ciddi ciddi çalışıyorum. Ama yine de gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, batırdın."

Homurdanarak ellerini yüzünde yukarı aşağı ovuşturur. "Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Sert bir tavırla bana baskı yapıp yeniden evlenmem için zorlayacaklarını biliyordum. Bunu bir daha yapamam. İlk seferki gibi yapamam. Dianna'yı zorla bana dayadılar ve sonuç çok kötü oldu. Ama ben otuz dört yaşındayım ve evlenip bir varis yapmam ve Paris'e dönüp Ouest Hotels'i devralmam bekleniyor, hepsi bu kadar."

Bunu bir an için uzun uzun düşündüm. Ama gerçek şu ki, saçma sapan bir şekilde heyecanlıydım.

"O zaman eve bir kız arkadaş getir," diyorum, gülümsememek için yumruklarımı sıkıyorum. Bazen bir köpek yavrusu gibi biraz fazla heyecanlanıyorum ve kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Bu, çocukken çok fazla mutluluk yaşamamış olmamdan kaynaklanıyor, bu yüzden bir şeylerde mutluluk bulduğumda, bunlar beni çok etkiliyor ve biraz fazla güçlü tepki veriyorum. Bu daha önce hiç rahatsız etmemişti, ama şu anda, elimdeki kartları çok erken gösteremem.

Elleri yanlarına düşer, başı yana eğilir ve kaşları aşağı doğru iner. "Kız arkadaş mı? Kız arkadaşımı eve getirip ailemle tanıştırmamı mı istiyorsun? Büyükannemle mi?"

Omuz silkiyorum. "Evet.

Yarı gülerek bana meydan okur: "Tamam. Kim?"

"Az önce söyledin, değil mi? Waverly'yi gördün ve tüm bu planı geliştirdin."

"Waverly mi?" diye boğuk bir sesle sorar. "Waverly'yi kız arkadaşım olarak eve getiremez miyim?"

"Neden olmasın?"

Bana yaklaşık on bin kez göz kırpmıyor.

Bir tartışma başlatmaya çalıştığını görebiliyorum, bu yüzden ben de devam ediyorum. "O güzel, akıllı, tatlı ve arkadaş canlısı, ama senden nefret ediyor, değil mi?"

Şimdi kaşlarını çatıyor. Kız ondan nefret etmiyor. Ve o da kesinlikle kızdan nefret etmiyor. Bu yüzden kısmen bu kadar huysuz bir pislik. Gizlice Waverly'ye deli oluyor, ama bunu itiraf etmektense klinik bir deneyde fare olarak kendini feda etmeyi tercih ediyor. Ama bu, hayatına güneş ışığı, gökkuşağı ve lanet olası gülümsemeleri geri getirmek yerine, onu eskisinden daha huysuz, somurtkan ve huysuz bir piç kurusu haline getirdi.

Neden? Aşka biraz ekşi bakıyor. Tamam, peki. Anlıyorum. Sebepleri var.

Ama aynı zamanda, eski bir deyiş olan "*şirketin mürekkebine kalemimi batırma*" nedeniyle Waverly ile birlikte olamayacağını düşünüyor. Daha doğrusu, çalışanlarıyla, özellikle de onsuz yaşayamayacağın asistanıyla asla yatma. Ayrıca, Ovest Hotels, varisler yetiştirme, belirli bir tür kadınla evlenme ve sonunda Paris'e geri dönme zorunluluğu da var.

Waverly'yi elde edemeyeceğini düşündüğü için denemeye bile kalkışmıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"O bu iş için mükemmel. Eğer bizimle gelirse, annen ve büyükannen seni rahat bırakır, çünkü Waverly'nin senin kız arkadaşın olduğunu ve sonunda mutlu ve aşık olduğunu düşünürler. Ayrıca, orada bir satın alma işlemi var ve onunla birlikte daha fazla iş yapabiliriz. Aslında, senin ailenle kalmasaydık, muhtemelen bu amaçla onu da yanımızda getirirdik. Ama Waverly'nin biraz maddi sıkıntısı olduğunu da söyledin. Bu konuda ona yardım edebilirsin. Milyarder olmanın bir avantajı olarak, onun borcunu ödeyebilirsin — ne kadar olabilir ki? — ve hatta ihtiyacı olursa, hayatına yeniden tutunması için ona bir destek bile sağlayabilirsin.

Karşılığında, o da ailenin önünde senin kız arkadaşın rolünü oynayacak ve tatil boyunca bizimle çalışarak bu anlaşmayı sonuçlandıracak.

"Ciddi olamazsın." "Aslında

çok ciddiym."

"Ama... Yapamam... Nasıl yapabilirim... O

Waverly." "Ee?"

"Ve o benimle orada kalacak ve ben ona aşık olmak zorunda kalacağım. Bilmediğim şeyleri bilmek ve yalan söylemek zorunda kalacağım. Aileme yalan söylemiş olacağım."

O benim gibi tüm lojistik detayları düşünmüyor. Ailesine sahte bir kız arkadaşını eve getirmek zorunda kalacağı için çok endişeli. Ben ise tamamen bize ait olacak iki yatak odalı daireyi ve ışıklar söndüğünde neler olabileceğini düşünüyorum. Sonunda Waverly'ye açılma ve umarım Tristan'ı da aynı şeyi yapması için yengeç kabuğundan çıkarma olasılığını düşünüyorum.

Biliyorum, biliyorum, bu karmaşık bir durum. O ve ben üniversitenin ilk yılından beri en iyi arkadaşız. O zamanlar ben laboratuvar ineklerindim, o ise eski paralı aileden gelen kendine güvenen bir iş adamıydı. Bu yüzden, son sınıfta, antibiyotiklere dirençli bakterilerle mücadelede şu ana kadar herhangi bir sorun yaşamayan geniş spektrumlu bir antibiyotik keşfettiğimde, Tristan bunu bir işe dönüştürmeme ve başarılı kılmama yardım edecek en doğal kişi oldu. On iki yıl sonra, antibiyotik araştırma ve geliştirme çalışmalarının öncülüğünü yapıyor, milyonlarca insanın hayatını kurtarıyor ve genel olarak dünyayı daha sağlıklı ve güvenli bir yer haline getiriyoruz.

Kadınlar konusunda zevklerimiz hariç, neredeyse her konuda zıt karakterleriz. Ve onları birlikte sikmeyi seviyoruz.

İstekli bir kadın bulur, ona hayatının en güzel gecesini ya da hafta sonunu yaşatır, sonra da yolumuza devam ederdik. Asla öfke, kıskançlık ya da kin olmazdı. Bu bizim için işe yarıyordu. Bunu tekrar istiyorum. Waverly ve Tristan ile birlikte istiyorum. İki yıldır onlarla bunu yaşamak benim fantezim ve Paris de bu noktada devreye giriyor.

En azından umudum bu.

Ses tonum sıkılmış ve kayıtsız hale geliyor. "Sadece bir öneriydi. Sanırım onların kadınlarıyla tanışmak zorunda kalacaksın.

seni ayarladıkları. Eminim onlar iyidirler. Dianna gibi değillerdi."

Sol kaşı seğiriyor. Bu, bir şey hakkında aşırı stresli olduğunda yaptığı bir hareket.

"Waverly asla kabul etmez. Benden nefret ediyor. Bana Şeytan ve pislik diyor."

"Bunun için onu kim suçlayabilir ki?"

"Böyle yalan söylemeyi bilmiyorum. Ayrıca, birbirimizi seviyormuş gibi davranmamız gerekir."

"Noel randevusu kiralama hizmeti olduğunu sanmıyorum. Bir fahişe ya da Waverly'yi eve getirmek dışında, sana birini ayarlamak zorunda kalacak gibi görünüyor. Muhtemelen tatil bitmeden evlenmiş olacaksın."

O yüzünü buruşturur, ama cevap veremeden toplantı odasının kapısı açılır. Waverly, koltuğunun altında üç fincan kahve ve bir dizüstü bilgisayar ile dengede durarak odaya girer. Koyu renkli saçları şimdi yukarı toplanmıştır, birkaç asi saç teli yüzünü çerçevelemektedir ve kare yakalı, koyu kırmızı, dar bir elbise giymiştir. Dekoltesi görünmüyor, ama bu elbise vücudunun her santimini sarar.

Şimdiye kadar hiç bir elbiseyi kıskanmamıştım. Aman Tanrım. Tristan'a baktım ve bunu fark eden tek kişinin ben olmadığımı gördüm. Gözleri ona kilitlenmişti, dilini neredeyse ağzından dışarı sarkıtıyordu, sonra kendini hatırlayıp zorla uzaklaştı.

Onun nasıl hem mükemmel bir profesyonel hem de sanki birinin yatağından yeni kalkmış gibi görünebildiğini hiç anlamadım, ama bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Duvarın yanında, birbirine yakın duran bizi fark etti ve meraklı bir bakış attı.

"Kahve yapmak ne kadar sürer? Üç dakika geciktin," diye Tristan ters bir şekilde sorar.

"Yine de dünya dönmeye devam ediyor," der kadın ciddi bir ifadeyle. "Daha erken gelirdim, ama tabii ki espresso makinesi huysuzluk yapıyordu."

"İyi gününde Tristan gibi," diye espri yapıyorum, bu da onun kaşlarını tekrar çatmasına neden oluyor, ama duvarın rahatlığını bırakıp masadaki sandalyelerimize geçiyoruz. "Elbisen çok güzel," diyorum ona. "Jasmine'in zevki çok iyi."

"Evet," diyor Waverly gülümseyerek. "Öyle. Teşekkür ederim. Parasını ödeyeceğim."

"Ödeyemezsin," diyor Tristan soğuk bir sesle. "Sana çok yakışmış ve belli ki buna ihtiyacın vardı."

Waverly'nin yanakları kızarır, sonra boğazını temizler ve iş moduna geri döner. "Buyurun, Bay Owest." Onun önündeki fincana, şekersiz siyah kahveyi koyar. Onun ruhunun sıvı hali. "Ve seninki, Braxton." Waverly kahvemi masanın üzerinden kaydırır. Buhar, fındık ve vanilya kokusunu taşır, tatlı ve davetkâr.

"Sağ ol," diye mırıldanarak, parmaklarımı sıcaklığın etrafına doladım. "Waverly, son zamanlarda bu şirketin çökmesini engelleyen tek şeyin sen olduğunu söylemiş miydin?"

"Dün öğleden sonra beri söylemedim," diye cevaplar, küçük bir gülümsemeyle, en sondaki boş koltuğa oturur.

"Hayır, hayır," diyorum, fincanımı işaret ederek. "Buraya. Aramıza."

Alnı kırışır. "Müşteri toplantılarında her zaman kenarda otururum."

"Smithfield müşteri değil. Onlar bizim gelecekteki satın almamız. Daha iyi bir ifade bulamadığım için, avımız." Tristan ile benim aramdaki sandalyeyi okşuyorum. Oturduğumda kasıtlı olarak boş bıraktığım sandalyeyi. "Birlikte hareket etmeliyiz. İki CEO, bir olağanüstü asistan."

Tristan'ın gözleri hafifçe kısılr. "Braxton..."

"Ciddiyim," diye sözünü kesiyorum. "Stratejik konumlandırma. Smithfield ekibi bizi uyumlu bir birim olarak görmeli. Waverly, senin parlak zekan ile benim çekici karizmam arasında bir köprü görevi görüyor. Ama daha da önemlisi, Smithfield yönetim ekibinin üç üyesi kadın ve bizim ekipteki kadın üyelere ne kadar değer verdiğimizizi görmeleri önemli."

Waverly tereddüt eder, sonra eşyalarını toplar ve aramızdaki sandalyeye geçer. Masa, sıkışık hissetmeyeceğimiz kadar geniş ama onun parfümünün ince notalarını alabileceğim kadar da yakın. Tatlı, baharatlı ve çok lezzetli bir koku.

"Mükemmel," diyorum, sandalyeme yaslanarak. "Waverly, şirketimizin sandviçinin dolgusu olmak nasıl bir duygu?"

Tristan kahvesini neredeyse boğazına kaçırıyor ve çenesinden damlayan kahveyi silmek zorunda kalıyor. "Hay sıçayım."

Waverly, dizüstü bilgisayarını açıp PowerPoint'i hazırlarken dudakları seğirdi. "Sizin ikinizle mi? Her zamanki gibi, profesyonel olarak zorlu ve kişisel olarak eğlenceli."

"Bu yüzden onu yanımızda tutuyoruz," diye Tristan'a göz kırparak söylüyorum. "İkimizi de çok iyi idare ediyor. Tatilde ne yapacaksın? Ailenle görüşecek misin?"

"Hayır, yok. Büyükanнем bir bakım evinde ve demans hastası."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Başka ailen yok mu?"

"Hayır. Annemle babam ben çok küçükken öldüler. Sadece ben ve büyükanнем kaldık, ama beni gördüğünde çok heyecanlanıyor çünkü beni annem sanıyor ve bir şekilde onun öldüğünü hatırlıyor. Onu üzmemek için ziyaretlerimi sınırlıyorum ve çoğunlukla onu arıyorum."

"Hiç bilmiyordum," diye mırıldanır Tristan. "Ben de."

Omuzlarını silkiyor. "Sorun değil. Neyse ne. Genelde tatilimi battaniyenin altında bir kitap okuyarak ya da televizyonda eski Noel filmleri izleyerek geçiririm. Aslında oldukça keyifli."

Onun başının üzerinden Tristan'a bakıp ona anlamlı bir bakış atıyorum. O da bunu yanlış anlamıyor. Benim de anne babam yok. Ben de çok küçükken öldüler ve üniversiteye gidene kadar sistemde dolaştım, sonra Tristan'ın ailesi beni bir nevi evlat edindi.

Ama Waverly'nin kimsesi yok gibi görünüyor ve bu benim için çok üzücü.

"Hepimizin aynı sayfada olması için PowerPoint'i bir kez daha gözden geçirelim mi?" diye soruyor, konuyu ustaca değiştirerek.

"Kesinlikle." Portföyümü açıp hesap tablolarını çıkarıyorum, çünkü ben eski kafalıyım. Ekran yerine önümde yazılı olan şeylerle daha iyi çalışırım. Beynimin matematik tarafı böyle. "Waverly, rakamları bir kez daha gözden geçirir misin? Smithfield ekibi aramadan önce bunları beynime kazımak istiyorum."

Dizüstü bilgisayarındaki sunumu kaydırıyor ama doğru slaytlara gelmeden konuşmaya başlıyor. "Smithfield'in piyasa

değeri şu anda 1,8 milyar. Merovex için yaptıkları üçüncü aşama denemelerin başarısız olması ve FDA'nın geçen yıl ilacı reddetmesi nedeniyle savunmasız durumdalar. Hisse senetleri sürekli düşüyor ve yüzde on yedi üzerinde değer kaybetti." Sesi daha ölçülü ve profesyonel bir tona büründü. "Onların durumuna göre 2 milyarlık teklifimiz cömert, ama çaresiz görünmeyecek kadar cömert. Ayrıca ilacını analiz ettin ve insanlarda yan etkilerin azalması ve etkinliğin artması için ilacı değiştirebilecek bir yol olduğuna inanıyorsun."

"Evet, ama bu kısmı bilmelerine gerek yok. Peki ya yönetim ekibi?" diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen onun söylemesini istiyorum.

"Yaşlanma," diye cevaplıyor basitçe. "CEO'ları Bernard Reynaud yetmiş sekiz yaşında ve net bir halefiyet planı yok, ama bir süredir emekli olmak istediği ama bırakmadığı açıkça belli. Yönetim kurulu satın alma konusunda bölünmüş durumda. Eski nesil bağımsızlığı korumak istiyor, genç nesil ise yazının duvarında yazdıklarını görüyor."

Kahvemi yudumlarken başımı sallıyorum. "Mükemmel bir fırtına."

"Biz harekete geçmezsek, başka bir şirket geçecek," diye ekliyor Tristan, sesi alçak ve ciddi. "Sadece Paris tesisi bile istenen fiyatı hak ediyor."

"Paris demişken," diyorum, Waverly'ye yaklaşarak. "Hiç gittin mi?"

Bilgisayarından başını kaldırıp gözlerini kocaman açıyor. "Hayır, hiç gitmedim ama hep gitmek istemişimdir." Gülüyor. "New England'dan hiç çıkmadım."

"Ah, seni de yanımızda götürmeliyiz. İnanılmaz bir şehir. Tristan'ın ailesi beni kayıp bir sokak köpeği gibi evlerine kabul etti, ama bu sayede Paris'i deneyimleme fırsatı buldum, bu yüzden şikayet etmiyorum."

Tristan öksürükle homurtu arasında bir ses çıkarır. "Lütfen satın almaya odaklanabilir miyiz? Milyarlarca dolar değerindeki satın almaya?"

"Odaklandık," diye itiraz ediyorum. "Sadece çoklu görev yapıyorum. Paris'e hazırlanırken aynı zamanda liderlik ekibimizin dinamiklerini de takdir ediyorum." Waverly'ye komplo kurarcasına eğiliyorum. "Bariz gerginliği ve biraz rahatlaması gerektiğini fark ettiğimde

"

"Gergin değilim."

"Bu yüzden sol gözün şu anda seğiriyor."

Waverly, ikimizin koluna da dokunarak, parmakları bileğimde serin bir his bırakarak, nazikęe araya girdi. "Beyler. Smithfield ekibi yaklaşık üç dakika içinde evrimii olacak. Belki de açılış stratejimizi gözden geçirmeliyiz?"

Tristan'ın gözleri, koluna dokunan eline odaklanır ve o hemen elini eker, ardından bana dokunan elini de eker. Yanakları kızarır ve acaba ona ilk kez mi dokundu diye merak ederim. Bana ilk kez dokunduğunda, yalan söylemeyeceğim, bunu hissetmiştim. Tristan'ın ifadesine bakılırsa, o da hissetmişti.

Ona kendini beğenmiş bir bakış atarım, ama o bunu görmezden gelir.

"Haklısın," diye kabul ediyorum, sandalyemde dikleşip kravatımı düzeltiyorum. Bu şeyleri giymekten nefret ediyorum. Hep boğuyorlar beni. Bana bir laboratuvar önlüğü verin, mutlu olayım. "nce iş, sonra eğlence."

"Sonra zevk falan yok," diye mırıldanır Tristan. "Bu iş."

"Kendi adına konuş. Ben satın alma görüşmelerini heyecan verici buluyorum, Waverly'nin de öyle olduğunu biliyorum." Notlarımı karıştırıyorum. "Kültürel sinerjiyle başlıyoruz, önemli araştırma personelinin elde tutulmasını vurguluyoruz, sonra tesis modernizasyon planıyla onları etkiliyor."

Waverly onaylayarak başını sallar. "Unutma, Reynaud deneyimine saygı gösterildiğinde iyi tepki verir, ama CFO'su Marissa sadece somut rakamlara önem verir ve Reynaud'a gösterilen saygının aynısının kendisine de gösterilmesini ister."

"Bu yüzden sana Paris'te ihtiyacımız var," diyorum ona. "Sen insanları ikimizden de daha iyi okuyorsun."

"Senden daha iyi," diye düzeltir Tristan. "Ben insanları gayet iyi okurum."

"Sen onları iş kılavuzları gibi okuyorsun. Waverly ise şiir gibi okuyor." Gerekenen biraz daha uzun süre ona bakıyorum. "Nüanslar. Alt metinler. Söylenmemiş şeyler."

Waverly'nin yanakları hafifęe kızarır, ama bakışlarını kaçırmaz. "Sadece dikkat ediyorum." Bir düğmeye basar ve önümüzdeki büyük düz ekran

canlanır, ama toplantı onun dizüstü bilgisayarından bağlanmaz.

"Bugün olmaz." Tristan'a bakar, güzel yüzünde endişe belirir. "Çok üzgünüm. Bazen mutfakta bıraktığım iPad'imden daha iyi bağlanıyor. Bir dakikadan az bir süre içinde dönerim."

Ona sertçe çıkmadan önce, kız sandalyesinden fırlayıp konferans odasından koşarak çıkar. O giderken, Tristan'ın onu izlediğini fark ederim. Gözlerinin etrafında, muhtemelen farkında olmadığı bir yumuşama vardır.

"Biliyorsun, onun finansal kahramanı olabilirsin ve o da senin ve ailenin kışını kurtarabilir. Tek yapman gereken ona basit bir iş teklifi yapmak."

Yüzü aniden sertleşir. "Saçmalama."

"Ben asla saçma değilim. Aşırı olabilirim, belki. Kışkırtıcı, kesinlikle. Ama olayları net görüyorum ve asla yanılmıyorum." Kravatımı düzelterip, pencerede yansımamı kontrol etmek için arkama yaslanıyorum. "Sadece düşünmen gereken bir şey."

"Paris'te düşüneceğim tek şey bu anlaşmayı kapatmak," diyor kararlı bir şekilde.

"Ve milyarlarca doların ve ünün için sana yapışan tüm o güzel kadınlar."

Kapı açılır ve Waverly içeri girer, Tristan'ın bakışlarından kaçır, sanki onun kendisini azarlayacağını bekliyormuş gibi. Tristan azarlamaz ve azarlayacağını da sanmıyorum. Düşüncelerine dalmış durumda. Waverly, iPad'ini kullanarak uygulamayı kurar ve Smithfield çalışanları sanal toplantıya girerken yerine oturur. Oyunlar başlasın.

4

WAVERLY

Ceketimi giyip buradan bir an önce çıkmaya hazırlanırken arkamdan gelen bir ses beni ürküttü. Çok uzun bir iki gün geçirdim ve artık dairemde tekrar ısıtma ve sıcak su olduğu için akşam yemeği yiyip uyumak için sabırsızlanıyorum.

Dönüp baktığımda Tristan'ı ofisinin kapısında dururken görüyorum.

"Bir saniyen var mı?" diye soruyor, ama sesinden bunun bir soru olmadığını anlayabiliyorum.

Hayır demek için bir yol ararken ona yavaşça göz kırpiyorum. "Çıkmak üzereydim." Bu katta kalan son iki kişiyiz. Bu alışılmadık bir durum değil, ama saat geç oldu ve eminim her neyse yarın da halledilebilir.

"Uzun sürmez." Belli ki yanıltılmışım.

Dönüp ofisine geri giriyor ama kapıyı açık bırakıyor. Sessizce yaklaşıp, nadiren kullandığı barına doğru gittiğini izliyorum. Bar, esas olarak müşterilerle boş boş sohbet etmek veya iş sonrası stresi atmak için kullanılıyor, ama burada çalıştığım iki yıl boyunca, sadece bir kez yeniden doldurmam gerekti. Bu yüzden, iki bardak burbon doldururken ne yaptığını hiç anlamıyorum.

Dönüp, kapının yanında beklediğimi görünce beni içeri çağırır. "Kapıyı kapat."

Yutkunuyorum ama onun istediğini yapıyorum, birdenbire onun yanında hiç olmadığım kadar gergin hissediyorum, ki bu çok şey ifade ediyor çünkü bu adam beni doğal olarak gerginleştirmeyi başarıyor.

"Al," diyor, gülümsemeye çalışarak. Gülümsemek onun güçlü olduğu bir şey değil ve bu beni şaşırtıyor. Birdenbire, sanki

boynuzları çıkacak ve Hades'in Persephone'ye yaptığı gibi beni yeraltı dünyasına sürükleyecekmiş gibi hissediyorum.

Bardağı alıyorum ama o bana oturmam için sandalyeyi işaret etse de ayakta kalmaya devam ediyorum. "Şey. Teşekkürler. Sanırım. Bu ne hakkında?"

Masasının kenarına oturur, bir eliyle masayı tıklatır, diğer eliyle bardağı çevirerek burbonun biraz nefes almasını sağlar. Küçük bir yudum alır ve bu beklenti beni öldürüyor. Kalbim hızla atıyor ve terliyorum.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Tamam." Nefes almasına aldırmiyorum. Bardağı bir shot gibi bir dikişte içiyorum, çünkü eğer şu anda beni kovarsa, ölebilirim. Bardağı yakındaki bir masaya koyarken camlar tınlar ve ona umutla bakarım.

Boş bardağa bakar, dudakları seğirir ve sonra tekrar ciddileşir. "Sana bir teklifim var. İkimize de fayda sağlayacak bir teklif."

"Bir teklif mi?" Şüpheyi tekrar ediyorum. "Tartışmak için akşam saat yediye kadar beklemeyi gerektirecek bir teklif mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet," diye itiraf etti, numara yapmaya gerek duymadan. "Beni korkutmaya başlıyorsunuz, Bay Ovest."

"Tristan, ya da daha iyisi, Tris."

Tris mi? Şimdi de ne oldu? Gözlerimi kısarak, onun sözlerinin anlamını anlamaya çalışırım. "Ne?"

"Adım. İş dışında beni tanıyanlar bana Tristan ya da Tris der."

Kafamı salladım. "İş dışında seni tanımak istemiyorum." Sırıttı ama hemen sırıtışını silip işine geri döndü.

"Bu konudaki fikrini değiştirebilecek bir teklifte bulunacağım."

Ona ayrıntıları sormuyorum. Merak etmediğimden değil, çünkü patronunuz size böyle bir açıklama yaptığında kim merak etmez ki? Bu teklifin ne olacağından korkuyorum ve kafamda farklı seçenekleri gözden geçirirken, hepsini tek tek hemen eliyorum.

Böbrek ya da karaciğerimden bir parça istemiyor, bildiğim kadarıyla sağlığı çok iyi ve benim kan grubumu bilmiyor.

Çocuğu olacak bir kadın aramıyor – bunun için bana asla gelmezdi ve muhtemelen etrafında ona hayran olan kadınlar vardır. O, yakışıklı, kendi çabalarıyla milyarder olmuş ve aynı zamanda çok eski bir milyarder ailesinden geliyor. Kadınlar buna bayılır. Ayrıca, bana pek babacan bir tip gibi gelmiyor.

Benimle seks yapmakla ilgilenmiyor — yukarıdaki açıklamaya bakın, iki yıldır onun için çalışıyorum ve bana bir kez bile bakmadı ya da bana cinsel bir sinyal vermedi.

Benden bir suçu örtbas etmemi isteyebilir, ama yine de bundan şüpheliyim. O, kurallara uyan, dürüst bir iş adamı, ayrıca eminim ki çoğu şeyi parasıyla halledebilir. Ayrıca Braxton var, ve Braxton bu tür işler için aranacak kişi.

"Herhangi bir tahminde bulundun mu?" diye soruyor, sesinde mizah var.

Gergin bir kahkaha atıyorum. "Mantıklı olan ya da beni çok fazla korkutmayan hiçbir şey yok."

Bir yudum daha alır, parmağıyla masaya vurmaya devam eder ve eğer bunu kesmezse, parmağını kıracağım. *Tık, tık, tık*. Zaten gergin olduğum bir anda beni delirtmeye mi çalışıyor?

"Kolay bir şeyle başlayayım." Bardağını havada döndürüyor. "Tatil boyunca hiçbir planın olmadığını söylemiştin. Hala öyle mi?"

Oh. Belki de ofis kapalı olduğu hafta çalışmamı istiyor. Bu mantıklı. "Tatil boyunca çalışmamı mı istiyorsun?"

"Kısmen, ama bir cevap istiyorum."

Kafamı eğiyorum, birazdan fazla kafam karışmış durumda. Cevap vermek için ağzımı açıyorum, sonra bu bir tuzak gibi geldiği için ağzımı kapatıyorum. "Noel'i seninle geçirmemi mi istiyorsun?"

"Ona geliyor. Önce soruyu cevapla."

Bir akvaryum balığı gibi davranıyorum. Bundan eminim. Tatili benimle geçirmek istediğini ima etti ve bundan daha kötüsü olamaz. Yalan söylemeliyim, değil mi?

"Yalan söyleme," sanki aklımı okumuş gibi sözümü kesiyor.

Nefesimi veriyorum. "Hayır. Hiçbir planım yok. Pazartesi günü sana söylemiştim."

Gülümsüyor ve bu, ilk kez gülümsediği zamanki kadar korkutucu ve muhteşem. Bu beni tedirgin ediyor ve midemi bulandırıyor. Ya da mide bulandırıyor. Hangisi olduğunu bilemiyorum.

"Mükemmel. Şimdi bana mali sorunlarından bahset. Ne kadar borcun var ve bu borçtan kurtulmak için ne gerekiyor?"

Bir adım geriye sendelerim, elim dudaklarımı kapatmak için hızla yukarı fırlar. "Nasıl..."

"Pazartesi günkü toplantıdan önce, aşağıdaki mutfakta Jennie ile olan konuşmanı duydum. Şimdi cevap ver."

O konuşmayı kafamda tekrar oynatıyorum ve onun hakkında söylediklerini ve ona vibratörü nasıl kullanacağını gösterdiğini düşündüğümde kızarıyorum. Ama onun gözetlemesine olan öfkem galip geliyor.

"Seni adi herif," diye tıslıyorum. "Sana inanamıyorum. Benim özel konuşmalarımı dinleyerek ne yapıyordun..."

"Halka açık bir mutfakta yapıyorsan, bu pek de özel sayılmaz. Cevap ver.

Bana."

Panik yüzümden beni beni veben bir başka adım geri

ayrılmak için sabırsızlanıyorum. "Hayır."

Dönüp kapıya doğru yöneldiğimde, "Büyükkannenin borcunu iki katına çıkaracağım, ayrıca onun ömrü boyunca tüm bakım masraflarını da üstleneceğim" diyerek beni durdurdu.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlar ve çok hızlı içtiğim burbon midemde çalkalanır, geri çıkmak üzereymiş gibi hissederim. Elim kapının ahşap kısmına dayanır ve desteğe ihtiyaç duyduğum için alnımı ona yaslarım.

"Benimle Paris'e gelip tatil boyunca ailemin önünde kız arkadaşımış gibi davranırsan, tüm bunları yaparım," diye devam ediyor, uzun bir duraklamadan sonra. Bacaklarım beni taşımakta zorlanıyor ve etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor. Onun hareket ettiğini duyuyorum ve birdenbire kendimi masadaki bir sandalyeye oturmuş, başımı bacaklarımın arasına gömmüş buluyorum. "Nefes al, Waverly. Kulağa geldiği kadar kötü değil."

"Aynı fikirde değilim," diye boğuk bir sesle söylüyorum, nefes almaya çalışarak. "Paris'e gidip, ailenin önünde senin kız arkadaşınmış gibi davranmak, kulağa geldiği kadar kötü bir şey." Elini itip oturuyorum ve ona suçlayıcı bir bakış atıyorum

"Neden? Neden benden bunu istiyorsun ve neden özellikle benden istiyorsun?"

"Neden sen olmasın?" der ve boş bardağını alıp bana bir içki daha doldurur. Elimi sallayarak reddederim. Bunun için kafamın açık olması lazım. Patronum bana *Indecent Proposal* ile *Pretty Woman*'ın karışımı bir teklifte bulunuyor ve bu teklif filmlerdeki tüm tabu unsurları ve yasak lezzetleri içeriyor olsa da, gerçekte durum hiç de öyle değil.

"İstediğin herhangi bir kadını elde edebilirsin."

"Sen hariç. Bu da seni bu iş için mükemmel kılan şeylerden biri."

Anlamadığım için başımı salladım. "Sen benden nefret ediyorsun."

Masasının köşesine geri dönerek bana bolca alan bırakıyor, bunu takdir ediyorum. "Senden nefret etmiyorum. Sen benden nefret ediyorsun. Sana karşı sert davranıyorum çünkü sen akıllı ve yeteneklisin, bu yüzden standartlarım ve beklentilerim yüksek. Buradaki herkes için öyle. Bu şirketi Brax ve ben sıfırdan kurduk ve hayat kurtarmak için çalışıyoruz, ama bu yüzden senden en fazlasını bekliyorum."

"Tamam. Diyelim ki senden nefret ediyorum." Ona doğru elimi sallıyorum. Ondan nefret etmiyorum. Bana neden bu kadar sert davrandığını biliyorum ve bunun az önce söylediği her şeyden kaynaklandığını biliyorum, ama bu onu çok sevdiğim anlamına da gelmiyor. "Bu, başka birini seçmek için yeterli bir neden değil mi? Seni gerçekten seven birini. Eminim hayatında birkaç tane böyle kadınla tanışmışsındır."

O gülüyor ve ben aklımı kaçırmış gibi hissediyorum. Az önce patronuma ondan nefret ettiğimi söyledim. Belki de ona daha önce "orospu çocuğu" da demiştim. Bu işe ihtiyacım var. Cidden çok zor durumdayım, kendim ve büyükannem için evsizlik ve açlık gerçek bir tehdit, bu işe ihtiyacım var.

"Dediğim gibi, bu yüzden bu iş için mükemmelsin. Romantizm ya da karmaşıklık aramıyorum. Kız arkadaşım ya da benden ve zamanımdan beklentileri olan bir kadın için vaktim yok. Sadece bir hafta kadar koluma takılacak bir kadına ihtiyacım var ki, çöpçatanlık yapan annem ve büyükannem beni rahat bıraksınlar. Aksi takdirde, her gece bana başka bir kadın atılacak ve bunu kabul edemem. Ayrıca, yapmamız gereken işler var. Sosyal etkinliklere katılıp, para peşinde koşan, evlilik düşkünü kadınları engellemekle uğraşırsam, bu işleri yapmakta zorlanırım. Ama sen benimle olursan, bir taşla iki kuş vurmuş oluruz."

"Seks istemiyorsun, değil mi?" diye soruyorum ve yüzümün, beni sürüklemeye çalıştığı Hades'ten daha sıcak olduğunu hissediyorum. Seks yapmayalı çok uzun zaman oldu ve Tristan'ın görünüşünü inkar edemem. Yalan söylemeyeceğim, bunu hiç düşünmedim ya da kendimi tatmin ettiğimi söylemeyeceğim, ama yine de patronumla nefret seks yapmak Noel dilek listemde yok.

Yavaşça başını sallar, ama mavi gözleri biraz kararır ve yüzüme dönmeden önce vücudumu hızlıca süzer.

Boğazını temizledi ve bıraktığı içkisini geri aldı. "Hayır. Senden seks istemiyorum. Bu o tür bir ahlaksız teklif değil. Bu anlaşma tamamen iş amaçlı olacak."

Robert Redford ve Richard Gere fantezilerim suya düştü. Kıkırdayarak gülüyorum. Aklımı kaçırıyorum.

"Eminim ki çok sevimli ve güzel olan kadınlarla tanıştırılmaktansa, cinsiyetsiz, tamamen iş odaklı bir anlaşmaya katlanmayı mı tercih ediyorsun? Tatil sırasında pek sevmediğin bir çalışanını ailenin evine getirip onu kız arkadaşınmış gibi tanıtmanın sana neden daha çekici geldiğini anlamıyorum?"

İnanamıyorum. Aslında, bu benim hissettiklerimi ifade etmek için yeterince güçlü bir kelime değil.

"Ailem sadece bana bir tatil randevusu ayarlamaya çalışmıyor. Bana gelecekteki eşim olacak birini bulmaya ve beni Paris'e geri getirmeye çalışıyorlar. Annem şimdiden en az üç kadın ayarlamış durumda ve bunlar sadece başlangıç. Aşk evliliği ya da sadece uygun bir eş bulmayı umuyorlar. Benim yerleşip onlardan biriyle evlenmemi istiyorlar ve ben Ouest ailesinin tek çocuğu ve tek varisi olduğum için bu onların öncelikli hedefi olacak."

"O zaman onlara istemediğini söyle," diye vurguluyorum.

"Evet, yaptım. Önemli değil. Eski karım bunun kanıtıdır ve eğer o kadar aptalca davranıp beni alenen aldatıp beni ve ailemi utandırmasaydı, bizi birlikte kalmaya zorlardı ve ben de ailemin adını korumak için muhtemelen öyle yapardım. Bunu bir daha yapamam, Waverly. Şu anda sana karşı çok dürüst davranıyorum. Bunu bir daha yapamam. Seni yanımda götürmek bana nefes alma fırsatı ve kaçıp işlerimi halletme imkanı veriyor.

kaçıp işimi halletme seçeneği sunuyor. Onlara Brax ve benim sana Paris'i gezdirdiğimizi söyleyebilirim, ama gerçekte çalışıyor olacağız.

"Nerede uyuyacağım?"

O sırtıyor. Neden ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle sırtıyor. Sanki sorularımı sevimli buluyormuş gibi.

"Ailem çok geleneksel olduğu için, sanırım birçok misafir odasından birinde. Aslında, Braxton ve ben bir kat aşağıdaki dairemde kalacağız. Benimle aynı yatakta yatmak zorunda kalmayacaksın."

Burun kıvırıyorum. "Hayır, sadece seni seviyormuş gibi davranmam gerekecek. Buna inanamıyorum." Ellerimle ağzımı kapatıyorum. Belki de ikinci shot'ı içmeliyim. Ne çılgın bir hafta oldu.

"Evet," diyor kuru bir şekilde. "Bunu yapmak zorundasın. Belki bana gülümsemek ve elimi tutmak zorunda kalırsın. Ama hepsi bu kadar."

"Hayır. Noh. Nein. Nai. Nyet."

Bana dik dik bakar, o mavi gözleri üzerimde bir sihir yapmaya çalışır. "Ne kadar borcun var, Waverly? Ne kadar borcun var?"

Kafamı sallıyorum. "Lütfen bunu sormayı bırak."

"İki katına çıkaracağım demiştin. Artı büyükannenin ihtiyacı olan ne varsa."

Ona düşmanca bakıyorum. "Senden nefret ediyorum. Umarım bunu biliyorsundur."

Gülümsüyor. "Bunu bugün bir kez söyledin ve o zaman sana inandım. Ama iki yıldır benim için çalışıyorsun ve itiraf etmekten nefret etsem de, çoğu zaman iyi iş çıkarıyorsun."

"Ben işimi çok iyi yapıyorum, seni pislik." Az önce ona pislik dedim. Hem de yüzüne karşı. Beni kovacak. Özellikle de onun çılgın planına hayır dersem. Hayır dersem. *Hayır demelisin, Waverly. Demelisin. Gururunu unutma, elinde kalan tek şey o. Annen seni fahişe olarak yetiştirmedir.*

Aynı zamanda kendini bir erkeğin peşine takılıp kandırılmasına izin verecek kadar saf bir aptal da yetiştirmedir, ama işte buradayız.

"Tamam." Teselli edici bir şekilde elini kaldırdı. "Sen harika bir iş çıkarıyorsun. Braxton için çalışmaya başladığında sana zam da yapacağız. Hayır dersen, seni tamamen anlarım ve bunu asla sana karşı kullanmam. Bunun küçük bir şey olmadığını biliyorum. Ama bu yüzden, pek çok kişiye güvenmediğim halde sana güveniyorum. Brax dışında kimse bana karşı dürüst davranmazken, sen bana karşı dürüstsün. Paris'te bir tatil karşılığında borçlarınızdan kurtulmanızı teklif ediyorum.

tatil karşılığında borçlarını ödeyeceğim. Bir otelimiz olduğunu söylemiş miydim? Aslında birkaç tane var. Ailem birinin rezidansında yaşıyor ve en üst üç katta ikamet ediyor. Otelde, dünyanın en iyilerinden biri olduğu söylenen bir spa var."

Suçlayıcı bir şekilde gözlerimi kısıyorum. "Beni yatıştırmaya çalışıyorsun."

"Evet demeni istiyorum. Ve hayır dersin insan kaynaklarına gidip beni şikayet etmeni istemiyorum. Bürokrasi bu durumda bir kabus dönüşür."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Deniyorum. Bu benim güçlü olduğum bir alan değil. Senin de sık sık işaret ettiğin gibi."

Kafamı sallıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ben aklımı kaçıırken o şaka yapıyor.

"Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle, ben de yapayım," diye ikna etmeye çalışıyor. "Hadi. beni."

Bunun sevimli ve şirin bir şey olacağını düşünüyor.

Yirmi bin dolar. Geriye yaslanıp, dizlerimi çaprazlayıp, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken alaycı bir şekilde sırtıyorum. "İki yüz bin dolar. Büyükanнем erken yaşta demansa yakalanmıştı ve bana üniversite hayatımın tadını çıkarmamı ve eve dönmememi söyleyecek kadar akli başındaydı, bu yüzden gereğinden fazla evde yalnız kalıyordu. Genç olduğum ve uyarı işaretlerini görmediğim için, yapmam gerekeni yapmadım. Günlerini, kendi adına olan beş kredi kartını tekrar tekrar kullanarak internetten ve televizyondan alışveriş yaparak geçiriyordu. Gördüğü her şeyi satın aldı. Ayrıca, benim adıma tek kuruş borçlanmamı istemediği için üniversiteyi bitirmem için kredi çekti. İroni doruk noktasında. Tüm bunların minimum ödemesi ayda beş bin dolar ve buna yıllardır biriken faizler de ekleniyor. Bakım evi de ayda üç bin dolar çünkü Medicaid'den kısmi geri ödeme alıyor."

Yavaşça gözlerini kırptırıyor. Evet, onu şok ettim. Aferin bana. Sırtına bir pat ve çabası için altın yıldız.

"Bunu tek başına ödemek mi istiyordun?" Çenesi sıkılır ve bardağını yumruğuyla kavrar.

"Evet."

"Tanrım, Waverly. Ne halt ediyorsun?" Serbest eliyle saçlarını tarar ve benden uzaklaşır, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi

beni artık bakmaya dayanamıyormuş gibi, ve ben de burada resmen işimi bitirmiş oldum.

"Görüyorsunuz, bu sizin beklediğinizden çok daha fazlasıydı ve tatil planınız için ödediğiniz paraya kesinlikle değmezdi." Ayağa kalkıyorum. "Aile probleminizde bol şanslar. Eminim benden daha uygun birini bulursunuz. İnsan kaynakları konusunda endişelenmeyin. Bildiğiniz gibi, bu işe ihtiyacım var, bu yüzden bu konuşmayı hiç olmamış gibi unutalım."

Kapıya doğru yönelirken beni tekrar durdurur. "Sana beş yüz bin dolar vereceğim. Yarısını Pazar sabahı Paris'e indiğimizde borçlarını ödemek için, diğer yarısını da 1 Ocak'ta eve döndüğümüzde ve hem Braxton hem de benim için çalışmaya başladığında."

Şimdi sıra bende: "Ne?! Kim lanet olası sahte bir kız arkadaş için bu kadar para öder ki?"

O benim patlamamı görmezden geliyor. "Ayrıca, büyükannenin ihtiyaçları ortadan kalkana kadar tüm masraflarını da ödeyeceğim. Anlaşmanın şartlarını yerine getirmezsən, tüm parayı geri ödemen gerektiğini belirten bir sözleşme imzalayacaksın ve en az üç yıl daha bizim çalışanımız olarak burada çalışmaya devam etmelisin. Ondan sonra, istediğin zaman ayrılabilirsin ve tabii ki her zamanki gibi maaşını, zamlarını ve ikramiyelerini almaya devam edeceksin."

Alnım kapıya çarptı ve gözlerim kapandı.

"Tristan..."

"Sahte bir kız arkadaşına ihtiyacım var, Waverly, ve bu iş için istediğim kişi sensin. Teklifi kabul et. Lütfen teklifi kabul et." Bunu söylerken neredeyse çaresiz gibi geliyor. "Bu, biraz yalan söylemek ve rol yapmak dışında hiçbir kirli ayrıntısı olmayan gerçek bir teklif. Bir düşün. Karar vermek için yirmi dört saatin var, çünkü cumartesi gecesi uçuyoruz."

"Ya hayır dersem?" Ona bakamıyorum. Bakamıyorum. Sanki bir lav çukurunun üzerinde asılı duruyorum ve o, düşmeden önce bana güvenli bir çıkış yolu sunuyor.

"Sadece işini etkilemeyeceğini söyledim. O kadar da pislik değilim. Buna benim için ihtiyacım var, ama inan ya da inanma, sana da yardım etmek istiyorum. Ve sen benim asistanım olarak kaybetmek için çok değerlisin."

Beş yüz bin dolar ve büyükannemin ölümüne kadar ona bakma düşüncesini bir kenara bırakabilseydim, ona pislik dediğim için suçluluk duyardım.

"Bunu düşüneneğim."

"Bunu kimseye anlatamazsın, Waverly. Bu aramızda kalmalı." Sesi sert, bu konuda pazarlık yapmaya izin vermiyor.

Zayıf bir baş sallama ile kaçıyorum, OvestHicks Pharmaceuticals topuklu ayakkabılarım tıklayıp takırdayarak çantamı alıyorum - anti-pislik spreyi ve pembe vibratörle birlikte - ve asansöre doğru uçuyorum. Evet diyemem. Ama nasıl hayır diyebilirim ki?

5

BRAXTON

Telefonumun çalması beni derin uykumdan uyandırıyor. Gece yarısı beni arayan tek bir kişi var ve bunu neredeyse bekliyordum.

"Gece yarısı," diye cevap veriyorum, sesim kalın ve kısık. "Waverly'den sahte kız arkadaşım olmasını istedim."

Elimi yüzüme sürerek gülümserim ve yatakta dönerek telefonumu da yanıma alırım. "Nasıl gitti?"

"İyi gitmedi. Büyükannesinden ciddi bir borç almış. Asla ödeyemeyeceği türden bir borç. Ona borcunun iki katından fazla olan ve büyükannesinin tüm masraflarını karşılayacak beş yüz bin teklif ettim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin. Bu..."

"Sen de aynısını yapardın."

"Evet, yapardım," diye onayladım. "Kabul etti mi?" "Ona yirmi dört saat süre verdim."

Esniyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. "O evet diyecek." "Neredeyse evet diyeceğinden korkuyorum. Bu aptalca mı?"

"Hayır," diyorum ona. "Hiç de bile. Waverly'ye ihtiyacımız var." "Bizim mi?"

"Ne dememi istiyorsun?"

"Onu benim sahte kız arkadaşım yapmam için beni ikna etmedin, böylece onunla yatmaya çalışabilirdin."

Hafifçe gülerim. "İkna etmedim. Ama benim için o kadar basit değil. Ona aşığım."

Sessiz kalır. "Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Ne diyecektim ben? Onun bizim için yasak olduğunu her zaman açıkça belirtmişsin. Bana da hiç bahsetmedin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii, tabii. Bu yüzden ondan gözlerini ayıramıyorsun, ofisteyken ve o oradayken tamamen çekilmez oluyorsun ve sen kimseyle yatmadın... ne kadar oldu şimdi?"

O homurdanır. "Bu kötü bir fikirdi. Ona unutmasını söyleyeceğim." "Peki ya para?"

"Yine de ona bonus olarak vereceğim," diyor ve ben gülümsüyorum. "O şekilde kabul etmeyecek, bunu sen de biliyorsun."

O homurdanır. "O zaman ne yapmam gerekiyor? Neden senin beni buna ikna etmene izin verdim ki?"

"Pazartesi günü sana bundan bahsetmiştim. Çarşamba günü ona sordun. Düşünmek için zamanın vardı. Bu gerçekten dünyanın en kötü şeyi mi olurdu?"

"Onu kaybedemem, Brax."

Onun savunmasız dürüstlüğü beni bir an için şaşırttı. "Neden onu kaybedersin ki?"

"O benden hoşlanmıyor. Hatta benden nefret ettiğini söyledi. Seni tanıyorum. Zihninin nasıl çalıştığını biliyorum. Ona nasıl baktığını da gördüm, ama bunun sadece arzu olduğunu sanıyordum. Bu, senin düşündüğün gibi olmayacak. Onunla olmaz. Ve eğer denersen..."

"Geri çekilmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Senin mutlu olmanı istiyorum. Ama ya ikinizin arasında bir şey başlarsa ve kötüye giderse? Üstelik, onun patronu olacaksın."

İç çekiyorum. Kendimi tutmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Uzun zamandır kadınlarla takılıyorum ama tanıştığım hiçbir kadın Waverly'nin onda biri bile değil. Onu istiyorum. Aramızda neler olabileceğini görmek istiyorum. Ama Tristan'ın da bunun bir parçası olmasını istiyorum. Onu fiziksel olarak istemiyor olabilirim, ama bu kafamdaki planın dinamiklerini değiştirmiyor. O istemese ve Waverly onu gerçekten istemese bile, ben yine de onunla birlikteyim.

Ama belki de sadece birlikte vakit geçirmeleri gerekiyor. Üçümüzün birlikte vakit geçirmesi. Ofisten uzaklaşıp Paris'te birbirlerinin tadını çıkarmaları.

"Ben geri çekileceğim." Şimdilik, eklemiyorum. "Ama ne olursa olsun, o senden nefret etmiyor. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum, telefonumu diğer komodinin üzerine atıyorum ve tekrar uykuya dalıyorum. Bu ikisiyle başa çıkmak için çok uğraşmam gerekecek.

Yönetim katı, asansörden indiğimde sessizdir. Çantamı ve paltomu masama bıraktıktan sonra doğruca mutfağa yönelirim. Tristan'ın ofisine bakmam gerekmez, onun orada olduğunu zaten biliyorum. Tristan Ouest'i kendisinden daha iyi tanıyorum. Her zaman ilk gelen ve son çıkan odur, çok az kişinin ulaşabileceği bir çalışma etiği ve ortamı yaratır. Her gün sabah dörtte uyanır, bir saat spor yapar, duş alır ve saat altıya kadar ofise gelmeden önce yapması gereken diğer işleri halleder.

Genellikle saat yediye kadar gelirim, böylece günün her şeyin yolunda olduğundan emin olabilirim. Tris işlerini hallederken, ben genellikle laboratuvara gidip oradaki ekiple görüşürüm. Yeni bir ürün üzerinde çalışıyoruz ve burada Paris şirketi devreye giriyor. Onların sahip olduğu şeyi istiyorum çünkü onu sadece daha iyi hale getirmekle kalmayıp, tıbbi olarak da uygulanabilir ve başarılı hale getirebileceğimi biliyorum. Benim işim bu. Ben bu konuda lanet olası bir dahiyim.

Bir de Waverly var. Bu şirketi ayakta tutan, gülümseten ve üretken kılan kadın.

Bir gün saat dokuzda geldiğinde – normal saatinde – Tristan iki asistanı ağılattığı için ortalık darmadağın olmuştu. Şimdi o da benimle aynı saatte geliyor. Mutfağın kenarına gidip, onun rahat ve tanıdık bir şekilde hareket etmesini izliyorum. Kendi kendine şarkı mırıldanıyor. Sanırım bir tatil şarkısı. Kırmızı etek, Jasmine'in pazartesi günü onun için seçtiği yeni ayakkabılar ve yeşil bir bluz giyiyor. Bu kıyafet başka birinde komik dururdu, ama onda çok sevimli ve tatlı görünüyor, özellikle de uzun saçları dalgalı dalgalı olduğunda.

Tristan'ın kahvesini ve kendi çayı için elektrikli su ısıtıcısını çalıştırır. Buradaki mutfakta her zaman kahve, çay, soda, maden suyu ve gazsız su ile atıştırmalıklar bulunur. Kuruyemiş karışımından pretzele, cipslerden granola barlara, yoğurttan et ve peynirli ürünlere kadar her şey vardır.

Pazartesi günleri hamur işleri vardır. Çarşamba günleri bagel ve krem peynir getirilir. Cuma günleri ise sandviç veya pizza vardır.

"Neden hiç kendi çayını veya kahveni getirmediğini ya da ofisteki çalışanlarla öğle yemeğine çıkmadığını hep merak etmişimdir."

Sesimi duyunca irkildi ve yarı yarıya dolu kabı yere düşürmek üzereydi. Omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı, ben de alçak bir kahkaha attım.

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim."

Dün gece Tristan ile arasında bir şey oldu. Tam olarak anlamadığım ama bir parçası olmak istediğim bir şey. Sesinden anladım. Daha önce hiç göstermediği bir çaresizlik vardı. Korkuyor. Ve Waverly'yi tanırıyorsa, o da aynı şeyi hissediyor. Birçok yönden birbirlerine çok benziyorlar, ama diğer yönlerden tam tersi.

"Takım elbisen güzel," diyor, beni süzerken. "Bugün çok resmi görünüyorsun."

Beyaz gömlek ve yeşil kravatla tamamladığım şık gri takım elbiseme bakıyorum, yine mevsimine uygun giyinmeye çalışıyorum. "Fazla mı abartılı?"

"Beğendim," diyor yumuşak bir sesle. "Her zaman takım elbise giymiyorsun."

"Aptalca bir öğle yemeği toplantım var."

O sırtıyor. "İş iştir." "Her zaman öyle olmak zorunda değil."

Omuz silkiyor ve su kaynamaya başlayınca tekrar su ısıtıcısının başına dönüyor.

"Bir cuma günü herkes öğle yemeğine çıkarken senin geride kaldığını fark ettim," diye devam ettim, çünkü ilk denememi atlatmıştı. "Atıştırmalık aramak için mutfağa girdiğini gördüm."

Yüzü kızarır ve benden uzaklaşarak Tristan'ın kahvesini ve kendi çayını hazırlamaya devam eder.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar sonunda, iki işi de bitirip benimle konuşmaktan başka seçeneği kalmadığında.

"O gün, Claudia'ya haftada üç kez yemek getirmesini ve içeceklerin ve atıştırmalıkların her zaman hazır olmasını sağlamaya başladım. Tristan'ı etkilemek veya

onun tek asistanı olduğun için işine devam etmek için kaldığını düşünmüştüm. Ama şimdi gerçeği biliyorum."

Başını eğdi. "Keşke sana söylemeseydi." "Keşke bana söyleseydin. Yardım ederdim."

"Bu yüzden kimseye söylemedim. Bu benim sorunum, kimsenin değil."

Mutfağa girip odayı geçerek onun önüne geliyorum. Elimi çenesine koyup, gözleri benimkilere bakana kadar kaldırıyorum. Vazgeçmeliyim. Gerçekten vazgeçmeliyim. Tristan'a kendimi tutacağımı söyledim, ama onunla birlikteyken bunu yapmak her zaman çok zor oluyor.

"Bu, tek başına katlanman gerektiği anlamına gelmez." Zorlukla yutkunur ve bana göz kırpar.

"Buraya gelip, benim olduğumdan daha iyi bir çalışan olduğumu düşündüğünü ve diğer çalışanlarla çay içmeye ya da öğle yemeğine çıkmamamın gerçek nedenini anlamadığını söylemek için mi geldin? Teşekkür etmek mi istiyorsun? Çünkü sen bunu yapmaya başladığında sana teşekkür ettiğimi sanıyorum, ama egonu daha fazla tatmin etmek istiyorsan, seve seve yaparım. Teşekkür ederim. Yemekler herkesin gününü biraz daha iyi hale getiriyor, özellikle de benimkini, ve genel olarak takımın moralini yükseltmeye çok katkıda bulunuyor."

"Bunu onlar için yapmadım ve benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değil. Ben Tristan değilim, Waverly. Benimle tartışmana gerek yok."

O yavaşça başını sallar ve elim çenesini okşamak için kayar. "Biliyorum.

Üzgünüm. Bu konuda savunmacı davranıyorum."

"Seni rahatsız etmek istemiyorum. Senin için burada olduğumu ve seni önemsemişimi bilmeni istiyorum. Muhtemelen gelecekteki iş rollerimizi düşünürsek, gerekenden daha fazla önemsemişimi. Ama herhangi bir konuda birine ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Bana karşı yumuşar, gözleri yaşarır. "Teşekkür ederim."

"O da aynı, biliyorsun. Sadece olgun bir yetişkin gibi davranmakta berbat."

Gülümsedi, sonra güldü, ama gergin ve titrek bir gülümsemeydi. Muhtemelen başparmağım şu anda onun ipeksi tenini okşadığı içindi.

"Sen de bizimle Paris'e geliyorsun." "Henüz evet demedim."

Gülümserim ve ona yaklaşırim, vücutlarımız çok hafifçe birbirine değiyor. Harika kokuyor ve daha da iyi hissettiriyor. Ellerimi saçlarına götürmek, başının arkasını avulamak ve onu deli gibi öpmek istiyorum. Böylece güzel kafasında başka hiçbir endişe kalmasın. Böylece tek düşünebileceği ve hissedebileceği şey ben olayım.

"Ama ikimiz de olduğunu biliyoruz. Buna sevindim. Ama sen onun olduğunda, benim ya da bizim olmadığında kıskanmamak için çok uğraşmam gerekecek."

O cevap veremedenden, ben uzaklaşıp onu mutfakta bırakıyorum. Paris bir an önce gelsin istiyorum. Ve geldiğinde, kendimi nasıl durdurabileceğimi hiç bilmiyorum.

6

WAVERLY

Bütün gün sinirlerim bozuktur. Tristan'a evet dedim, ama bir şartla. İki katını istemiyordum. Sadece borcumu ödemek istiyordum. İsteksizce kabul etti, ama bundan memnun olmadığını anlayabiliyordum. Üstelik, bu seyahat için nasıl valiz hazırlayacağımı da bilmiyordum. Sahte erkek arkadaşının ailesiyle tanışırken ne giyilir ki? Üstelik ailesi milyarder ve üstelik yaşlı milyarderler. Çok düzgün ve gelenekçidirler ve benim anlamadığım ama onların dünyasında tamamen mantıklı olan aristokratik bir nedenden dolayı onun evlenmesini istiyorlar.

Perşembe sabahı Tristan'a kahvesini götürdüğümde kabul ettiğimi söyledim. Ancak mutfakta Braxton'la geçirdiğim an, neredeyse kararımı sorgulamama neden oldu. Adam, sadece yüzüme dokunarak kalbimin hızla atmasına, meme uçlarımın sertleşmesine ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Onun için çalışmayı bırak, endişeli bir dokunuşla onun için küçük bir ofis fahişesine dönüşürsem, onunla Paris'te nasıl kalacağım?

Tristan'a evet dediğimde tamamen işine odaklanmıştı. Sadece başını salladı ve cumartesi akşamı beni havaalanına götürmek için bir arabanın alacağını söyledi. Hepsi bu kadardı. Neyse ki üniversitede aldığım pasaportum vardı. Son sınıfta bahar tatilinde arkadaşlarımla Cancun'a gitmeyi planlıyordum, ama sonra Nana'nın durumunu öğrendim ve planlar suya düştü.

Bir de, daha önce hiç uçağa binmemiş olmam gibi önemsiz olmayan bir gerçek var.

Tristan'la ya da Braxton'la bu konuyu konuşma fırsatım da pek olmadı. Ofis tatil için kapanmadan önce bu satın almayı tamamlamak için durmaksızın çalışıyoruz.

Jennie beni Noel için evine davet etti, ama Tristan tatil boyunca çalışmam için bana ekstra ödeme yapacağı için gidemeyeceğimi söyledim. Tamamen yalan değildi, ama içim de rahat değildi.

Tüm bu olay beni çok sinirlendirdi ve havaalanına varıp güvenlik kontrolünden geçene kadar - çantamda hala vibratörümün olduğunu ve neyse ki 3 onsun altında olduğu için el konulmayan anti-pislik spreyimin olduğunu unutmuştum - güvenlik protokollerini bilmediğim ve sahip olduğum tüm elektronik cihazları çıkarıp bir kutuya koymam ve rastgele soruları cevaplamam gerektiği için herkesin bana bağırmasından sonra, tek istediğim eve dönüp bir hafta boyunca yorganın altında kalmak.

Kalabalık, ağlayan çocuklar ve Cincinnati ya da gittikleri yere değil de Bahamalar'a uçmak için kaçmak üzereymiş gibi görünen ebeveynler, Michael Bubl 'nin herkese sefaletlerine rağmen Holly Jolly Christmas geçirmelerini söylemesi, beni sakinleştirmeme yardımcı olmuyor.

Hatta, sinirlerimi hiperaktif panik moduna sokuyor, çünkü bu, kolayca cehennem gibi geçecek bir haftanın başlangıcı. Patronlarımla geçireceğim cehennem gibi bir hafta. Ve önce uçağa binmem gerekiyor. Uçmaktan hiç korkmamıştım, ama şimdi uçağa binmek üzereyim ve sanırım korkuyorum.

Yürüyüş yolunun ortasında donup kalırım, kapı hemen önümdedir ama yapamam. Nasıl Tristan'ın kız arkadaşımı  gibi davranabilirim ki? Bu delilik! Asla işe yaramaz.

Dönüp çıkışa doğru yürümeye başlıyorum ki, bir el kolumu tutuyor ve beni yerinde döndürüyor.

"Geç kaldın."

Gözlerimi devirdim. "Geç kalmadım." Saatile dokundum. "On beş dakika sonra uçağa bineceğiz. Güvenliğin cehennemden yedinci halkası gibi olması benim suçum değil. Ayakkabılarını çıkarmak ve çantandan tüm elektronik aletleri çıkarmak zorunda olduğunu kim bilebilirdi ki? Su şişemi de boşaltmak zorunda kaldım. Bunun ne mantığı var? Ve bana neden ceplerimde hiçbir şey olmamasını açıklayın. Vibratörü çıkarmayı unuttum ve onu tarayan adamın bana güldüğüne yemin ederim."

"Son yirmi küsur yıldır uçan herkes bunları bilir."

Tristan'a, ben o insanlardan biri olmadığımı belirten bir bakış attım ve o iç geçirdi. "Kaçmak üzereydin, değil mi?"

Dudaklarımı ısırıp aşağı baktım. "Beni suçlayabilir misin? Bunun işe yaraması imkansız."

"Benimle gelip kız arkadaşımış gibi davranacaksan, bana bakmaya başlaman gerekecek. Belki gülümsemen ya da benden o kadar nefret etmiyormuş gibi davranman bile gerekebilir."

Yutkunup gözlerimi ona dikip, gözlerindeki farklı mavi tonlarını içime çekiyorum. "Seninle geleceğimi kim söyledi?"

Alaycı bir şekilde sırtarak başını hafifçe eğdi. "Hayır mı diyorsun? Havaalanındasın."

"Sakin ol," diyor Braxton, kolunu omzuma dolayarak, ama bu beni sakinleştirmeye yardımcı olmuyor. Aksine, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "İşe yarayacak, Waverly. Annesi senin hakkında her şeyi biliyor."

Gözlerimi Tristan'a dikip açtım. "Ona anlaşmamızı anlattın mı?!"

Şimdi Tristan'ın gözlerini devirme sırası geldi. "Neden ona bunu anlatayım ki? Bu işi yapmamızın sebeplerinden biri de o." Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Görünüşe göre, yıllar boyunca ona senden birkaç kez bahsetmişim, çünkü ona adını söylediğimde, senin olduğun için çok sevindi. Bu arada, ona dört aydan biraz fazla bir süredir ara sıra görüştüğümüzü ve son bir ayda ilişkinin daha ciddi bir hal aldığını söyledim."

"Tanrım. Bunu yapamam." Braxton'ın kollarından kurtulup odada dolaşmaya başladım, ama oda o kadar kalabalıktı ki hareket edecek yerim yoktu. "Dört aydır mı?! Ve benim olduğumu duyunca *çok mu sevindi?!*"

Braxton ve Tristan birbirlerine bakıyorlar, ama ben çok heyecanlı olduğum için ne demek istediklerini anlayamıyorum. Normalde tahmin edebilirim. Onlarla yeterince çalışmışımdır, birbirleriyle kurdukları sözsüz dili biliyorum.

"Evet, o yüzden gülümsemeye başlasan ve bana söz verilen o şefkatli kız arkadaş olsan iyi olur."

"Waverly, her şey yoluna girecek." Braxton tekrar omuzlarımı tuttu ve volta atmamı engelledi. "Senin düşündüğün kadar korkutucu insanlar değiller. Kimseye sahip olmadığım bir dönemde beni kabul ettiler ve şimdi tatillerde ikinci evim olarak gördüğüm bu yere geliyorum. Annesi harika bir insan. Babası ve büyükannesi

biraz yoğun olabilirler, ama Tris ve ben elimizden geldiğince araya gireceğiz. Seni sevecekler."

Alaycı bir şekilde burnumu çekerim. "Ha! Tamam. Sen öyle diyorsan. Gidelim. Uçağımızı kaçırmak istemem." Buna gülerек cevap veririm. Neden bu kadar komik geliyor ki?

Tristan kolumdan tutup beni inceliyor. "Bugün yemek yedin mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Yiyecek gibi mi?"

Benden hoşlanmıyor.

"Hayır. Yiyemedim. Çok gergindim, biliyorsun. İlk kez uçuyorum, huysuz patronumla sahte bir ilişki yaşıyorum falan. Gerçi şimdi düşününce, yemeliydim. Yaptığım araştırmaya göre birçok uçuşta yemek sunulmuyor, sunulsa bile su dahil çok pahalı. Nasıl yapabilirler? Su temel bir insan hakkıdır. Ve bu insanlar neyin nesi? Herkes uçmak için bu günü mü seçti?"

O kolumu bırakmıyor, Braxton da öyle. İkisi de sanki parmaklarımın arasından kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi beni tutuyorlar. Neredeyse kapıya sürükleniyorum, ama bu bana onları bir dakika boyunca izleme fırsatı veriyor. Neredeyse aynı giyinmişler. İkisi de kot pantolon ve düğmeli gömlek giyiyor, ancak Tristan'ınki siyah, Braxton'ınki ise mavi çizgili. Hiç şüphesiz pahalı ve muhtemelen tasarımcı marka, ama vücutlarına tam oturması, insan vücudundaki her kas grubuna uyum sağlaması bambaşka bir şey. İkisini de hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemiştim.

Braxton'ın saçı her zamanki gibi kum rengi, dağınık ve çekici bir kaos halinde, Tristan'ın saçı ise her zamanki gibi geriye taranmış ve mükemmel değil. Üstündeki daha uzun saçlar alnına düşüyor ve uçları biraz kıvrılıyor, bu da ona neredeyse çocuksu bir görünüm veriyor.

Bu adamların bu kadar güzel olması sinir bozucu ve Jennie'nin pazartesi günü mutfakta bana söylediği sözler tam da kalbimin ortasına saplanıyor. Ki tesadüfen ben de tam olarak oradayım. Bu iki uzun boylu, güçlü, son derece seksi adamın arasında sıkışıp kalmış durumdayım.

"Gamzelerin var," diyorum Braxton'a, onlara dokunarak. "İki tane, her bir yanağında bir tane. Biliyor muydun?"

Sanki onları göstermek istercesine bana kocaman bir gülümseme atıyor. "Biliyordum.

İstediğin zaman dokunabilirsin."

"Ve sen," Tristan'a dönüyorum. "Senin de bir tane var, ama çenende ve sadece bir tane. Az önce 'bir' kelimesini iki kez mi söyledim?"

"Ha?" Başını bana doğru çevirir ve gözleri yüzümü tarar.

"Gülme çizgileri." Hiç yokmuş gibi ona göstermek için gülümsüyorum. "Braxton gülümsediğinde iki tane oluyor, ama senin çenende sadece bir tane var. Yine de hepsi çok seksi. Erkeklerin benim bilmediğim başka ne gibi numaraları var?" Oda biraz dönmeye başlıyor. "Isıtıcı mı açmışlar? Burası neden bu kadar sıcak?" Kapıya yaklaşırken yüzümü yelpazeliyorum, cildim sıcak ve karıncalanıyor. "Belki de çok fazla kat giyinmişimdir? Hava durumu uygulamam Paris'te sıcaklığın 5 derece olduğunu söyledi, ben de üst üste giyindim, ama şimdi bunun muhtemelen santigrat derece olduğunu fark ettim, değil mi? Tabii ya. Bu benim aptallığımdı. Orası burasından daha mı soğuk?"

"Panik atak mı geçiriyorsun?" diye sorar Braxton, beni kendine daha yakın çekerek iki parmağını bileğime bastırır.

Ona bakıyorum, garip bir şekilde endişeyle dolu yumuşak kahverengi gözlerine. "Sanmıyorum. Panik atak geçirmemle pek tanınmam. Ciddiyimdir. Her zaman çok ciddiyimdir ve her şeyi atlatabilirim. Yani bunu da atlatamamam için bir neden yok, değil mi? Gerçi küçük bir kızken, altı ya da yedi yaşlarındayken, bir keresinde bayılmıştım, ama o da Emory'nin bana bir dakika nefesimi tutmam için meydan okuduğu içindi."

Tristan, tam karşımda durana kadar yer değiştirir ve yüzümü, gözlerimiz buluşana kadar çevirir. "Nefes alıyor musun?"

"Öyle düşünüyorum çünkü kolonyanın kokusunu alabiliyorum. Senin hakkında sevdiğim birkaç şeyden biri bu. Her zaman çok güzel kokuyorsun." Nefesim, sanki sözlerimi kanıtlamak istercesine hızlanır ve meme uçlarım dikleşir. *Aptal meme uçları. Kesin şunu!*

"Bak, birinci sınıf sırası oluşuyor. Gidelim." Braxton beni daha sıkı tutar ve önündeki sıraya sokar, göğsü sırtıma yapışır, Tristan da önümde durur, böylece ikisinin arasında sıkışırım. "Emory kim?" diye fısıldar, kolunu belime dolayarak beni kendine daha yakın tutar.

"Ne? Oh, çocukluk arkadaşım. Neden beni böyle tutuyorsun?" Bizi, kapının önündeki bölmeli alana götürür

"Bölüm 1" yazan bir tabela asılı.

"Paniklediğinde garip bir şekilde sevimli oluyorsun," diyor, kulağıma fısıldayan yumuşak sesi, bunaltıcı sığağa rağmen beni titretiyor. "Ama yine de bayılmanı istemiyorum. Sakinleşmeye çalış. Derin nefes al. Hadi, Waverly. Ciddiyim, benim için yavaş ve derin nefesler al. Ben yanımdayım. Söz veriyorum. Her şey yoluna girecek."

Onun dediğini yapıp yavaş ve derin nefesler alarak başımı sallıyorum. Bu yardımcı oluyor ve nefesimle birlikte kalp atışlarım da yavaşlıyor. "İyiyim." Oda hala etrafımda dönüyor gibi hissetsem ve titrememi durduramasam da. "Ben sevimli değilim. Bana öyle diyemezsin. Sen benim patronumsun."

"Tristan'a güzel koktuğunu söyledin. Çok güzel. Ve bize seksi dedin."

Yüzüm buruşuyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Öyle dememişim gibi davran."

"Bu kadar zeki, sert ve saçmalamayan bir kadın olarak, tatlı, yumuşak ve hassas bir tarafın da var. Bunu biliyor muydun?" Tristan diğer kulağıma fısıldıyor, dimpler hakkında söylediklerimi bana geri söylerken sıcak nefesi tenime değiyor. Neden bana bu kadar yakınlar? Neden bana dokunuyorlar? "Hadi. Artık yürümelisin, Waverly," diye azarlayarak bağırıyor, ben hareket etmediğim için, ama adımları söyleme şekli bana garip şeyler yapıyor. "Üzerinde çok fazla katman var. Ceketini ve süveterini çıkar."

Bu çok iyi geliyor çünkü çok sıcakım, ama aynı zamanda çok müstehcen geliyor.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Az önce bana kıyafetlerimi çıkarmamı söyledin."

Havaalanı yüzünden olmalı. Trafik sıkışıklığı. Sıkıcı tatil müziği. Yaklaşan uçuş.

"Öyle dedim ve şimdi sen de çıkarmalısın." "Evet, Bay Ouest."

"Bana Tristan de."

"Tristan."

Ceketimi ve süveterimi çıkarıyorum, içlerinden biri onları tutuyor. Hangisi olduğunu anlayamıyorum. Görüşüm hala bulanık, ama katmanların azalması netleşmesine yardımcı oluyor.

"Aferin kızım."

Dudaklarımı ısırıyorum. Kutsal sekiz dans eden ren geyiği, bana ne yapıyor bu adam? Sanki beni bir tür hipnoz büyüsüne sokuyor. Ve sırtımı kim ovuyor? Braxton, doğru. Bu gerçekten çok iyi geliyor.

Dümdüz önüne bakıyorum, bir anne kızını eğlendirmek için ona komik suratlar yapıyor. Sırada ilerliyoruz, bir tür tünelden geçiyoruz ve soğuk hava bana en iyi şekilde çarpıyor.

Sanki buraya gelip, önümde Tristan'ın elimi tuttuğunu ve arkamda Braxton'ın kolunu belime doladığını fark etmişim gibi. Aman Tanrım. Onlara ne dedim ben?

"Vay canına, bana daha önce böyle bir şey olmamıştı. Böyle paniklediğim için çok üzgünüm. Profesyonelce değildi."

"Özür dileme," diyor Braxton. "Dediğim gibi, garip bir şekilde sevimliydi."

"Yaptığımız her şey profesyonelce değil, o yüzden bunu kafandan çıkar," diye Tristan da aynı fikirde. "Bu hafta benim asistanım değilsin, benim güzel kız arkadaşımın ve bu konuda biraz paniklemek normal. Şimdi daha iyi misin?"

Yüzümü ellerimle ovuşturup, uçağa yaklaşırken bana dokunmamaları için ellerini itiyorum. "Sanırım. En azından çoğunlukla."

"İyi akşamlar, Bay Ouest, Bay Hicks ve Bayan Dobbs. Bu akşam bizimle uçtuğunuz için çok mutluyuz," diye selamlıyor bizi uçuş görevlisi. "Sizi koltuklarınıza götürüp yerleşmenize yardımcı olayım. Kalkıştan önce bir şey içmek ister misiniz?"

Braxton yüzümü avuçları arasına alır. "Alkol mü, çay mı istersin?"

O benim sırt çantamı ve çantamı alıp birinci sınıfta olduğumuz için koltuğuma koyarken ona gülümsüyorum. "Sen ne içiyorsan onu."

Gülümser ve gözlerini benden ayırmadan hostese cevap verir. "Üçümüz şampanya alacağız." Alnımı öper.

Panik geçtikten ve tekrar normal nefes almaya başladıktan sonra ona bakıyorum. "Bunu nasıl yaptınız? Ben çıldırmak üzereydim. Nasıl durdurdunuz?"

Gülümsüyor ve ben de biraz takıntılı hale geldiğim o gamzeleri görüyorum. "Tatlı, yumuşak Waverly, henüz görmediğin birkaç numaramız var."

"Bana göz kırpıyor. "Öğreniyorum."

Tristan görevliye her şeyin hazır olduğunu söyler ve bana uyku kabinimi gösterir, onu yatağa dönüştürmek için hangi düğmelere basmam gerektiğini anlatır. Ben koltuğuma oturup pencereden dışarı bakarken, "Akşam yemeği yemelisin" der. O benim karşımda, koridorun diğer tarafında oturuyor ve bizi ayıran bir perde olmasına rağmen, yine de samimi bir atmosfer var. "Kalkıştan sonra bize servis yapacaklar."

"Tamam."

"İyi misin?" diye sorar.

Gülüyorum. "Hiç de bile."

Gözleri üzerimde ve Braxton hemen yanımda dururken, eğilip yanağıma öpücük kondurur. Nefesim kesilir ve vücudum yine sallanır.

"Ne yapıyorsun?"

"Alışmak için," diyor, sesi alçalıyor. "Buna alışmak zorunda kalacaksın."

"Kız arkadaşlarına da böyle sevgi gösterir misin?" Nedense bunu hayal edemiyorum.

"Öğreneceğiz," diyor ve kabinine giriyor. Kendimi neye bulaştırdım böyle?

7

TRISTAN

Waverly'nin mini panik atakları kontrol altına alınmış görünüyor. Uçuş görevlisi ona su, şampanya ve sıcak fındık ikram etti, o da atıştırıp içti ve uçak kontrollerinden geçerken, pistte hızlanıp bizi gökyüzüne kaldırırken pencereden dışarı bakakaldı.

Ama bir bir sırasında o bir
Beklenmedik bir şey.

Onu soktuğum durumun ciddiyetini fark ettim. Onun olmak istemediği bir durumdu ve suçluluk duygusu beni derinden etkiledi.

"Bunu iptal etmeliyim," diye Braxton'a
fısıldadım. "Etmemelisin. O iyi."

"Aslında onu kız arkadaşım olması için şantaj yapıyorum."

"Ona hayır deme şansını verdin mi?"

Gözlerimi Waverly'nin başının arkasından ayırıp, kabinimde karşımda oturan arkadaşşıma kaşlarımı çattım. "Tabii ki verdim. Ben canavar değilim. Sadece pisliğin tekiyim."

"Peki reddetseydi, bu onun işini etkiler miydi?" Ona
sert bir bakış attım. Hiç de nazik bir bakış değildi.

"O zaman sakın ol. O evet dedi. Bu onun ilk uçuşu ve Paris'e gidip patronlarıyla vakit geçirirken senin kız arkadaşınmış gibi davranacak. Bu çok şey. Ona bunu halletmesi için zaman tanı."

Başımı sallayıp ona geri dönüyorum. Pencerenin dışındaki gökyüzü karanlık, biz havada yükselirken şehir altımızda uzanıyor ve Waverly küçük bir çocuk gibi ona yapışmış durumda. Bu bana çok tuhaf bir his veriyor. Ona dünyayı göstermek istiyorum, sadece onun nasıl deneyimlediğini izlemek için.

"Başım belada," diye itiraf ediyor Brax alçak sesle. Koltuğuna uzanmış, bacaklarını uzatmış, viskisini yudumluyor. Saat geç oluyor ve yakında yatmamız gerekecek. Waverly, az önce kendisine verilen birinci sınıf yemeği sanki hayatında yediği en lezzetli şey gibi yiyor ve üçüncü kadeh şampanyasını içiyor. Bana ne oluyor bilmiyorum ama onunla yatağa girip bütün gece onu kucaklamak ve daha önce kimsenin onu öpmediği gibi öpmek istiyorum.

Waverly'yi öpmek nasıl bir his olur diye düşünmeme hiç izin vermemiştim, ama şimdi o benim sahte kız arkadaşım ve dudaklarımın altında yanağının yumuşak tenini hissettiğim için, tek düşünebildiğim şey bu.

"Biliyorum," diyebiliyorum sadece, votkamı izleyerek ve onu bitirerek, çünkü Waverly'yi öpmek hakkında daha fazla düşünmek istemiyorum. Ya da onun vücudunun benimkine değdiğinde nasıl hissettireceğini. Benimkinin altında. Benimkinin üstünde. *Siktir!*

"Senin dairesindeyiz," diyor ve anlamlı bir bakışla sözünü bitiriyor.

"Onun bizimle bunu paylaşmasına izin vermezler."

Sırıttıyor. "Oh evet, izin verecekler. Büyükannen ve annen senin için planlar yaptı."

Siktir. "Hayır, yapmayacaklar. Yapmayacaklar. Ne olursa olsun, ben yapamam..." "Ben yapabilirim."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Yapamayız. O bizimle bunu istemezdi. İkimizle birlikte. Peki eve döndüğümüzde ne yapacağız?"

Waverly'nin, yatakta çok özel zevkleri olan ve aynı kadını paylaşmaktan hoşlanan iki erkek olduğumuz için korkması düşüncesi herkese uygun değildir. Onu kaybedemeyeceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum, ama ona baktıkça, bunun işin ötesine geçip geçmediğini sorgulamaya başlıyorum.

Eğer her zaman öyleyse.

Onu izliyor ve kendime bunun cevaplardan çok sorularım olduğu için olduğunu söylüyorum. Bütün hafta boyunca onu düşünmeden duramadım ve bu, onun tüm bunları ne kadar zamandır sessizce karşıladığını fark ettiğimde başladı. Bu farkındalık beni uykusuz bıraktı.

gece, ve hala nedenini tam olarak anlayamıyorum. Tüm bunlar beni beklediğimden farklı bir şekilde rahatsız ediyor.

Onu... garip bir şekilde korumak istiyorum.

Havaalanında paniklediğinde olduğu gibi. Bu... sevimliydi. Neredeyse tatlıydı, ama onun için öyle olduğunu sanmıyorum. Onu durdurduğum için kendimi onun kahramanı gibi hissettim.

Muhtemelen böyle hissediyorum çünkü son iki yıldır benim sağ kolum oldu ve başka kimse birkaç aydan fazla dayanamadı. Ama onun sırrı, bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettiriyor ve bu beni alışık olmadığım bir şekilde rahatsız ediyor. Onun sorunları ona ait ve benim umurumda olmamalı.

Ama umursuyorum.

Waverly'nin bu yönünü ne kadar çok tanır ve görürsem, o kadar çok istiyorum.

"Neden durması gerekiyor ki?"

"O bizim asistanımız. Onunla bunu yapıp, şunu yapıp, ikisini ayrı tutamayız."

O kıkırdar. "Sen çok katırsın. Senin için her şey siyah ve beyaz. O Dianna değil. Annenin sana ayarlamaya çalıştığı kadınlardan biri değil. Öyle olsaydı, gözünü kırpmadan beş yüz bin doları alırdı. Gerçek bir şeye sahip olabilirsin. İkimiz de olabiliriz. Ve belki, sadece belki, o bizim sahip olabileceğimiz tek kişidir."

Ayağa kalkar, içkisini bitirir ve onun kabinine gider. İkimizin de perdeleri açıktır ve onunla bir dakika boyunca konuşmasını, gülümsemesini, gülmesini, yanağına ve saçlarına dokunmasını izlerim. İyi geceler der ve alına öper, o da kızarır, dişlerini dudağına batırır, o dönüp uzaklaşırken, benim onu izlediğimi fark eder.

Dudakları açılır, dolgun alt dudağı ortaya çıkar ve gözleri büyür.

"İyi misin?" diye soruyorum, az önce gördüğüm şeyi ya da onun gördüğümü bildiğini belirtmeden.

"İyiyim." "Biz iyi miyiz?"

Kafasını eğdi. "Sorunuzu tam olarak anlamadım."

Koltuğumdan kalkıp onun kabinine girerim ve karşısındaki koltuğa otururum, öne eğilip dirseklerimi uyluklarımın üzerine koyarım.

"Bana soracağın sorular var mı?"

"O kadar çok ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Hafifçe gülerim, ama gülüşüm çabucak söner. "Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Merak etme. Ben senin hakkında neredeyse her şeyi biliyorum. Hikayem çok da uzun değil. Boston'ın dışında büyükannemle büyüdüm, Boston'da okula gittim, mezun oldum, iyi maaşlı bir iş bulmak için birkaç iş arasında gidip geldim ve seni buldum."

"Hangi vücut losyonunu kullanıyorsun?" "Ne?" diye sordu.

"Vücut losyonu. Parfüm olmadığını biliyorum. Vanilya kokuyor, ama başka bir şey de var."

Yanakları hafifçe kızarır. "Adı Sugared Fantasy." Gülümserim.

"Beğendim. Başka bir şey daha söyle."

"Annen ve büyükannenin beni sevmesini istiyorum, ama sevmeseler daha iyi olur. Beni altın avcısı ve yeterince iyi biri olarak görmeyeceklerinden endişeleniyorum."

Göğsüm sıkışır, koltuğumdan kalkar ve onun önünde dizlerimin üzerine çökerim. Buna alışmam gerektiği gibi onun da alışması gerektiği için ve lanet Brax da bunu yaptığı için, elimi uzatıp parmak uçlarımı yanağına sürerim, yüzünün güzel hatlarını incelerim ve gri gözlerinin bu ışıktaki nasıl daha gümüş gibi parladığını incelerim. Nefesi kesilir ve ben daha fazlasını isteyerek ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Annem ve büyükannemin bana ayarlamaya çalıştığı kadınlar mı? Onlar altın avcıları. Sen değilsin. Onlar senin onda biri bile değiller ve sen fazlasıyla yeterlisin. Sen inanılmazsın."

"Bunun karmaşık hale gelmesinden endişeleniyorum."

"Ben de bundan endişeleniyorum. Birbirimizle iletişim kurmamız gerekecek. Bay Ouest ve asistanım Waverly olarak değil, Waverly ve Tristan olarak. Bana karşı her zaman dürüst olmanı istiyorum ve ne olursa olsun, söylediğin veya yaptığın hiçbir şey işini etkilemeyecek."

Parmaklarım boynunun eğiminden aşağıya, narin köprücük kemiklerine doğru kayıyor.

"Biraz uyumalıyız. Yarın yoğun bir günümüz var ve jet lag şaka değil."

Yutkunur ve başını sallar, titrek bir sesle fısıldar, "İyi geceler, Tristan."

Eğilip dudaklarımla onun dudaklarının köşesinden yanağına kadar öperim. "İyi geceler, Waverly."

Kalkıp kabinime gidiyorum, perdeyi kapatıp uyumaya hazırlanıyorum. Kahvaltı tepsileri ve kahveyle gelmeden önce birkaç saat uyuyabiliyorum.

Ofis resmi olarak kapalı, ama Noel Arifesi bu haftanın sonuna kadar değil. Smithfield anlaşması, laboratuvar ve ofise yapacağımız ziyaret de dahil olmak üzere son aşamada. Avukatım, 27'sine kadar onay verirse, 2 Ocak'a kadar sözleşmeleri imzaya hazır hale getireceğine söz veriyor. Ancak anlaşma imzalandığında, asıl iş o zaman başlıyor. Bütün bir şirketi kontrol altına almak çok büyük bir girişim. Hem de büyük bir şirket. Biz Boston'dayken, o Paris'te.

Bu yüzden, önümüzdeki iki haftanın nasıl geçeceğini düşünmek yerine, kendimi biraz çalışmaya zorluyorum.

Uçak alçalmaya başlar ve Waverly'nin gözleri bir kez daha pencereye yapışır, Charles de Gaulle Havalimanı'na inmek için Paris'in üzerinde daireler çizerek uçarken, uzaktaki Paris'in aşağıdaki geniş manzarasını izler.

"Şehir çok uzak," diyor, sesinde hayret var. "Ama sanırım Eyfel Kulesi'ni gördüm."

"Yakından görene kadar bekle," diyor Brax, dudaklarında daha önce hiç görmediğim hoşgörülü bir gülümsemeyle. "Oraya çıkıp yemek yiyebiliriz."

"Gerçekten mi?!" diye sevinçle haykırdı ve hemen pencereye geri döndü.

Onu izliyorum, dudaklarında hayranlık dolu bir gülümseme belirirken, güzel profilinin yumuşak hatlarını içime çekiyorum.

Bunca zaman mücadele etti, ama bunu hiç belli etmedi. Bir kez bile. Çok çalıştı, ama ben kendime ve başarmaya çalıştığım şeye o kadar odaklanmıştım ki

başarmaya çalıştığım şeylere o kadar dalmıştım ki, bunun beni etkilemek veya işini yapmak dışında bir şeyle ilgisi olduğunu düşünemedim.

O, olabildiğince güçlü biridir. Bu konuda yalan söylemedim. Ama onun bu mücadeleyi verdiğini, görünüşte tek başına atlattığını ve bunun onun gülümsemesini, ruhunu veya nezaketini azaltmadığını bilmek, soğuk, ölü kalbimi göğsümde ısıtıyor.

Ama onun daha fazlasını elde etmesini istiyorum. Üç yüz bin doları geri çevirdi, sadece mevcut borcunu ödememi istedi, başka bir şey istemedi. Şu anda bununla mücadele ediyorum. Onun bir daha asla endişelenmesini veya yoksun kalmasını istemiyorum.

Ve onun gözlerindeki ateşi görmek ve gururunu ve inatçı direnişini kışkırttığımda sözlerindeki sıcaklığı duymak için, ona bunu veren kişinin ben olmak istediğimi fark ediyorum. Bu his, sanki bir patlama geçirmiş gibi görünen valizini aldığımız ve giydiği ceketin her zaman giydiği ince ceketle aynı olduğunu gördüğüm anda daha da güçleniyor.

"Bu da ne lan?"

"Valizim mi?" Bana sanki üç kafam varmış gibi bakıyor, ama valizin sapını kaldırmaya çalıştığında ve sapın kalkmadığını görünce, sorunun yarattığı şaşkınlığını çabucak atlatıyor. İlk denemede de, beşinci denemede de kalkmıyor. Muhtemelen valiz büyükannemden bile daha eski olduğu için sıkışmış. "Huh. Garip. Yemin ederim daha önce kalkıyordu. Bir saniye izin ver."

Havaalanının ortasında, valizi yere yatırıp açıyor ve yemin ederim kırmızı görüyorum. Noel kırmızısı değil. Bunun neşeli ve parlak bir yanı yok. Lanet olası kan kırmızısı. Benimle dalga mı geçiyor?

Braxton'a bakıyorum, o da benimle aynı fikirde. "Siktir et," diye homurdanıyor ve ona yardım etmek için eğiliyor.

Bir şekilde voodoo büyüsü yapıyorlar ve onun paçavralarının altında elle bir şeyler yapıyorlar ve şeyi üstten çıkarmayı başarıyorlar, ve ben bittim. Tamamen bittim. Brax da öyle.

"Hazır mısın?" diye bağıriyorum.

"Evet. Gitmeye hazırım." Bavulunun fermuarını kapatır ve spor ayakkabılarıyla ayağa kalkar. Waverly Dobbs'u boğmak istediğim kadar bir kadını boğmak istediğim başka bir an olmamıştır

Onun ne kadar sevimli ve kaygısız olduğunu tahammül edemediğim için.

"Önce bir mola vereceğiz ve bu konuda bir kuralım var."

Dudaklarını dişleriyle ısırıyor ve aniden, uygunsuz bir şekilde ona eğilip dudaklarını kendi dişlerimle ısırıp ağızıma çekmek istiyorum. Eminim tadı da geri kalanı kadar tatlıdır.

"Kuralın nedir? Ve bana yüzlerce farklı emir ve talepte bulunmaya başlamadan önce, benim patronum olduğun ve sahte kız arkadaşın olmam için bana inanılmaz bir miktar para ödediğin için, bu benim sahibi olduğun veya benimle ilgili tüm kararları senin vereceğin anlamına gelmediğini unutma."

Kolumu onun etrafına dolayarak onu yanıma çekiyorum. Yüzümü eğip kulağına yaklaşıyorum ve şu anda bildiğim tek gerçeği söylüyorum. "İki yıldır benimsin, Waverly. Her emrimi yerine getiriyorsun. Her talimatıma itaat ediyorsun. Bana karşı gelip meydan okuyabilirsin, ama bunu sadece bütünlüğünü ve aptal gururunu korumak için yapmak zorunda olduğunu düşündüğün için yapıyorsun. Ama gerçek şu ki, seninle benim aramda bir şey var. Bir anlayış. Seni sandığından daha fazla saygı duyuyorum. Öyleyse, bu son düşünceyi güzel kafanın ön saflarında tutarak, bana güvenip benimle kavga etmeden, tartışmaya yol açmadan zaten yapmayı planladığım şeyi yapmama izin vermeye ne dersin?"

Bana bir bakış attı ve bir an için nefesim kesildi. Aklım karıştı. Gri gözlerinde bir parça meydan okuma vardı ve pembe, yay şeklindeki dudakları yaramazca kıvrıldı. Peki o nereden çıktı? Nasıl daha önce fark etmedim? *Çünkü daha iyi biliyordun, o yüzden artık yapmayı bırak!*

"Ben mücadele için yaşıyorum."

"Öğreniyorum. Bu özelliğini seviyorum, yanlış anlama. Ama bu konuda benimle tartışmanı istemiyorum. Bu, bağlayıcı bir anlaşma olacak. Kabul et ya da reddet."

Braxton'a bakar. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Bana söylemesine gerek bile yoktu, ama biliyorum ve ona katılıyorum. Yani ikimizle de kavga edip kaybedebilirsin ya da kabul edebilirsin."

Sinirli bir nefes aldı.

Bunun üzerine, onu ve zavallı valizini sürgülü kapılardan dışarı, dondurucu soğuğa sürükledim. Soğuk rüzgâr, duyulara gerekli bir şoktu. Neyse ki, sipariş ettiğim araba bizi hemen önünde bekliyordu.

Onu arka koltuğa oturtup, sanki Noel Baba'yımışım gibi adama fazladan bahşış veriyorum, böylece istediğim yerde durup bizi bekleyecek. Bunu hallettikten sonra Paris'e doğru yola çıkıyoruz ve gerekli düzenlemeleri yapıyorum. O hiçbir soru sormuyor. Küçük perim etrafımızdaki şehre hayran kalmış durumda, ama Galeries Lafayette'in muhteşem cephesinin önüne geldiğimizde, gözlerinde soru işareti ve bekleyişle kaldırılmış kaşları görüyorum.

Sert bir durum. Benim için uygun olana kadar onun sorularını cevaplamaya niyetim yok.

"Günaydın ve Galeries Lafayette'e hoş geldiniz,"

Görevli bizi Fransızca selamlıyor, bu şehirde Ouest ismi sayesinde istediğim her şeyi elde edebildiğim için oldukça heyecanlı. Waverly, inanılmaz vitray ve ferforje tavana bakıyor, güzelliğine hayranlıkla ağız yarı açık kalmış durumda. "Ben Gerard." Uzun boylu, siyahi, kusursuz giyimli adam elini uzatarak benimle tokalaşıyor. "Kişisel alışveriş danışmanı aradığınızı duydum."

"*Oui*. Evet. *Merci*. Teşekkür ederim." Elini sıkarken, sıkı ve samimi el sıkışmasını ve kusursuz turkuaz takım elbisesini fark ettim. Tam da ihtiyacım olan kişi. "Bu benim sevgili kız arkadaşım Waverly." İngilizceye geçiyorum. "Onu Noel için ailemle tanıştırmak üzere eve götürüyorum ve onu ve yanlış moda zevkini çok seviyorum, ama sorunu görebilirsiniz."

Waverly bir tür çılgın ses çıkarır.

Bana sertçe başını sallar. "Hayır," diye fısıldayarak bana söyler.

Ona sert bir bakış atıyorum, bu nazik bir bakış değil ve eğer o başka biri olsaydı, bu bakış karşısında yılandı. Ama bu Waverly olduğu için, bu asi küçük şey bana aynı şekilde sert bir bakış atıyor. Şimdiye kadar çıktığım tüm kadınlar, masraftan kaçınılmayan bir alışveriş çılgınlığı için her şeyi yaparlardı ve onlara harcadığım paranın miktarını sorgulamayı asla akıllarına getirmezlerdi.

Yine, Waverly öyle değil ve onu eve getirme kararımın doğruluğunu sorgulamaya başlıyorum. Onunla her şey dış çekmek gibi. Bir yanımda bunu onda saygı duyuyor olsa da.

"Buna ihtiyacım yok," diyor Waverly sertçe. "Tatilime karışmayı bırak.

Bu çok fazla."

"Öyle değil, Sunshine." Braxton ona gamzeli bir gülümseme atar. Artık onun hoşuna gittiğini bildiğim gülümseme. "Yapılması gereken bu. Sen güzelsin. Bizim mücevherimiz. Ama parıldayıp ışıldamayı hak ediyorsun, eski, yıpranmış giysilerle donuklaşmayı değil."

Sadece onun duyabileceği kadar sesimi alçaltıyorum. "Daha da önemlisi, sana bunu kabul et ya da bırak dedim. Noel'de Paris'te mahsur kalıp eve dönemeyecek olmanı istemem."

"Senden nefret ediyorum," diye öfkeyle söylüyor.

Sevgiyle gülümserim, rolümü şimdiden prova ederek, eğilip yanağına öpücük kondururum. Teninin kokusu vanilya gibidir ve inanılmaz yumuşaktır. Kendimi zorla uzaklaştırırım. Düşündüğüm kadar kolay olmaz.

"Beni seviyorsun." Gülümsüyorum, gözlerine bakarak. O da ayağıma basıyor ve bana bakıyor, ben de gülme isteğiyle mücadele ediyorum. Küçük kedicikimin pençeleri var, ama o bir aslanla uğraşıyor ve ben bir şeye karar verdiğimde asla kaybetmem ya da geri adım atmam.

"Bunu ben halledeyim," diyor Brax ve Gerard, Brax'ın tüm bu olaydaki rolünü merak ediyorsa da, soru sormuyor. Sonuçta Gerard Fransız ve Fransızlar, dinamikler ve ilişkiler konusunda Amerikalılar'dan çok daha açık fikirli.

Brax'a gülümsüyorum. "O tamamen senin. Ben çalışacak bir yer bulacağım, ama her şeyi istiyorum."

"Hmm." Gerard, Waverly'yi incelerken düşünceli bir ses çıkarır. "Ailevi meselelere karışan biri değilim, ama bu konuda adamlarına katılıyorum ve bu, para verseler de vermeseler de asla yapmadığım bir şey." Ağır Fransız aksanı olmasına rağmen İngilizcesi kusursuzdur. "Hayatım, Ouest ailesinden bahsediyorsun, anlarsın ya."

Waverly ona yan gözle bakar ve küçük çatışmamızı kabul etmeyi reddeder. "Pek sayılmaz."

Yüzümü ona doğru eğiyorum, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar. "Bu, onu dinlemen ve bu yolculuk için ihtiyacın olan şeyleri seçmen gerektiği anlamına geliyor. İnatçı ve gururlu olmayı bırak. Mesele bu değil. İhtiyacın olan şeyleri biz alalım, Waverly." Centurion Black Amex kartımı çıkarıp, sıkılı yumruğunu açıyorum ve kartı içine zorla sokuyorum. "Lütfen?"

Benim ricam üzerine gözlerini hızla kırıştırıyor. Muhtemelen Tristan'ın bu durumda ona böyle davranmayacağı için, ama ben Tristan değilim. Benim onun patronu olarak değil, sevgilisi ve erkek arkadaşı olarak farklı davrandığımı öğrenmesi gerekecek.

"Sadece rahat hissetmeni istiyoruz. Giysilerin eski ve yıpranmış, valizin de öyle. Sen her halinle güzelsin. Seni kraliçe gibi giydirelim."

"T-tamam."

"Harika." Ve dayanamadığım için eğilip yanağına öpücük konduruyorum. Derin bir nefes de alıyorum. Ve biraz fazla uzun süre kalıyorum. Gerard umursamıyor. Zaten bizim onun erkekleri olduğumuzu bildiğini söyledi ve Waverly'nin şerefine, buna itiraz etmedi. Öfkesi ya da durumun şoku olabilir, ama umarım değildir.

“Akıllıca seyahat eden erkekleri severim. İçeceklerden dilediğiniz kadar alabilirsiniz, ihtiyacınız olan bir şey olursa ben veya başka bir personelimiz memnuniyetle yardımcı oluruz.” Gerard parmaklarını arkamdaki bir yönü işaret ederek salladı. “İşimiz bittiğinde sizi almaya geleceğiz.”

Ve bununla birlikte, Waverly'yi benden uzaklaştırır. Omzunun üzerinden bana ölümcül bir bakış atar ama artık direnmez. Sanırım bir parçası Tristan'ın ailesini etkilemek ve onların onu sevmesini sağlamak istiyor. Sanırım bu rolü oynamak ve iyi yapmak istiyor. Belki de para için. Ama daha çok, o Waverly olduğu ve her şeyi elinden gelenin en iyisini yaparak yapmaya inandığı için.

Her neyse, Gerard'ın yetenekli ellerinde yeni bir gardırop hazırlıyor ve ben de dizüstü bilgisayarımın bulunduğu iş çantamı alıp ikramlara doğru yöneliyorum.

"Bay Hicks, lütfen benimle gelin." Rastgele bir görevli beni ikinci kattaki giyinme odasının yanındaki salona yönlendiriyor. "İsterseniz, işlerinizi hallederken bayan arkadaşınızın kıyafet seçimlerini görebileceğiniz bir alan hazırladık. Bay Ouest zaten orada hazır bekliyor."

"Harika. Teşekkür ederim."

Özel giyinme odası iki bölüme ayrılmıştır. Salon alanında sert kanepeler ve deri koltuklar ile kahve, su ve çay bulunmaktadır. Diğer tarafta ise prova odaları ve aynalı sahne alanı bulunmaktadır. Kendime bir kahve yapıp Tristan'ın yanındaki boş koltuklardan birine oturuyorum.

"Onu ikna ettin."

"Üçlümüzün en yumuşak kalpli olanı benim, unuttun mu?" Homurdanıyor, ama bu seferlik benimle tartışmıyor.

Bir saat boyunca, bir sürü iş hallediyoruz. Burası sessiz ve cep telefonlarımız binanın bu bölümünde çalışmıyor gibi görünüyor, bu yüzden kesintiye uğramıyoruz.

Burası cennet gibi.

Ta ki koridorun sonunda Waverly'nin yumuşak sesini duyana kadar: "Gerard?"

Oturup etrafa bakınıyorum ama Gerard ortada yok. "Gerard?" diye tekrar deniyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Waverly?

İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Sadece Gerard'a ihtiyacım var. Orada mı?"

Tristan'a bakıyorum, o bir şeyle meşgul olduğu için bana yapmam için işaret ediyor.

"Hayır." Kısa koridoru geçip onun odasına varıyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum, yüzünün açık kapının en küçük aralığından dışarı çıkmasına gülümseyerek.

"Ah! Git buradan."

Gülümserim. "Olmaz. Ne oldu?" Tereddüt eder.

"Burada sadece ben varım. Bekleyebilirsin, ama kim bilir ne zaman dönecek."

Sinirli bir nefes verir. "Sıkıştım. Elbisenin fermuarını çekmeyi başardım ama açamıyorum ve çok dar."

"Kapının kilidini aç. Sana yardım edeceğim."

"Olmaz. Gerard? Gerard?!" Son cümleyi çığlık atarak söyler. "Boş ver. Kapıyı aç, sana yardım edeyim."

"Aman Tanrım!

Ama..." "Ama?"

"Gözlerini kapatman gerekecek." Gülerek,

"Neden?" diyorum.

"Sadece yap!"

"Göremiyorsam sana yardım edemem."

"Bu çok utanç verici. Tamam. Ama sen... bilirsin... yorum yapamazsın ya da başka bir şey."

"Söz veriyorum. Profesyonel davranacağım."

O geri çekilir ve ben geniş giyinme odasına girerim. Waverly'nin önünde bir sehpa üzerinde üç yönlü bir ayna vardır ve arkasında bir kanep ve çeşitli giysilerle dolu bir askı bulunmaktadır.

Waverly, vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan zümrüt yeşili bir elbise giyiyor. Önü çok dekolte, göğüslerinin yarısı dışarı çıkacak kadar, arkası ise çok kısa, kalçasının yarısı görünecek kadar, ve sorun da burada başlıyor. Ama lanet olsun, bu elbiseyle günahkar bir şekilde seksi görünüyor. Öyle ki

benim sikim anında farkına varıyor ve hevesli küçük bir piç gibi dikkatimi çekiyor.

Boğazım düğümlenir, avuç içlerimden nabzım atar. Ona doğru adım atıyorum, o da yükseklik farkını gidermek için platform gibi bir şeye çıkıyor ve ben boynunun arkasındaki fermuara uzanırken, eliyle dekoltesini kapatıyor. Parmaklarım yumuşak saçlarının arasından geçiyor ve ağır saç tellerini omzunun üzerinden itiyorum. Bakışlarımız önümüzdeki aynada buluşuyor, ama sonra sol ve sağdaki aynaları fark ediyorum.

Fermuarı deniyorum ve dediği gibi, gerçekten sıkışmış. Yukarı aşağı sallayarak açmaya çalışıyorum ama kumaşın bir kısmı fermuara sıkışmış gibi görünüyor, bu yüzden takılıyor ve hareket etmiyor.

"Kahretsin, ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum. Çıkarabilir misin?"

"Deniyorum."

Gözlerine tekrar bakıyorum ve anında onu arkadan üçlü seks yaparken ne kadar güzel görüneceğini hayal ediyorum. Platforma çıkıp kayacağım... Hayır. Oraya gitmeyeceğim. Asla.

"Onu kurtarmak için sana daha fazla dokunmam gerek.

Tamam mı?" "Nereye dokunduğun umurumda değil. Yap şunu artık."

"Kadınların bana böyle demesinden nefret ediyorum." O gülüyor ve iç çekiyor.

"Bu komik değil."

"Biraz komik ama rahatlamalısın. Böyle heyecanlanman, benim onu çıkarmama yardımcı olmaz."

"Erkeklerin bana böyle demesinden nefret ediyorum."

Gülümserim ve kaşımı kaldırırım, o da hafifçe kıkırdar.

Gerginlik biraz azalır, ama elim üst kaburgalarına kayınca bu durum uzun sürmez, vücudunu kaldıraç olarak kullanırken göğsünün yan tarafına değmemek için elimden geleni yaparım. Ama yine de fermuar açılmaz. Ve her hareket ve kayışla birlikte elbisenin önü de hareket ediyor, mükemmel göğüslerinin şişkinliği beni alay ediyor ve kışkırtıyor, elbisenin eteği yükseliyor, uyluklarına doğru kayıyor ve amına gittikçe yaklaşıyor.

Kızın amının ıslak olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Benim sikim sert olduğu kadar ıslak. Aklımda milyonlarca başka şey var. Başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Ama o bu haldeyken, ellerim onun üzerindeyken bu imkansız.

Vücudu ve saçları o kadar yakın ki kokularını alabiliyorum ve bizi çevreleyen aynanın erotik fantezisi.

"Anlamıyor musun?"

"Hayır," diyorum dişimi sıkarak. "Bunu nasıl kapattın?"

"Bilmiyorum!" diye bağırır. "Sadece çıkmak istiyorum." "Sakin ol.

Kıpırdamayı bırak. Seni çıkaracağım."

"Siz erkekler ve aptal kıyafetleriniz. Onu ne kadar nefret ediyorsam, şimdi seni de o kadar nefret ediyorum. Artık resmileşti. Uçakta pek hissetmemiştim, ama şimdi hissediyorum."

"Fermuarı açtığımda böyle söylemeyeceksin."

Elim, beklenmedik bir şekilde hareket ettiğinde onu yerinde tutmak için kaburgalarının etrafında kayar ve aniden göğsünü avuçlarım. Zaten ne kadar tahrik olduğumu ve sonunda ona bu şekilde dokunmanın bir tür rahatlama ve şimdiye kadarki en güzel şeyin karışımı gibi hissettirdiğini düşününce, bir inilti çıkar. Nasıl durduracağımı bilmiyorum. Mükemmel bir göğüse dokunmanın refleksi bu.

Gözlerim aynada onun gözlerine kayıyor ve inlediğim ve onunla bu pozisyonda olduğum için içimden küfrediyorum. O nefesini tutuyor, gözleri iri ve kırpmadan bakıyor. Kan kulaklarımda, ve itiraf edelim, sikimde, ama o beni itmiyor.

Neden beni itmiyor?

Ve daha da önemlisi, neden elimi çekmiyorum?

Elim göğsünde dururken, o artık kıvranmıyor, sadece hareketsiz duruyor. Başparmağım, dokunduğu cildi hissederek çok hafifçe hareket ediyor ve kalan kumaşın altına elimi sokup onu örtmek, böylece tüm çıplaklığını hissetmek için can atıyorum. Yanakları kızarmış, gri gözleri dışarıdaki kış gökyüzünün renginde, ama sonra en çılgın şeyi yapıyor.

Dudaklarını ısıyor ve içgüdüğü mantıklı düşüncesinin önüne geçiyor. Dudaklarını biraz yoğuruyorum. Ve o hala beni durdurmuyor.

Durdur beni, Waverly, çünkü kendimi durduramıyorum.

Dudaklarından yumuşak bir ses çıkıyor, yemin ederim ki bu bir inilti. Yemin ederim ki öyle, ve diğer elim fermuarı bırakıp kalçasını buluyor. Kendimi durdurmadan onu döndürüp dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken, elimle göğsünü tutmaya devam ediyorum.

Ve siktir. Sadece... siktir. O, tahmin ettiğim kadar mükemmel. Ve siktir, çünkü Waverly'yi soyunma odasında öpüyorum ve o benim asistanım olacak ve en iyi arkadaşımın kız arkadaşı gibi davranıyor. Ama duramıyorum. Başından beri söylediğim şey bu. Daha önce de patlamaya hazır bir bombaydım, ama şimdi fitili ateşlendi ve ona karşı patlayıcı tepkimi durduramıyorum.

En iyi kısmı ne biliyor musun? O da beni öpüyor. Elleri saçlarımın arasına dalıyor ve dilim ağzına girerken başımı kendine doğru çekiyor. Kalçalarını kavrayıp başımı eğerek onu daha derine alabilmek için göğüslerini sıkıp okşuyorum.

"Waverly," diye inlerim, dudaklarım boynunda kayarken hemen dudaklarını tekrar bulur. "Çok tatlısın."

"Braxton," diye fısıldadı, yumruklarını bana sıkıca tutturarak.

"Tanrım, evet. Seni çok istiyorum."

Elime adım atıyor, hareket edip çekip dokunurken öpüşmemiz çılgınca hale geliyor. Kayıyorum...

"Burada durumlar nasıl?" Gerard, soyunma odasının kapısını gürültüyle tıklatmadan bir saniye önce şarkı söyler gibi seslenir. Bu uyarı yeterlidir, geri atlarım, ellerim onun vücudundan ve asla dokunmamam gereken yerlerden kaçır.

Siktir!

Ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdirerek, düzensiz nefesimi ve öfkeli sertleşmemi yatıştırmaya çalışıyorum.

"O sıkışmış," diye cevap veriyorum zekice. Gözlerine bakıyorum, bir adım öne çıkıyorum ve göğüslerini elbisesine geri sokuyorum, çünkü hareket edemiyor ve bana geniş, kırpmadan bakan gözleriyle bakmaktan başka bir şey yapamıyor gibi görünüyor. Onu bir an için içeri alıyorum, giyinik olduğundan emin oluyorum, saçlarımı düzeltmek için ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, sonra soyunma odasının kapısını açıyorum. "Onu çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. Sen bir dener misin?" Bunun üzerine, Tristan'ın meraklı bakışlarını görmezden gelerek, koltuğuma, dizüstü bilgisayarına ve işime geri dönüyorum.

"Gelmeden önce neden böyle görüldüğünü bana söylemeyecek misin?"

Orospu çocuğu!

"Elbisesi sıkışmıştı ve onu çıkaramadık, ama bu uğraş sırasında elim yanlışlıkla göğsüne dokundu. Sonra onu öptüm." Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ona döndüm. "Onu sertçe öptüm ve ona dokundum. Merak ediyorsan, o dünyadaki en güzel göğüslere sahip kadın. Ve bizi kimse engellemeseydi devam ederdim. Pişman değilim, sözlerimi geri almıyorum, çünkü bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücük ve göğüs okşamasıydı. O da aynı şeyi hissediyor mu bilmiyorum, ama ben böyle hissediyorum."

İşte. Artık ortada. O da bununla istediğini yapabilir.

Patronum göğüslerime dokundu. Sonra sanki ağzım hava ve suymuş ve o milyonlarca yıldır yeraltında ve çölde kalmış gibi beni öptü. Mantıklı gelmiyor, ama öyle hissettim. Sanki beni öpmek ona rahatlama ve coşku veriyormuş gibi.

Onu itmedim. Hayır demedim, dur demedim. Hoşuma gitti. Devam etmesini istedim. Gerard geri dönmeseydi, muhtemelen devam ederdik. Bunu kafamda oturtamıyorum çünkü Braxton benim patronum ve işime ihtiyacım var, ve patronuyla yatan kadınlar iyi bir sonla karşılaşmazlar.

Tristan'a rağmen işimi seviyorum. OuestHicks için çalışmayı seviyorum. Zorlu ve heyecan verici bir iş ve şirketin yaptığı işi seviyorum. Hayat kurtarmak için çalışıyor. Ve büyükannem bana ihtiyaç duyuyor. Ben küçükken bana destek oldu, kazada anne babamı kaybettikten sonra dünyada bana kalan tek kişi oydu.

Artık göğüsleri okşamak yok, kesinlikle ateşli öpücükler de yok.

Ah, o öpücükler...

Of. *Boş ver, Waverly. Boş ver.*

Gerard tüm eşyalarımı kasaya götürüp fiyatlarını hesaplıyor. *Pretty Woman* filmindeki sahne gibi. Toplam tutara bakmıyorum. Braxton ve Tristan'ı koltuklarından kaldırıyorum, ikisinin de bakışlarından kaçınıyor ve kızarmamak için tüm sihrimi ve irademi kullanarak Braxton'a kartını geri veriyorum. Bu lüks ve tasarımcı kıyafetlerinin onlara ne kadara mal olduğunu bilmek istemiyorum. Ucuz olamaz.

Aslında, onlar her şeyi kasaya okurken ben kasadan çok uzaktayım ve Gerard'ın yığına eklediği diğer ürünleri fark etmemiş gibi davranıyorum. Bunun yerine, onları birinci katta dolaşmaya bırakıyorum

birinci katta, tüm kozmetik ve parfümlerin bulunduğu merkez atriuma doğru dolaşmalarına izin veriyorum, böylece tavana bakabiliyorum, ki tavan gerçekten muhteşem. Tavana doğru yükselen spiral boyunca uzanan dairesel bir ışık ağacı var.

Paris, değil mi? Yani, bu katta uzanıp saatlerce yukarı bakabilirim ve o muhteşem camdan asla sıkılmam. Ama madem buradayım, kendimi makyaj bölümüne bakarken buluyorum. Eskiden makyajı çok severdim. Lisedeyken, cumartesi günleri alışveriş merkezinde harçlığımı harcardım çünkü arkadaşlarımla hafta sonları hep bunu yapardık ve her zaman makyaj mağazalarına giderdik.

O kadar uzun zamandır ucuz maskara dışında başka bir şey kullanmadım ki, maskara sürdürdüğümde nasıl göründüğümü bile hatırlamıyorum. Nana'nın durumunun ne kadar kötü olduğunu anladığımda ilk bıraktığım şeylerden biri maskara oldu. Gereksiz bir lüks ve gereksiz bir masraf gibi geliyordu. Ama DaVinci kadar usta elleri olan patronumla ve geçici olarak sahte erkek arkadaşım olan, yanaklarımdan ve dudaklarımin köşesinden öpüp kalbimi karmakarışık hale getiren diğer patronumla couture'da geçirdiğim bir günün ardından, bazılarını özlemekten kendimi alamıyorum.

Sadece bana ait olan bir şey. Şu anda her şeyin yaptığı gibi kafamı karıştırmayan, basit bir şey.

"Başka istediğin bir şey var mı?" Braxton arkamdan kulağıma fısıldadı, vücudu bana çok yakındı, onun geldiğini nasıl duymadım?

"Hayır. Ben iyiyim."

O gülüyor, sesi sıcak ve baştan çıkarıcı, omurgamdan aşağı titreme geçiriyor. Bir göğüs okşaması, bir muhteşem öpücük ve ben onun elinde oyuncak oluyorum. Acınası.

"Hey, Gerard?"

"Evet, efendim?"

"Kızımız makyaj yaptırmak istiyor. Ne isterse."

Tartışmak için dönerim, ama parmaklarını dudaklarıma götürür, aslında konuşmamam için onları ördek gagası gibi bastırır ve bana hafifçe başını sallar. Bu noktada, neyi tartışacağım ki? O kazanacak. Her zaman kazanıyorlar gibi görünüyor ve belki de bu yüzden onlarla savaşıma devam ediyorum. Prada botlarımin altındaki zemin dengesiz geliyor. Kontrolü elimde tutamamaktan nefret ediyorum.

Şimdi bak neredeyim.

Elini dudaklarımdan çekiyorum.

"Ne isterse," diyor Tristan, beni görmezden geliyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor çünkü Braxton'ın ona öpüşme olayını anlattığından eminim. "Ama doğal görünmesini istiyorum. Çok ağır olmasın. Makyajsız da çok güzel, bunu mahvetmeyelim. Birazdan döneriz. Yeni valizlere ihtiyacı var."

Bunun üzerine, onlar uzaklaşırken ben sesim çıkmadan ve kendimi çok geride hissederek, nasıl rekabet edeceğimi bilemeden kalıyorum. Beni *Pretty Woman*'a çevirdiler. Yine. İç çekiyorum. Yenilmiş ve çok sinirliyim.

"Mon cher, neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum. Bana aşık iki erkeğe ihtiyacım var."

Gülüyorum. Biraz yüksek sesle. "Onlar bana aşık değiller, Gerard. Sana bunu garanti edebilirim." Onların benim patronum olduğunu ve tüm bunların bir oyun olduğunu ona söyleyemem. Lanet olası bir sözleşme imzaladım. Kopyası dizüstü bilgisayarımda duruyor. İmzaladığım bir gizlilik sözleşmesi de vardı. Tristan, benim reddettiğim 250 bin doları kendi takdirine bağlı olarak bonus maddesi olarak eklediği için sinirlenmişim.

Gerald beni YSL tezgahına götürür ve aynanın önündeki makyaj koltuğuna oturtur. "Soyunma odasına girdiğimde ikinizi gördüm ve sen bakmıyorken diğerinin sana nasıl baktığını gördüm. Belki aşk değildir, ama orada..." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi başını kaldırır. "İngilizce'de nasıl denir? Orada çok büyük bir çekim var. Oui. Aynen öyle. Ve seni yeterince önemsiyorlar ki, kendi kıyafetlerini ve makyajını seçmene izin veriyorlar. Tek bir parça bile seçmediler. Hepsini sana bıraktılar. Bu çok şey ifade ediyor. Bir kadına bu kadar para harcayan erkeklerin çoğu, ona bu kadar kontrol hakkı vermez. İnan bana, bu işte uzun süredir çalışıyorum. Seni önemsiyorlar, ama daha da önemlisi, seni olduğun gibi saygı duyuyorlar."

Bunu söyleme şekli, özellikle de son kısmı, içimde ve kalbimde biriken buzları biraz eritti. Belki de onlara, özellikle de Bay Owest'e karşı çok sert davranıyorum. Tristan. Her neyse. Belki de sadece beni kolluyorlar ve ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak istiyorlar, böylece rahat ve kendimi bilinçli hissetmeyeceğim, ve bu sadece milyarderlerin alışveriş yapma şekli.

"Teşekkür ederim," diyorum içten bir minnettarlıkla. "Merci." Başka ne diyebilirim bilmiyorum.

"Henüz teşekkür etme. Al." Güzel, krem rengi deri bir Chanel çantayı kucağıma bırakıyor. "Satın aldıkları başka çantalar da var. Bay Ouest, çantanı değiştirmeni ve senin sahip olduğun pembe vibratörü ya da pislik kovucu spreyi fark etmememi söyledi, ama ikisini de çantaya koymamı istedi."

Ve işte böylece, patronumu yine nefret etmeye başladım.

Yüksek topuklu ayakkabılar giyen bir kadın yanımıza gelir ve Gerard ile birlikte Galeries Lafayette güzellik bölümünden yeniden doğmuş gibi hissederek çıkarız. Patronlarım da dahil olmak üzere, herkesin bana yüklediği her şeyi kaldıracakmışım gibi.

Tristan arkasında iki yeni sert yüzeyli valiz çekiyor ve beni görünce aniden duruyor. Gözleri uzun, yavaş ve kalıcı bir şekilde beni süzdü. Gözlerinin değdiği her yerde, sanki elleri vücudumu okşuyormuş gibi hissediyorum. Parmakları yanağını okşadıktan sonra, alnındaki uzun siyah saçlarını geriye doğru taradı.

"Harika görünüyorsun." Yutkunur ve boğazını temizler. "Öyle değil mi?" diye Braxton'a sorar, Braxton da hafifçe kızarmış yanaklarıyla gözlerini benden ayırmaz.

"Öyle."

Tristan boğazını temizler. "Yeni eşyalarını bu valizlere koymalarını istedim," der, gözleri pembe, parlak dudaklarımın üzerinde durur, sonra tekrar aşağı iner ve aynı süreci tekrarlar. "Asılı eşyaların ailemin evine teslim edilecek."

Yutkunup başımı sallarım. "Tamam.

Teşekkür ederim." "Eski eşyalarını atacağım." "Hayır, atmayacaksın."

Sanki bu tartışmayı bekliyormuş gibi sırtıyor. "Zaten hallettim. Diş fırçanı, diş macununu ve saç fırçanı taşıtmıştım. Geri kalan her şey gitti. Atmış olduğum şeylerden ihtiyacın olan varsa, yerine yenisini alırım."

"Seni kibirli piç kurusu," diye öfkeyle bağırıyorum, bana sormadan bunu yaptığı için çok kızgınım. "Onlar benim eşyalarımdı. Senin değil. Senin

"

O, önümde, üstümde durana kadar ileri atılır ve bana ateş püskürür. "Önümüzdeki iki hafta boyunca benim kız arkadaşımsın, Waverly. Sahte olsun ya da olmasın, umurumda değil. Sana ihtiyacın olan kıyafetleri aldığım için benden nefret edebilirsin, ama yine de umurumda değil. Benim olsaydın, şu anki gibi giyinirdin ve bunu sorgulamazydın, çünkü seni bu şekilde görmek beni mutlu ettiğini bilirdin. Güzel, yıpranmamış kıyafetler, uygun botlar ve gerçek bir kışlık mont giyerdin. Eski eşyaların gitmesi gerekiyordu. Aslında hiçbirini atmadım. Sadece tepkini görmek istedim. Ama bence atmalısın. O eski halindi ve yeni banka hesap bakiyene göre artık gerekli değil. Hadi gidelim. Geç oluyor.

Onlara tuvalete gitmem gerektiğini söyledim, ama aslında yeni banka hesabımı kontrol ediyordum. Ve tabii ki, iki yüz bin dolar orada duruyordu. Nefes nefese, her bir kredi kartı uygulamasına ve onun aldığı kredilerin uygulamasına gidip her şeyi ödedim. Nana'nın tüm borçları silindi.

Gözlerim doldu. Bunu kafamda tam olarak kavrayamıyorum. O kadar uzun süredir borçluydum ki, şu anda nasıl hissettiğimi kelimelerle ifade edemiyorum. Rahatlama, şaşkınlık, minnettarlık ve sevinç bile bunu tarif etmeye yetmez. Paris'teyim, Nana'nın huzurevine ödediği aylık ödemeden daha pahalı bir çanta ve yeni kıyafetler giyiyorum ve artık borcumuz yok.

Ona anlatmak için sabırsızlanarak numarasını çeviriyorum. Telefon çalıyor ama cevap vermiyor. Banyodan çıkıp Tristan ve Braxton'ın çıkışta konuştuğunu gördüğümde, doğrudan Tristan'ın yanına gidiyorum ve ağlamadan konuşacak kelimeler bulamadığım için ona sarılıyorum. Onu sıkıca sarıyorum ve o da bana sarılıyor, yüzünü saçlarıma gömüp nefesimi içine çekiyor.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

O hiçbir şey söylemiyor. Ne *"rica ederim"* ne de *"memnuniyetle"* diyor.

Önemli bir şey değil. Sadece bir anlığına beni kucaklar ve o an

bittiğinde, alışveriş merkezinden çıkıp bekleyen arabaya biniyoruz. Ama Tristan Ouest, birkaç tuşa basarak hayatımı değiştirdi. Ve Braxton Hicks, çok ateşli bir öpücükle kalbimi yeniden uyandırdı.

Canlanmış hissediyorum. Sanki ölüm cezasından kurtulmuşum gibi ve yıllardır ilk kez hayatın benim için neler hazırladığını merakla bekliyorum.

Paris'te araba yolculuğu beni pencereye yapıştırdı. İnanılmaz ve sahte erkek arkadaşım ve patronumun ailesiyle tanışmak üzere olduğum gerçeğinden dikkatimi dağıtmak için harika bir iş çıkarıyor. Her sokak köşesi, köprü - ya da onların deyimiyle pont - ve her kafe ve dükkan büyüğü. Burası o kadar güzel ki, Tristan'ın burada büyüdüğünü anlamak benim için neredeyse imkansız.

"Eğer burada yaşıyorsan, neden Amerika'ya taşındın ki?"

Bana daha yakınlaşıyor, eli uyluğuma düşüyor ve ben irkiliyorum.

Artık ona bu şekilde tepki veremeyeceğimi söylemek istercesine uyarıcı bir sıkışma hissediyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum.

Sorunum, onun dokunuşunu sevmemem değil. Sevmem. Ve tüm bunlar beni çok karıştırıyor. Bir patronumu öptüm, şimdi de diğeri bana dokunuyor ve ben

bunu nasıl anlamlandırmam gerektiğini bilmiyorum.

"Annem Amerikalı ve bu yüzden Fransız olmama rağmen kendimi hep Amerikalı hissettim. Üniversite için Amerika'ya geldim ve şirketi açtığımızda burada kaldım."

Dönüp ona hızlıca bir bakış attıktan sonra pencereye geri döndüm. "Ama ailenizin otelleri de size ait, değil mi?"

O iç geçirir. "Evet. Teknik olarak her şeyi hala babam yönetiyor, ama emekli olduğunda bana geçecek."

O anda bir şey aklıma gelir ve şimdi ona bakarım. "Bu yüzden senin bir Fransız kadınla tanışıp evlenmeni istiyorlar. Sen bunu söylemiştin, ama şimdiye kadar anlamamıştım."

Gözlerinde bir parıltı belirir ve başını sallar. "Şimdi anlıyorsun." "Aman Tanrım, benden nefret edecekler."

"Hayır, yapmayacaklar. Ouest Hotels için ne gerekiyorsa yapacağımı zaten açıkça belirttim, ama şu anda daha çok imaj, soy ve tüm o saçmalıklar için evlenip çocuk sahibi olmam gerektiği düşünülüyor. Sanırım babam emekli olacağını açıklayacak ve bununla birlikte burada kalmam için baskı yapacaklar."

Burada sözünü kesiyor, ama Brax'ın çenesini sıkıldığını ve tepkisini gizlemek için pencereye döndüğünü fark ediyorum.

Ona bakıyorum ve sonra Tristan'ın kucağından neredeyse atlayarak, emniyet kemeri beni boğarken.

"Ne yapıyorsun?"

"Annenize ve büyükannenize çiçek götürmem lazım. Arabayı durdurun. Bir çiçekçi var."

"Waverly, bunu yapmana gerek yok."

Neredeyse kucağında olduğum için başımı çevirip ona sert bir bakış atıyorum. "Evet."

"Affedersiniz bayım," diyor Braxton şoföre. "Birkaç dakika kenara çekebilir misiniz?" Şoför cevap vermiyor, ama Braxton'ın istediğini yapıyor. "Hadi, Sunshine. Gidip onlara çiçek alalım. Ve çikolata. Sana küçük bir sır vereceğim," der ve kemerini çözüp dışarı çıkar, bana kapıyı açar. "Tristan'ın büyükannesi çikolata bağımlısıdır."

Tristan'a bir bakış atarım, ama o bana eliyle devam etmemi işaret eder ve ben de dışarı çıkmak için onun üzerinden tırmanmak zorunda kalırım. Vücudumuz birbirine değince göğüslerim neredeyse onun yüzüne yapışır. Başımı eğip ona yukarıdan bakarım, gözlerimiz birbirine kilitlenir. Bana bakışında bir şey var ki, kalbim hızla çarpmaya başlar. Elleri kalçalarımı bulur ve beni lüks arabanın arka koltuğuna doğru yönlendirir.

"Braxton sana dokunabilir ve seni öpebilir, ama burada olduğun sürece kimin kolunda olman gerektiğini unutma."

Gülümserim ve duraksarım, neredeyse üzerine oturmuş gibiyim. "O zaman bizimle gel ve annenin hangi çiçekleri sevdiğini göster bana, canım."

Dudakları seğirir. "Sevgilim değil." "Hayır mı? Şeker babacığım mı?"

Küçük bir kahkaha atarak boğulur ve beni kapıya doğru yönlendirir, orada Braxton'ın elini tutarım ve o da bana yardım eder. Büyük bir sürprizle, Tristan da bizi takip eder, elini belime koyarak çiçek pazarına doğru yürürüz.

"Çiçekleri ben alırım," diyor Tristan. "Siz ikiniz çikolataları alın."

Tristan'ın eli belimden ayrılırken Braxton elimi tutar. Burada ne oluyor böyle?

Çikolata reyonuna doğru yürürken Braxton'a bakarım. "Bunu konuşacak mıyız?"

"Hayır," diyor basitçe. "Çünkü pişman değilim ve bunun için özür dilemek istemiyorum, ve eğer bunu konuşursak, seni tekrar öpeceğim."

Topuklu botlarımla tökezliyorum. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Bana eğik bir gülümsemeyle bakar, gamzeleri belirir. "O zaman cevap verme. Sadece... akışına bırak."

"Ama ben Tristan'ın yanında olmak için buradayım, değil mi? Bu... Bilmiyorum, bu konuyu konuşmamak ya da başka bir şey yapmak durumu karmaşıklaştırmaz mı?" El ele tutuşmuş ellerimizi kaldırıyorum.

"Hayır. Benim için karmaşıklaştırmıyor." Elim sıkıyor. "Ve Tristan sadece ailesi etrafta olduğunda seni paylaşmayı umursuyor. Aksi takdirde, bununla hiçbir sorunu yok." Bakışları anlamlı bir an benimkilerle buluşuyor ve sonra ekliyor: "Aslında, o bunu istiyor. Sadece seni kaybetmekten korkuyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, eğer sen de istersen ve istersen, burada hepimizin hayal edebileceğinden daha fazlası olabilir demek."

10

TRISTAN

Waverly ve Braxton'ın soyunma odasında olanları düşünmeden edemiyorum. Ben görmedim. Ama Braxton'ı gördüm. Kızarmış yüzünü, hafifçe dağınık gömleğini, dağınık saçlarını ve gözlerindeki saf, ham arzuyu gördüm.

Kıskanç olduğumdan değil. Tamam, kıskançım. Ama daha çok, bunu görmüş olmayı dilerdim. Ona onu nerede ve nasıl dokunması gerektiğini söyleyebilmeyi dilerdim. İkimiz için de orgazm olduğunu izleyebilmeyi dilerdim.

Onunla o sınırı aştığı için ona kızmak istiyorum, ama endişelensem de kızamıyorum. Onu sevdiğini söyledi ve Braxton Hicks hiç kimseye karşı böyle sözler söylememiştir. Benim asıl odaklanmam gereken şey satın alma işlemi. Braxton için de öyle. Ama tek düşündüğüm şey Waverly ve dün gece havaalanında onu gördüğümünden beri bu düşünce daha da güçlendi.

Ya da belki de sonunda onunla mücadele etmek yerine, onu düşünmeme izin veriyordum.

Waverly yine pencereye yapışmış, ışıkları, güzel binaları, şirin dükkanları ve restoranları seyrediyor, ta ki Ouest Hotel'in önüne gelene kadar. Babam tüm hayatı boyunca burada yaşadı. Burada büyüdü, dedem ve ninem de tüm evlilik hayatlarını burada geçirdiler.

Ailemi seviyorum, ama onların yaptığı gibi sonsuza kadar burada yaşamak istemedim. Kendim için bir şeyler istedim. Doğum hakkım nedeniyle bana verilmeyen bir şeyler. Otellerin ötesinde bir şeyler. Hayatları değiştiren bir şeyler.

Seçtiğim yol, benim için düşündükleri yol değildi. Üniversiteye gitmemi, eve dönmemi, evlenmemi,

bir mirasçı ve muhtemelen bir yedek daha doğurmamı ve şirketi devraldıktan sonra mutsuz bir hayat sürmemi bekliyorlardı.

Hâlâ yaptığım şeyin zaman kaybı olduğunu ve eve dönüp yukarıda bahsettiğim şeyleri yapmam gerektiğini düşünüyorlar.

Bu yüzden Waverly'nin bu iki haftadır üstlendiği rol çok önemli. "Büyükanne'nin adını hatırlıyor musun?"

Başı bana doğru dönüyor ve bakışları adeta hadım edici. "*Bayan Ovest mu, yoksa büyükanne mi* demek istiyorsun?"

"Tamam. Peki. Bu kolay bir soruydu. Peki ya..."

"Annen Francine, baban Alain. OvestHicks'teki tüm çalışanların adlarını ve soyadlarını, hatta çoğunun doğum tarihlerini bile bildiğimi düşünürsek, bu isimleri hatırlayabileceğimi sanıyorum."

"Tamam. Güzel. Ama biliyorsun ki onlar..."

"Beni sınavacak mısınız? Özellikle baban ve büyükanne mi? Evet, biliyorum. Grip olduğun o gün sözleşmeleri bırakmak için dairenize geldim, bu yüzden içini biliyorum. En sevdiğin paket yemekler Tayland veya İtalyan yemekleri çünkü gece yarısına kadar dışarı çıkmayacağını bildiğim gecelerde sana onları sipariş ediyorum. Genelde haberler veya müzik yerine arka planda iş podcast'leri dinlemeyi tercih ettiğini biliyorum. Sabahları en fazla iki fincan kahve içersin, öğleden sonra da bazen yorgun hissettiğinde latte içersin. Çok fazla tatlı yemiyorsun çünkü bizim için getirdiğin hamur işlerine veya atıştırmalıklara hiç dokunduğunu görmedim. Çoğu hafta sonu çalışıyorsun ve canın istediğinde geceleri rastgele kadınlarla vakit geçiriyorsun, ama sanırım artık geceleri benimle vakit geçiriyorsun, çünkü onlara öyle söylüyoruz. Onların senin buraya geri taşınmanı istediklerini biliyorum, ama senin buna hiç niyetin yok, bu yüzden orada bir gerginlik olduğunu tahmin ediyorum. Onun dışında, her şey yolunda gidecek diye düşünüyorum."

"Tamam. Beni tanıyorsun. Yine, neredeyse herkesten daha iyi. Sana ne diye hitap edeyim?"

"Ha?" Tamamen bana doğru dönerek, kaşlarını keskin bir V şeklinde kaldırdı.

"Bir takma ad. Sana bir şey demem lazım."

"Waverly nasıl?" diye sorar, hiç eğlenmeden, ciddi bir ifadeyle. "Çünkü sana sevgilim ya da tatlı baba diyemem."

"Bebeğim ya da tatlım
da olmaz." "Hayır."

Elimi çenemde gezdirerek, bu durumdan keyif alıyorum. "Bebeğim sana üniversiteli erkekler kulübü üyesi gibi mi geliyor?"

"Kesinlikle," diye alaycı bir tonla cevap verdi. "Ailenin sana Richard adını vermemiş olması ne yazık, çünkü o zaman sana Küçük Dick diyebilirdim."

Boğazım düğümlenir. "Eğer az önce Braxton yerine ben giyinme odasında sana yapışmış olsaydım, böyle söylemezdin."

Brax kahkahayı bastırır ama ikimizi
bizi baş başa bırakır.

O, yüksek sesle, kırılgan bir şekilde nefesini tutar. Ama onun kızardığını ya da gözlerimi kaçırdığını gizleyemez.
kızardığını ya da gözlerimden kaçtığını gizleyemez. "Bana bunu söyleyemezsin."

"O zaman, yanıldığını kanıtlamamı istemiyorsan, küstahlık yapma."

"Aman Tanrım! Kes sesini!" Yüzünü elleriyle kapattı, ama o da gülüyordu. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapıyorum. Sadece seni kızdırmak istedim. Ama sana hala bir takma ad bulamadık."

Elini aramıza uzatır, avucunu bana doğru çevirir. "Bana sevimli ve iğrenç bir isim takmana gerek yok. Ben pek sevimli isimlerden hoşlanan bir kız değilim."

"Tabii. Sana inanıyorum. Bu yüzden Brax sana Sunshine dediğinde her seferinde gülümsüyorsun."

Boğazının derinliklerinden sert bir ses çıkarır. "Peki. Bana 'bebeğim' ya da 'tatlım'dan daha iyi bir şey söyle."

"Peki ya... tatlım?"

Kafasını sallar. "Sen ona çocuk dersin."

"O zaman bana yardım et." Vale arka kapıyı açarken ona yalvaran bir bakış atıyorum ve dışarı çıkıyoruz.

"Bilmiyorum. Eski karına ne derdin?" "Adıyla."

Elleri havada savrulur. "Aynen öyle!"

"Onu, ona ne dediğimi umursayacak kadar sevmiyordum,"
diyorum açıkça ve Waverly Braxton'ın arkasına takılıyor.

Bana dönerek, "Bunu söyleyemezsin," dedi.

"Neden olmasın? Bu doğru. O da bana ayarlamak istedikleri kadınlar gibiydi. Beni sevdiğini iddia etti ve ben de kendimi onu sevmeye ikna etmeye çalıştım, ama asla sevemedim."

Bana bakıyor, bakıyor, gözlerini bile kırpmıyor. Sonra Braxton'a dönüyor, o da onaylayarak başını sallıyor.

"Bu, şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey."

Öne çıkıp kolumu beline doladım ve dudaklarının köşesine bir öpücük kondurdum. "Üzülme tatlım. İşte burada devreye giriyorsun, Pookie."

"Bana Pookie dersen giderim," diye tehdit ediyor ve onun bu tepkisine gülmekten ölüyorum.

"Tamam. Sen onun güneş ışığı ve benim sevgilimsin çünkü ikisi de sana yakışıyor." Sanırım ona daha önce böyle demiştim. Ağzımdan kaçmıştı, ama ikisi de ona çok yakışıyor. O her zaman güneş ışığı gibi parlak ve şeker gibi tatlı. Beni sinir etse bile.

O öfkeyle arkasını döner, ama bu sahte bir tepki. Waverly'nin gerçekten bir şeye kızdığını anlayabilirim, ama bu sefer öyle değil. O güneş ışığını ve sevgilisini sever, Braxton ise bulutların üzerinde uçuyor. Önümüzdeki iki hafta boyunca ateşli seks yapacağımızı düşünüyor, ama bunun nasıl olacağını anlamıyorum.

Belki ikisiyle birlikte olabilir, ama Waverly beni öyle istemiyor.

Hâlâ benden hoşlanmıyor bile.

Ayrıca Brax benim yapamadığım şeyleri yapabilir. O takılabilir ve yoluna devam edebilir, kimse onun *mutlu ve akışına bırakmış* tavrı *yüzünden* kimse *kızmaz ya da daha fazlasını beklemes*. Benim için durum farklıdır. Her zaman öyledir.

Waverly başını geriye doğru eğip binaya bakarken, ben içeri giriyorum ve geçtiğimiz herkes bizi selamlıyor.

"Otelde mi yaşıyordun? Bu çok çılgınca. Monopoly'deki karakterler gibisin."

"Birçok insan otellerde rezidanslarda yaşıyor. İnan bana, dünyanın her yerinde var."

Lobi her zamanki tatil modasına göre süslenmiş. Uzun bir masanın iki yanında, Ouest Hotel'in de dahil olduğu karlı bir zencefilli kurabiye köyü bulunan, zevkle dekore edilmiş iki uzun ağaç var ve biz

Hanuka'nın ilk gecesi için parıldayan uzun bir Menorah var. am, tarçın ve portakal kokusu var ve hoparlörlerden hafif tatil müziği alıyor. Ana lobinin yanındaki salonda öğleden sonra ayı ve akşamları kokteyl servisi yapılıyor, gazlı şöminde ateş yanıyor.

"Bu büyülü bir şey," diye fısıldıyor.

"Artık neden her Noel'de onunla buraya gelmeyi kabul ettiğimi anlıyorsun."

Waverly Brax'a gülümser, ama bu farklı bir gülümsemedir. Bu, trajediyi ve çok genç yaşta ebeveynlerini kaybetmenin acısını bilen insanların paylaştığı bir gülümsemedir.

Görevliyi uğurlayıp Waverly'yi lobiden geçerek konut asansörlerine doğru yürüdüm. "İkinci katta bir spa var. Adını ver, istediğin her şeyi yaptırabilirsin."

Asansöre binerken başını sallar ama hiçbir şey söylemez. Kartımı okutur ve P tuşuna basarım. Waverly yanımda titriyor ve Brax ona yaklaşır, ikimiz de ona yaslanıriz.

"Harika olacaksın," diye fısıldıyor. "İyiyim.

Sadece birdenbire çok gerildim."

Kapılar açılırken "Seni sevecekler," diye mırıldanıyorum.

Elini koluma koyarak, ben çıkmadan önce beni durdurur. Yüzündeki ifade açık, tatlı ve güven vericidir. "Beni sevecekler. Bütün ebeveynler sever. Sana söz veriyorum, mükemmel bir kız arkadaşın olacağım ve elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim."

Onu öpmek için büyük bir istek duyuyorum. Ofis dışında onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bu istek azalmak yerine daha da artıyor. Ama Waverly'nin bu işe ihtiyacı olduğu gibi, benim de ona ihtiyacım var ve onu öperek bunu mahvedemem çünkü bir öpücükten çok daha fazlasını isteyeceğim ve o benden daha iyisini hak ediyor. Ona karşı olduğum türden bir adamdan daha iyisini.

Fuayeye adımımızı attığımızda bir suçluluk ve tedirginlik dalgası beni sarıyor. Hasta büyükanmem de dahil olmak üzere aileme yalan söylemek üzereyim. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, Waverly uzanıp elimi tutuyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama dokunuşu duyularımı yatıştırıyor.

"O geldi!" Annemin diğer odadan seslendiğini duyuyorum. "Geç kaldı!" Büyükanнем Fransızca cevap veriyor ve ben, gözlerimi deviriyorum, ama içimden gülümsemek geliyor. Yemin ederim, ailemi memnun etmek imkansız. Ama deneyeceğim.

Topuklar ahşap zeminde tıklıyor ve sonra annem, Rudolph'un burnunu utandıracak kadar parlak bir gülümsemeyle karşımda beliriyor. "Bebeğim eve geldi."

İç çekiyorum. "Merhaba anne."

Ceketimden tutup beni kendine doğru çekerek kucaklıyor. Ben de ona sarılıyorum, burada olduğum ve onu gördüğüm için mutluyum. Evin kokusu aynı. Annemin yakmayı sevdiği mumların kabak baharatı kokusu ve fırında pişen akşam yemeği kokusu.

"Seni özledim."

"Delicesine," diyorum, çünkü eve geldiğimde hep böyle deriz.

"Evet." Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. "İyi görünüyorsun. Belki biraz zayıflamışsın, ama..."

"Anne!"

Gülüyor. "Tamam. Seni rahatsız etmeyi bırakacağım, ama sadece benimle tanışmam için özel birini getirdiğin için."

"Evet, merhaba anne," diyor Braxton, annem gülüyor ve ona şaplak atıyor. "Bir dakika sonra sana geleceğim." Biraz arkamda duran Waverly'ye yöneliyor. "Sen Waverly olmalısın." Annem el sıkışmaz. Sarılmaya ve fazladan sevgi göstermeye bayılır. Doğruca Waverly'nin yanına gider ve onu kocaman bir kucaklamaya alır. "Ben Francine. Tristan yıllardır bana senden çok bahsetti. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Bu hala bana tuhaf geliyor. Onu hiç bahsettiğimi hatırlamıyordum, anneme bahsetmiş olmayı bırakın, ama ona Waverly ile çıktığımı söylediğimde, çok sinirlendi ve ona bahsettiğim tek kadın olduğu için onu başından beri sevdiğimi bildiğini söyledi.

Waverly, annemin omzunun üzerinden bana kaşlarını kaldırarak bakarken, annemi kucaklıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel. Beni evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Bunu gerçekten çok dört gözle bekliyordum. Alın." Bir adım geri çekilip anneme çiçekleri uzatıyor. "Bunlar sizin için."

"Oh, tatlım, çok güzeller. Çikolatalar da var. İyi seçim."

Waverly biraz gururlanır. "Seçerken yardım aldım."

"Şimdi sıra sende." Braxton'ı kucaklayarak ona kocaman bir sarılma verir, Braxton da bu sarılmanın annem için olduğu kadar kendisi için de önemli olduğunu hissederek gözlerini kapatır. Bu, soğuk kalbimin hemen altındaki yumuşak noktaya dokunur ve Waverly bunu fark ederek bana gizli bir gülümseme atar.

Waverly'nin yanına dönerek onu omuzlarından tutar. "Sen çok güzelsin, değil mi? Oğlumun kusursuz bir zevki var, ama sana dair fazla bir şey anlatmadı. Bize her ayrıntıyı anlatman gerekecek."

Waverly kızarır ve başını eğirir.

"Alain!" diye bağırır annem. "Buraya gel. Tristan eve geldi ve bize tanışmamız için bir melek getirdi."

"Ah, benim için böyle düşünmen çok tatlı."

Annem Braxton'a gülümserken, büyükannem Fransızca seslenir. "Onları buraya getir. Yaşlandım ve nefesim kesiliyor, kalkamıyorum."

Girişin hemen yanındaki oturma odasına giriyorum ve büyükannemi tam da tahmin ettiğim yerde buluyorum. Şöminenin önünde kitap okuyor, oksijen tüpünün burun kanülü burnundan yarısı dışarı sarkmış durumda çünkü bu hissi hiç sevmiyor.

"Merhaba, büyükannem." Onun ayağa kalkmasına gerek kalmaması diye önünde diz çöküyorum ve bu minik, enerjik kadına sarılıp iki yanağından öpüyorum.

"Bütün planlarımı mahvettin, evlat. Seninle tanışmak için altı farklı bayan ayarlamıştım ve onlara sevdiğin bir kadını eve getireceğini söylediğimde hepsi yıkıldı."

Aşık mı? Kahretsin.

"Sadece altı mı?" diye alay ediyorum.

O da sadece bir büyükanne yapabileceği gibi omzuma vurur.

Gülerek alnına bir öpücük konduruyorum ve girişin yanında bekleyen Waverly'ye elimi uzatıyorum. "Bu benim kız arkadaşım, Waverly Dobbs. Waverly, bu da benim büyükannem. Ona sadece Grand-mère veya Bayan Ouest diyebilirsin, çünkü onun gerçek adını bile bilmiyorum."

Waverly tereddüt etmeden ona doğru gelir ve benim yaptığım gibi dizlerinin üzerine çöker. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Owest." Elini uzatır ve büyükannem onu sıkıca sıkarak, onu yarış öncesi bir at gibi süzer ve değerlendirir.

"Nerelisiniz?" diye sorar büyükannem aksanlı İngilizcesiyle.

"Needham, Massachusetts."

"Hmm. Sesin çok güzel ve hafif bir aksanın var.

Hala orada ailen var mı?"

Waverly başka yere bakar ve boğazını temizler. "Pek sayılmaz."

"Ve şimdi Tristan'la birliktesin. Onun çok zengin olduğunu ve kendi şirketi olduğunu biliyor muydun?"

Waverly gülümser. "Evet, hanımefendi, biliyorum. Ben onun baş asistanıyım ve o kesinlikle şimdiye kadarki en kötü patron. Onu sevmeseydim, kesinlikle ondan nefret ederdim. Parasına gelince..." Omuzlarını silker. "Şey, ben aileye inanarak büyüdüm ve paranın mutluluk ya da sevgi satın alamayacağına inanıyorum, bu yüzden onun parasıyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Büyükannem onu inceler, samimiyetini sorgular. "Seni sevdim." Bana döner. "Onu sevdim," diye Fransızca tekrarlar.

"Beğeneceğini biliyordum." *Onu bu yüzden getirdim*, ama bunu söylemiyorum. "Senin için mi çalışıyor?" diye soruyor.

"Aslında ikimiz de," diyorum ona, arka planda duran Braxton'ı işaret ederek. "Bana öyle bakma. Ben bundan faydalanmadım. Uzun saatler çalışıyoruz ve iki yıldır birlikte çalışıyoruz. Bu kaçınılmazdı."

Bu sözleri söylerken, bir parçam bunun ne kadar doğru olduğunu sorguluyor. Aramızda gelişen şey bunun bir yan ürünü ise ve bu şey kendi başına hareket etmeye başlamadan önce onu durdurmanın bir yolu varsa.

"Onun seni kandırmasına izin verme," diye alay ediyor Brax. "O, onun kendisine hayır diyemeyeceği bir durum yarattı."

Arkamdan ona orta parmağımı gösteririm.

"Buraya gel." Brax'a elini salladı ve Brax yanına gelip ona sıkıca sarıldı. "Ya sen büyüdün ya da ben küçüldüm."

"Ben büyüdüm," diye alay ediyor.

"Ne zaman yerleŖeceksin?"

Geri çekilir ve yüzünde bir Ŗey belirir. "Yakında yerleŖmeyi planlıyorum."

Kahretsin. Ciddi.

"O çikolatalar benim için mi?"

"Waverly'den, ama seçmesine ben yardım ettim," diye açıklıyor Brax.

"Aferin sana."

"AkŖam yemeğinden önce yerleşseniz nasıl olur?" diye önerir annem. "Waverly, bellboylara eşyalarını Tristan ve Braxton'ın süitine götürmelerini söyledik."

Hay sıçayım.

"Daha önce kız arkadaşlarımla benimle aynı odada yatmasına hiç izin vermedin," diye karşılık verir Tristan.

Annesi küçümseyen bir ses çıkarır. "Sen otuz dört yaşındasın Tristan. Sanırım Waverly'nin evinde kaldığında onunla aynı yatakta uyuduğunu biliyorum."

Waverly'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorum çünkü aniden bayılacakmış gibi görünüyor ve bacaklarının onu taşıyabileceğinden emin değilim.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. "Şarj olmak için biraz uyku iyi gelir."

Tristan, Waverly'nin diğer tarafında, ona tutunuyor ve ben isteksizce onu bırakıyorum çünkü şu anda o benim değil, onun. Ama süite vardığımızda bunu değiştirmeyi planlıyorum.

"Tamam. Harika," diye mırıldanıyor Tristan dalgın bir şekilde ve çıkışa doğru yöneliyoruz.

Asansöre geri adım atıp on birinci katın düğmesine basıyoruz.

Kapılar kapanır kapanmaz, "Şey," diyor. "Bana ayrı odalarımız olacağını söylemiştin."

ayrı odalarımız olacağını söylemiştin. Ayrı yataklarımız olacağını."

"Öyle olacağını düşündüğüm için. Ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadı, sesi alçaktı. "Yukarı çıkıp herkese kız arkadaşımınla aynı yatakta yatamayacağımı mı söyleyeyim?"

"Bu anlaşmamızın bir parçasıydı. Söz vermiştin."

Ellerini havaya kaldırır. "Çünkü daha önce hiç izin vermedi. Dianna ve ben evlenene kadar aynı yatağı paylaşmamıza izin verilmedi. Bu sefer farklı olacağını düşünmemiştim, ama sana misafir odasında kalmanı isteyemem, otel odası da isteyemem, ama Noel olduğu için boş oda olduğunu sanmıyorum!" Derin bir nefes alır ve sakinleşmeye çalışır.

Aşağı. "Güven bana, Waverly. Seninle aynı yatağı paylaşmak istediğim son şey, ama başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Senden nefret ediyorum."

O, ona gözlerini devirdi. "Evet, biliyorum. Bana bunu şimdiye kadar bir düzine kez söyledin. Aş bunu artık. Sen de benim en sevdiğim kişi değilsin, ama ailemin en sevdiği kişisin, bunun için teşekkürler."

"İkiniz de saçmalıyorsunuz," diyorum ve ikisi de başlarını bana çeviriyorlar. Nasıl görmüyorlar, bilmiyorum. Bu kadar üzgün olmalarının nedeni, aynı yatakta yatırlarsa bir şeylerin olacağını bilmeleri. "Yaşlı bir evli çift gibi konuşuyorsunuz."

Beni görmezden geliyorlar.

"Yerde mi uyuyayım?" O gerçekten teklif ediyor ve ben gülüyorum. Evet. Saçmalık.

"Senden bunu isteyemem. Ben kanepede yatacağım."

"Hayır, yatmayacaksın," diyorum ona. "Bir dakika içinde yakalanırsın. Yatağı paylaşmak zorundasın."

O inleyerek saçlarını elleriyle tarar. "Ugh. Tamam. Sarılmayı seven biri olma sakın," diye ona tıslar.

Adam kıkırdar. "Sana sarılmayı seven biri gibi mi görünüyorum?"

"Hayır. Aslında, hiç uyumadığını sanıyordum. Vampirlerin hiç uyumadığını sanıyordum."

"Kapa çeneni," diye bağırırım, kapılar açılır ve Tristan'ın dairesine doğru koridorda yürürüz. "Cidden. İkiniz de. Bu o kadar aptalca ki, dayanamıyorum."

Bunun ne olduğunu nasıl görmüyorlar? Tüm kavgalarının aslında cinsel gerilim olduğunu, bunu görmezden gelmek ve yokmuş gibi davranmak için ellerinden geleni yaptıklarını.

"Bana susmamı mı söylüyorsun?"

"Onu öpmeni söyleseydim, dinler miydin?"

Bana sert bir bakış attı ve ben ellerimi havaya kaldırdım.

"Gördün mü? Öyleyse sana susmanı söylemek neden farklı olsun ki? Bir de benim olgunlaşmamış olduğumu söylerler," diye mırıldanıyorum.

Tristan kapının kilidini açar ve tüm eşyalarımızın burada olduğunu ve uşak tarafından bizim için çoktan yerleştirildiğini görünce rahatlarım. Waverly daireye bakınır, geniş oturma odasını, mutfağı ve

yemek alanını inceler. Hâlâ karar verememiş gibi kanepeye bakıyor ve ben bıktım. Artık bıktım.

Ona dönüyorum. "Pişman mısın?"

"Ne?" diye kekeliyor, hala keyifsiz.

"Seni öpmem. Pişman mısın? Hoşuna gitmedi mi yoksa yapmak istemedi mi?"

"Şey, bunun hakkında konuşmayacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim. Cevap ver bana. Bunu tekrar yapmak ister misin? Belki daha fazlasını yapmak istersin. Çünkü ben bunu sevdim ve seni sevdim ve bu oyunları oynamak için çok yaşıyım. Evet, sen bizden çok daha gençsin ve benim asistanım olacaksın, evet, bu durumu karmaşıktırıyor, ama bu, bunu yapamayacağımız anlamına gelmez. Tabii sen istemiyorsan başka. Hayır dersen, bu hiçbir şeyi etkilemez. İşin, ilişkimiz, her şey yolunda ve bozulmaz. Ama ben daha fazlasını istiyorum." Kafasının üzerinden bakıyorum. "Tristan'ın dediği gibi, biriyle yeterince zaman geçirdiğinde, duygular kaçınılmaz hale gelir."

Ona tekrar baktığımda, dudağını ısırtıyor. "Bana gerçeği söyleyebilirsin. Ben büyük bir erkeğim. Bunu kaldırabilirim."

"Pişman değilim," diyor, sesi çok düşük. "Hoşuma gitti. Seni seviyorum. Ama..."

"Ama sen Tristan'la buradasın."

"Evet. Onunla olmak için buradayım." "Güzel. Ben de bunu istiyorum."

Kafasını sallıyor. "Anlamıyorum."

"Tristan öyle yapıyor," diyorum ve çenesi sıkılıyor. "Sadece bazen kendi yolundan nasıl çıkacağını bilmiyor. Görünüşe göre senin de aynı sorunun var. Ama bu temel matematik. Bilim. İyonik bir bağ oluşturan elektronların yörüngesinde dolaşıyoruz. Üçümüz."

Tristan, balkona açılan büyük kapılara doğru yürür ve ellerini beline koyarak Paris'in silüetine bakar. "Brax, ne yapıyorsun?"

"Sen onu ilk gördüğünden beri yapmak istediğin şeyi." Elimi saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum, böylece eğilip onu öpebiliyorum. Elleri kollarımı kavırıyor ve beni öperken bile direndiğini hissedebiliyorum. Onu kendime çekip dudaklarını

onu tekrar tadıyorum. Uzun zamandır istediğim gibi onu öpüyorum. Derin, kapsamlı ve kararlı bir şekilde.

Gözlerimi açıp pencereye doğru bakıyorum ve tabii ki Tristan bizi izliyor. Dudaklarına gülümsüyorum ve boynuna doğru kayıyorum. O zaten nefes nefese ve titriyor, ve bence bunun çoğu belirsizlik ve korkudan kaynaklanıyor.

Ama Tristan'da bunların hiçbirisi yok. Yüzünde arzu ve öfkeyle dolu bir ifade var.

"Görmek istediğin bir şey var mı?" diye soruyorum ona, o da homurdanıyor, derin bir nefes veriyor ve yatak odasına doğru fırlıyor.

Waverly benden uzaklaşıyor, yüzünde gerginlik var. "Bunu yapmamalıyım. Onunla bir sözleşme imzaladım. Bunu yapmamalıydık."

"Evet, yapmalıydık. O bunu istiyor, Waverly. Seni istiyor. Sana söylediğim gibi, o sadece seni kaybetmekten korkuyor. "Yani... sanki... sanki..." "Üçlü mü?"

Dudaklarını ısıırıyor, ben de onu kucağıma alıp kanepeye götürüyorum, böylece o benim kucağıma otururken ben de oturabilirim. Saçları yüzünü çerçeveleyerek çok güzel görünüyor, ama onu gerçekten anlayabilmek için saçlarını omuzlarının üzerine geri çekiyorum.

"Bu düşünce sana o kadar mı kötü geliyor? Seni paylaşmamız?"

"Bunu nasıl sorabilirsin, anlamıyorum. O beni istemiyor, Brax. Benden hoşlanmıyor bile. Kavga etmeden beş dakika bile bir arada duramıyoruz."

"Tristan karmaşık bir adam ve onun göstermeye yanaşmadığı bir şeyi sana ikna edemem. Bu fikri kafanda bir süre tut. Çünkü bence bu hepimiz için inanılmaz bir şey olabilir."

"Ben... bunu nasıl kabullenebileceğimi bile bilmiyorum."

"Şimdilik, bunu göz ardı etme. Tek istediğim bu."

Yüzünü avuçlarımla tutup kendime doğru çekiyorum. Onu sikmeyeceğim. Ne burada, ne de Tristan çocuk gibi öfke nöbeti geçirirken. Onu öptüğümü gördü ve onun nasıl davrandığını biliyorum. Ama izin verirse onu boşaltmak istiyorum.

"Bu yanlış geliyor," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Değil. Söz veriyorum. Karmaşık, evet. Yanlış, hayır." Dilimi onun diliyle dolaştırıyorum, onu daha derin öpüyorum, kalçalarını tutuyorum ve sert sikime karşı nazikçe sallıyorum. Bana inliyor ve sonunda gevşeyip bunun olmasına izin verirken kolları boynuma dolanıyor.

Daire, nefeslerimiz ve yatak odasının kapısının arkasından gelen ara sıra çıkan gıcirtı sesleri dışında sessizdir. Tristan'ın dinlediğini biliyorum. Waverly'nin ağzına gülümserim ve onu kendime doğru çekerim, izleyicilerimiz olduğunu bilmenin tadını çıkarırım.

"O gülümseme ne için?" diye fısıldadı, parmakları çene hattımı okşayarak.

"Hiçbir şey," diyorum, ama gözlerim yatak odasının kapısına kayıyor ve o da bakışımı takip ediyor, yüzünde bir anlayış beliriyor.

Ağzı O şeklinde açılır. "O...?"

Hafifçe başımı sallıyorum ve göz bebeklerinin büyüdüğünü izliyorum. Vücudunun buna verdiği tepkiyi farkında bile değil sanırım. "Durmalmı mıyız?"

"Kesinlikle hayır." Kalçalarını kavrayarak onu kasıtlı olarak hareket ettiriyorum, aramızdaki sürtünme omurgamda kıvılcımlar saçıyor. Teknik unvanı gelecekteki asistanım olabilir, ama ikimiz de bunun ondan istediğim şeyin sadece yüzeyi olduğunu biliyoruz. Onun da benden, bizden istediğini umuyorum.

Waverly eğilip beni öper, önce çekinerek, sonra giderek artan bir açıklıkla. Dudakları yumuşaktır, daha önce dükkânda yediği çikolatanın hafif tadı vardır. Ellerimi yanlarına kaydırırım, ince süveterinin kumaşı aracılığıyla cildinin sıcaklığını hissederim. Ağzıma iç çekerek nefes verir ve ben bu fırsatı değerlendirip öpücüğü derinleştiririm, dilim onun diline, henüz adımlarını öğrenmekte olduğumuz bir dansla buluşur.

Tristan'ın o kapının hemen arkasında, muhtemelen kulağını kapıya dayamış olduğunu bilmek, içimi heyecanla doldurur. Tek bir akıcı hareketle belini daha sıkı kavrar ve pozisyonlarımızı değiştirir, onu kanepenin minderlerine yatırırım. Koyu saçları dökülmüş kahve gibi altında yayılır, nefesi artık daha hızlıdır. Onun üzerinde durur, yanaklarından boynuna yayılan ve süveterinin yakasının altında kaybolan kızarıklığı izlerim.

"Braxton," diye fısıldadı, sanki yalvarır gibi.

Yeniden onu öpmek için eğildim, bu sefer daha istekliydim. Elim süveterinin kenarını buldu ve tek bir hareketle onu başının üzerinden çıkardım. Hala içinde bir tedirginlik hissediyordu, ama parmağımın ucuyla sütyeninin kenarını okşadığımda, derisinde tüylerin diken diken olduğunu gördüm ve bu tedirginlik hızla kayboldu.

"Bu şekilde iyi mi?" diye fısıldıyorum boğazına, dilim hızla atan nabzına desenler çizerek.

Elleri saçlarımı kavrayarak beni kendine doğru çekiyor. "Olmamalı, ama istiyorum."

Onun sözlerinin doğrudanlığı, karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Kalçalarımı onun kalçalarına bastırarak, bana ne yaptığını tam olarak hissetmesini sağlıyorum. Bacakları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

Boynunu, köprücük kemiğini, sütyeninin üstündeki göğüslerinin şişkinliğini öpüyorum. Parmaklarım kopçayı açarken, o da sırtını kavisleyerek sütyenini çıkarmama yardım ediyor. Meme ucunu ağzıma aldığımda, inliyor ve parmaklarını saçlarımda sıkılaştırıyor.

Kapının diğer tarafından, açıkça bir çarpma sesi geliyor. Tristan gösteriye hazırlanıyor. Waverly'nin tenine gülümsüyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Dinliyor," diye fısıldarım, sesim kapıdan geçecek kadar yüksek. "Sence orada ne yapıyor? Sence senin çıkardığın sesleri dinliyor mu? Sence bu onu benim kadar tahrik ediyor mu?"

Waverly'nin gözleri büyür ve kalçaları istem dışı olarak benimkilere doğru hareket eder. "Yapma," diye hışırdar, gözlerini sıkıca kapatır, ama bunun arkasında bir inanç yoktur.

"Neyi yapma?" diye alay ediyorum, parmaklarımla meme ucunu yuvarlarken, iniltiyi bastırmak için dudağını ısırmasını izliyorum. "Şu anda muhtemelen kendini okşarken, bizim burada yaptığımızı hayal ettiğini söyleme mi?"

Nefesi artık kısa ve kesik kesik geliyor. "Braxton, lütfen."

Aşağı doğru iniyorum, dudaklarım karnını okşarken parmaklarım pantolonunun düğmesini açıyor. Ona bakıp izin bekliyorum.

Gözlerini açmıyor, ama cevap olarak kalçalarını kaldırıyor ve ben de pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırıyorum, onu sadece siyah

dantelli k lotla bırakıyorum. Gerard'ın bunu yapmasını seviyorum. Ona seksi Fransız i   amaşırları aldırmasını seviyorum.

Bir an durup, kanepede bir ziyafet gibi uzanmış halini takdir ediyorum.

" ok g zelsin," diyorum ona saygıyla. V cudu, saatlerce ke fetmek, incelemek,   renmek, onu inlemesi, inlemesi ve yalvarmasına neden olan t m yerleri bulmak istedi im bir sanat eseri.

Ellerimi uyluklarına do ru kaydırıyorum, cildinin ne kadar ipeksi yumu ak oldu unu hissediyorum. Pencerenin dı ında g ky z  kararıyor, v cuduna yumu ak bir ı ık yayıyor. Sanırım daha  nce hi  bu kadar tahrik olmamıştım. Hi  bir kadını bu kadar  ok istemedim.

K lotunun kenarına ula tı ımda duruyorum, parmaklarım narin dantelle oynuyor, ta ki kal aları huzursuzca hareket edip temas arayana kadar.

"Seni  ok sert bir  ekilde bo altaca ım," diyorum ona, sesim istedi imden daha sert  ıkıyor. Burnumu amına dayayıp kokluyorum. Tanrım, lanet olsun. Inlememi durduramıyorum. "Tanrım,  ok g zel kokuyorsun." Ona do ru sallanıyorum, baca ına s rt n yorum. Onun i ine girmek i in can atıyorum. Onun kaygan, sıcak amının beni sardı ını hissetmek i in can atıyorum.

Ama bu beklemek zorunda.

Waverly'nin bakı ları ate li, dudakları aralık. "Tanrım, bunu burada yaptı ıma inanamıyorum. Ama  ok istiyorum.  ok uzun zaman oldu..." Sesi kesiliyor.

"Ne zamandan beri?"

"Biri bana dokundu undan beri."

 tirafı i imde o kadar g  l  bir arzu uyandırıyor ki, neredeyse acı verici. Bu tam da umdu um  ey ve Tristan'ın dinledi ini, muhtemelen sikini ok adı ını bilmek... ba ımı d nd r yor ve  ehvetle g r   m bulanıkla ıyor.

" htiyacın olan bu mu?" diye soruyorum, parmaklarım k lotunun kuma ının altına kayıyor, ıslak ve hazır oldu unu hissediyorum. "Seni bo altmamı ister misin? O dinlerken. Ben izlerken?" Ba parma ımla klitorisini daireler  iziyorum ve sırtı kanepeden kalkıyor.

"Evet," diye ba ırıyor, dudaklarını ısırp g zlerini kapalı tutmaya  alı sa da kal aları elimle hareket ediyor. Yumrukları

ve tutunur, kontrolünü kaybetmeye başlamıştır bile. Birinin ona bu şekilde dokunmasının üzerinden bu kadar zaman nasıl geçti? Sanki bu onun için çok fazla gibi.

"Hoşuna gitti mi, Güneş Işığı?"

"Tanrım, evet."

Külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyorum, beni altında çıplak bırakıyorum. Ben hala tamamen giyinikim, tekrar onu öpmek için eğildiğimde gömleğimin kumaşı onun hassaslaşmış cildine değiyor.

Sinirli bir şekilde düğmeleri çekiyor. "Çok fazla giysi var," diye şikayet ediyor ve ben onun ağzına gülerek cevap veriyorum.

"Sabırlı ol," diyorum ona, ama arkama yaslanıp gömleğimi çıkarıyorum, ellerinin göğsümde, karnımda dolaşmasına izin veriyorum. Kemerime uzandığında, bileklerini yakalayıp tek elimle nazıkçe başının üstüne sabitliyorum. "Hayır. Şimdi olmaz. Seni orgazma ulaştırmak istiyorum ve onun bunu duymasını istiyorum."

Kanepeye geri yaslanıp onu yukarı kaydırıyorum, böylece başımı bacaklarının arasına indirebiliyorum ve ikisini de omuzlarıma üzerine bırakıyorum. Parıldıyor ve kokusu başımı döndürüyor. Ağzımı ona indirirken ona bakıyorum, göz teması kurarak girişinden klitorisine kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde yalıyorum.

Onun tepkisi anında ve tam da istediğim gibi, keskin bir nefes alır ve bastırmaya çalışmadan inleyerek nefesini verir. Hareketi tekrarlarım ve elleri saçlarımı bulur, beni istediği yere yönlendirir.

Artık o kadar utangaç değilsin, değil mi Waverly?

Zamanımı ayırıyorum, neyi sevdiğini, neyin bacaklarını titrettiğini ve nefesini kesip tuttuğunu öğreniyorum. Kalçalarını ritmik bir şekilde hareket ettiren bir ritim bulduğumda, iki parmağımı içine kaydırıyorum ve onu inlemeye zorlayan noktayı bulmak için parmaklarımı kıvırıyorum.

"İşte böyle," diye fısıldıyorum ona. "Ona ne kadar iyi hissettiğini duyur. Ona neyi kaçırdığını duyur. Tadı çok güzel, Waverly. Tanrım, saatlerce amını yiyebilirim."

İnlemeleri daha yüksek, daha kontrolsüz hale geliyor ve parmaklarıma etrafında sıkılaştığını, uyluklarının başımı sıkıldığını hissedebiliyorum. Dudaklarımla klitorisini emiyorum ve parmaklarımı içeri dışarı pompalarken dilimle onu okşuyorum.

Parmaklarımla içeri ve dışarı pompalarken. O kadar ıslak, o kadar lezzetli, o kadar muhtaç ki, kalçalarını bana doğru sallıyor, amını dudaklarım ve sakalım boyunca sürtüyor.

Onu uçurumun kenarına itmeye kararlı olarak çabalarımı ikiye katlıyorum. Tristan'ın tam olarak neyi kaçırdığını duymasını istiyorum. Ona neler yapabileceğimi. Hep birlikte neler yapabileceğimizi. Bu düşünce beni kanepeye yapışıp, sürtünerek ve ovuşturarak durduramaz hale getiriyor.

"Braxton," diye nefes nefese, uylukları titremeye başlıyor. "Yaklaştım. Tanrım, çok yaklaştım."

Başımı kaldırıp kızarmış ve çaresiz halini görebilecek kadar kaldırıyorum ve lanet olsun, o şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın. "Benim için gel," diyorum ona, onu ve kendimi daha hızlı sikerek. "Bizim için gel."

Bunun benim için olduğu kadar Tristan için de olduğu önerisi işe yarıyor. O, Tristan'ın arkasında bulunduğu ince kapıyı kesinlikle delip geçen bir çığlıkla parçalanıyor. Onun orgazmı benimkini tetikliyor ve ben bir çocuk gibi pantolonuma boşalıyorum, ama kimin umurunda, çünkü o o kadar sert boşalıyor ve o kadar çılgınca ateşli ki, buna boşalmamam imkansız.

Vücudu kavisleniyor, ellerini neredeyse acı verecek kadar saçlarıma geçiriyor ve orgazmını ağzıma ve parmaklarıma karşı yaşıyor. Aşırı duyarlı bir şekilde beni kendinden uzaklaştırmaya kadar devam ediyorum, sonra vücuduna geri sürünerek onu öpüyorum, dudaklarımda kendi tadını almasına izin veriyorum. Altımda kemiksiz gibi, gözleri yarı kapalı ve tatmin olmuş durumda.

Omzuma baskı yapıp gülüyor. "Beni ezip duruyorsun."

Dar kanepeden düşmemesi için bir kolumu beline dolayarak yana doğru yuvarlanıyorum. Bana bakıyor, gözleri orgazm sonrası mutlulukla yumuşak ama aynı zamanda daha derin bir şey arıyor gibi.

"Pantolonuna boşaldın mı?"

Gülümsüyorum. "Evet."

Kesinlikle boşaldım."

"Vay canına. Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Garip bir şekilde biraz seksi."

"Sen çok seksisin. Bundan utanmıyorum."

"Burada patronumun kanepesinde çıplak yatıyorum ve o diğer odada, muhtemelen diğer patronumun beni boşaltmasını dinlemiştir."

"Evet," diyorum yavaşça, sesimdeki eğlenceyi gizleyemiyorum.

"Hepsi gerçek."

"Bu çok saçma. Ben öyle bir kız değilim. Patronumdan para alıp onun sahte kız arkadaşı olan ve sonra diğer patronumun

patronunun onu yalamasına izin veren kız değilim."

"Parayı boş ver, Waverly. Eğer izin verseydin, sana hepsini ve daha fazlasını verirdi. Benim için de aynı şey geçerli. Ama şimdi bizimlesin." Onu tekrar öpüyorum, hafifçe dokunuyorum, ama geç olduğunu biliyorum. "Tristan'ın ailesi ve büyükannesiyle akşam yemeği için hazırlanmamız gerekiyor ve ben kendi spermimle kaplıyım."

O gülüyor. "Aman Tanrım." Elleriyle yüzünü kapatıyor, ama ellerinin arkasından gülüyor. "Bu çok berbat. Benim de duş almam lazım."

"O zaman git duş al."

"Patronum orada." Şimdi daha çok gülüyor.

"Benimle duş alabilirsin, ama tüm eşyaların onun odasında."

"Kesinlikle kovulacağım."

"Hayır. Alakası bile yok." Dudaklarına, sonra alına bir öpücük konduruyorum ve giysilerini toplayıp ona veriyorum, böylece giyinebilsin. Hızlı ve sessizce giyiniyor, ama benden saklanmaya da çalışmıyor.

Ayağa kalkıp Tristan'ın kapısına doğru yürüyor.

"Hey," diye sesleniyorum, o kapı koluna uzanırken. Dönüyor, bir kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor. "Bu eğlenceliydi, ama benim için daha fazlası da var. Umarım bunu biliyorsundur."

Gülümsemesi yavaş ve umut dolu. "İyi. Bu benim için de öyleydi." Yatak odasına girip kaybolurken, beni kanepede, pantolonumda kocaman, ıslak, yapışkan bir lekeyle baş başa bırakıyor.

Gülümsememi tutamayıp kıkırdayarak güldüm. Tristan muhtemelen kızgındır, ama bunu atlatacaktır. Daha da önemlisi, uzun süre kendini tutması imkansız. Acaba şimdi bunu konuşuyorlar mı, yoksa birbirlerinden kaçınıyorlar mı? Acaba onu alıp duvara dayayıp parmaklarını içine sokacak mı, böylece ona yaptıklarını hissedebilecek mi?

Ailesiyle akşam yemeği en azından ilginç olacak. Bütün bu beklentiler beni aptal gibi sırtmaya itiyor, sonunda kendimi toparlayıp yatak odama gidip temizleniyorum. Bu gece olağanüstü bir şeyin başlangıcı olabilir.

12

TRISTAN

Yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyuyorum ve göğsümde garip bir çarpıntı hissediyorum. Lanet olası Braxton. O orospu çocuğu. Dinlediğimi biliyordu. Nasıl dinlemeyeyim ki? İsteddiği tüm oyunları oynayabilir, ama gerçek şu ki, o beni onun istediği gibi istemiyor ve bu beni yakıyor.

Brax'ın sahip olduğu, benim sahip olmadığım bir özgürlük var. Bu, her zaman kıskandığım şeylerden biri olmuştur. Onun ailesi yok. Benim ise harika bir ailem var, ama onlarla birlikte baskı da geliyor. Başarılı olma baskısı. Paris'e geri dönme baskısı. Evlenip varisler yaratma baskısı - çocuk değil, varisler - ve ailemin işini devralma baskısı.

Brax, Waverly'yi alabilir. Ama benim için o kadar basit değil.

Bunu kanıtlayan bir kadınla evliydim. Bunu kanıtlayan beklentileri olan bir ailem var.

Duşumu alıp tıraşımı bitirip havluyla kurulandım. İsteddiği şeyi alıp gitmiş olacağını düşünüyordum, ama banyo kapısını açtığımda, bu sabah ona aldığımız eşyalarla dolu gardıroba bakıyordu.

Bakışları bana kayıyor, ıslak saçlarımı ve pürüzsüz çenemi fark ediyor, göğsümün ve karın kaslarımın hatlarını takip ediyor ve belimdeki beyaz havluya ulaştığında duruyor. Yanakları kızarıyor ve bunun benim halimden mi yoksa kanepemde orgazm olurken onu dinlediğimi bildiğinden mi olduğunu merak ediyorum.

"Bu gece ne giyeceğimi bilmiyorum," diyor, sesi tiz ve gergin, ve bir şekilde dudaklarımdan bir gülümseme yayılıyor.

Odanın karşısına geçip yanına durdum ve onunla birlikte gardıroba baktım. "Bu gece sadece biz varız. Çok resmi bir şey giymene gerek yok."

"Yani... elbise mi, pantolon mu?"

O ağır ağır nefes alıyor, vücudu gergin, arkamızda büyük bir yatak var ve ben sadece bir havlu giyiyorum. Brax'ın onu tatmin ettiğini dinleyerek az önce boşalmamışım gibi sikim kalınlaşmaya başlıyor, ama onu yatıştırıp boğazımı temizliyorum.

"Yeşil elbise sana çok yakışır," diyorum ona, o da bana dönüyor, gri gözleri benimkilere bakıyor.

"Öyle mi?"

"Yeşil sana çok yakışıyor."

"Öyle mi?"

Gülümsüyorum. "Evet, öyle." Gardıroba uzanıp bu akşam giyeceğim koyu renk pantolon ve lacivert gömleği çıkarıyorum. "Banyoyu istiyorsan, burada giyinebilirim."

"Tamam. Teşekkürler."

Benimle yatak paylaşma fikri kalbimi hızla attırıp avuçlarımı terletirken, o benimle yatak paylaşmaya çok karşıydı. Bu beni hem en iyi hem de en kötü şekilde heyecanlandırdı ve bir kadının bana en son ne zaman böyle hissettirdiğini hatırlamıyorum.

Ve o benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Onu suçlamıyorum.

Yıllar boyunca ona çok kötü davrandım. Her şeyi kendimle ilgili hale getirdim, onunla ilgili hiçbir şey yapmadım çünkü o benim için çalışıyordu ve ben böyle davranırım. Bana ne oluyor bilmiyorum. Bu duygu nedir bilmiyorum. Hasta, kafası karışık ve gerginim. Bütün hafta boyunca onu düşündüğümde böyle hissettim.

Şimdi sanki Braxton kafamın içindeki ışığı açmış gibi. Onu daha önce hiç görmediğim halde görüyorum. Ya da belki de ona kendimi birazcık açarsam, içimden bir parça verirsem, tedavi edilemez bir virüs gibi yayılacağını biliyordum.

Bilmiyorum bile. Artık kafamda bunu ayırmak mümkün değil.

Bir parçam geri çekilmek istiyor. İş dışında her konuda ona karşı kayıtsız kalmaya zorladığım eski halime dönmek istiyorum. Orada güvendeyim. Ne bekleyeceğimi biliyorum.

Ama daha büyük bir kısmım geri dönmek istemiyor.

Brax'ın teklifini kabul etmek istiyorum. Ama bundan daha fazlasını istiyorum. Onun benim olmasını istiyorum. Gerçekten. Ve bunun nasıl olacağını bilmiyorum. Yatakta kadınları paylaştık, ama kalplerimiz asla karışmadı. Brax ona deli oluyor ve o da onunla aynı şeyi paylaşıyor gibi görünüyor. Benim bu duruma nerede, hatta hiç uyup uymadığımı bilmiyorum.

"Hazırlanmana izin vereceğim."

Dönüp ona sırtımı dönüyorum ve havlunun altına boxer şortumu giyiyorum. Askıyı raftan çıkarırken çıkardığı sesi duyuyorum ve banyoya doğru yürürken ayaklarının sesini duyuyorum.

"Delirdin mi?" diye sorar yumuşak bir sesle, ben de başımı omzumun üzerinden çevirip ona bakarım.

"Delirdim mi?"

"Braxton'la olanlar hakkında, her ne ise. Seninle bir sözleşmemiz var ve bana deli gibi para ödedin, ama seni ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum, ki bu biraz tuhaf ve..."

"Kızgın değilim."

Gözleri yuvarlaklaşır. "Değil misin?"

"Hayır. Şu anda birçok şey hissediyorum Waverly, ama kızgınlık bunlardan biri değil. Ve sen bana ihanet etmiyorsun." Çünkü o aslında benim değil.

Dudaklarını yaladı ve küçük bir adım geri attı. "Artık seninle kavga etmek istemiyorum."

"Ben de kavga etmek istemiyorum." "Ateşkes mi?"

Gülümserim. "Ateşkes."

Arkamı dönüp pantolonumu giymeye başlıyorum, ama o beni durdurur. "Tristan?"

"Evet?"

"Güzel bir kışın var."

Gülmekten boğuluyorum ve o banyo kapısını kapatıyor. Bir dakika sonra suyun açıldığını duyuyorum ve hazırlanmayı bitiriyorum. Duşumda çıplak duran kadını düşünmeyi reddediyorum.

"Sonunda beni şereflendirdin." Uşak bizi içeri aldıktan sonra babamın sesi arkamızdan geliyor, Fransız aksanı son zamanlarda Fransızca'dan çok İngilizce konuşuyormuş gibi hafif. "Seni görmek için dairenize kadar takip etmek zorunda kalacağımı sanıyordum."

Dönüp Waverly'nin elini tutup sıkıca tutuyorum. "Merhaba, baba." Elimini uzatıyorum ve o, hala evin reisi olduğunu ve benim ise asi bir çocuktan başka bir şey olmadığımı kanıtlamak istercesine elimi sıkıca tutuyor. Ta ki beni kocaman bir kucaklamaya çekip sarılana kadar.

"Çok uzun zaman oldu. Kız arkadaşını annenden öğrenmek zorunda kaldım. Senin için ayarladıkları kadınları biliyor musun?"

O titrer, ben gülerek geri çekilirim.

"Baba, bu benim kız arkadaşım Waverly. Waverly, bu benim babam Alain."

"Tanıştığımıza memnun oldum." O da onun elini sıkar, ifadesi stoiktir, ama Waverly ona tatlı cazibesini gösterir.

"Siz de öyle, efendim. Tristan sizden çok övgüyle bahsediyor. İtiraf etmeliyim ki, otelinize biraz aşık oldum. Özellikle tüm dekorasyonlarıyla birlikte büyüğü bir yer." Kız kıkırdar ve babam taze pişmiş kruvasan gibi yumuşar. Waverly'den daha önce bu kadar çekicilik görmemiştim, ama ailem için abartılı davranmasına şikayet edemem çünkü onlar da bunu yutuyorlar.

Öyle ki, babam bana şaşkın ama gururlu bir gülümseme atıp ona geri dönüyor. "Evet, personel bu zamanlarda her zaman elinden geleni yapıyor. Burası yaşamak için özel bir yer."

"Ah. İşte bu," diyorum alaycı bir şekilde. "Bunu bekliyordum."

Babam gülüyor. "Seni eve geri dönmeye ikna etmeye çalışmasam işimi yapmamış olurum."

"Boston'da kalmam için birkaç nedenim var." Waverly'ye yan gözle bakıyorum ve o da hemen kızarıyor. Bu konuda sandığımdan daha iyiymiş.

"İkiniz oldukça ciddi bir ilişki içindesiniz gibi görünüyor?" diye sordu, bir kez daha bana bakarak. Annemin arkasında durduğunu ve büyükannemin diğer odadan duyabilmek için nefesini zorla tuttuğunu hissedebiliyordum.

Siktir. Siktir...

"Öyleyiz," diye cevap veriyorum ve kendimi berbat hissediyorum. Gerçekten berbat. Ama onların onu sevmesini sevmekten kendimi alamıyorum. Gerçek olmasa bile. O benim en iyi arkadaşım la bir şey yaşıyor ve benden o kadar nefret ediyor ki, ateşkes ilan etmek zorunda kalıyoruz.

"İyi, çünkü eski karısı tam bir felaketti," diyor Grand-mère ve ben iç çekiyorum. Dianna'nın benim değil, onların seçimi olduğunu ve ailemin istediğini yaptığım için sonunda bir vampirle evlendiğimi söylemek istemiyorum.

Waverly başını geriye atarak gülüyor. "Bana öyle söylendi." Babama dönüyor. "Orada çalışmaya başladığımdan beri onu görmeye gelen bir sürü kadın olduğunu biliyor muydun?" Waverly bana sırtıyor. "Onları gruplar halinde geri göndermek zorunda kalıyordum."

"Ha, ha," diye homurdanıyorum. "Ama sonra bir gün seni görmeden duramadım." Ve bu doğru değilse ne olayım. Biraz geç, ama yine de doğru. Ve şimdi onu gördüğüm için, bakmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Az önce içeri giren Brax'a omzumun üzerinden bakıyorum ve o bana çok iyi tanıdığım bir bakış atıyor. *Üç kişi olabiliyorken iki kişi olmak zorunda değil* diyen bir bakış.

"Bence bu sadece senin ayaklarına kapanmadığım ve Tristan Ouest olmanı umursamadığım için."

"Belki." Sırtarak ona yaklaşıyorum, elim beline dolanıyor. "Sen benim o yanımı sevmiyorsun."

"En kötüsü bu," diye karşılık verir, gözleri bana ona karşı çıkmam için meydan okur. "Benim yaptığım gibi tüm o kadınları geri çeviren kişi olmak zorunda değildin."

Gülüyorum. "Benim yapabileceğimden daha iyi bir iş çıkardın. Kimse seninle uğraşmaz. Kimse senin keskin sözlerinle, tatlı küstahlığın ve güzel gülümsemeyle boy ölçüşemez. Ben bile. Gerçi seni yerine oturtmaktan büyük keyif alıyorum."

Beni tutan kolumu çimdikliyor ve yukarı bakarak bunun bir savaş olduğunu belli ediyor, ama kadınların akın akın geldiği yorumuna karşılık ben de ona karşılık veriyorum.

Gri gözleri çok güzel, dudakları yumuşak ve pembe, ve ne yaptığımı fark etmeden başımı eğip onu öpüyorum. Tam

Dudaklarına. Annemin, büyükannemin, babamın ve Braxton'ın önünde.

Waverly'yi öpüyorum ve onu iyi öpüyorum. Hatta onu biraz geriye eğip sıkıca sarıyorum, vücudunu benimkine bastırıyorum, böylece onun için ne kadar sert olduğumu hissedebilsin.

Bunun ironisi ne mi? Eski karımı onların önünde hiç öpmedim bile. Bizi öpüşürken gördükleri tek zaman düğünümüzdü ve onu kesinlikle böyle öpmedim.

Vücudumuzu düzeltip geri çekildim, onun bakışlarını yakaladım, biraz şok olmuş ve çok tahrik olmuşum. O da aynı şekilde görünüyordu ve arkamızda Braxton ılık çaldı.

"Waverly, seninle tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor babam, bilmiş bir gülümsemeyle boğazını temizliyor ve gözleri parlıyor.

"Ne öpücüktü ama," diye haykırır annem, yüzünü yelpazeyle serinletir.

"Kesinlikle öyleydi. Büyükannenin görmeyeceği yerlere sakla," diyor Grand-mère Fransızca.

"Evet," diye onayladı annem. "Hadi içeri girip yemek yiyelim. Waverly, benimle gelir misin?"

Onu bırakıyorum ve annem koluna girip gülümseyerek saçma sapan şeyler konuşuyor. Waverly'nin yanakları kızarmış ve bana arkadan bir bakış attığında, gözlerinde bir soru görüyorum. *Bu da neydi böyle?*

Bir an için oda sessiz kalır.

"Şey, onu kesinlikle çok sevdiğimizi söylemek yanlış olmaz," diyor büyükannem.

"O yüzden işleri batırma," diye ekliyor babam İngilizce.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Brax elini omzuma koyar. "Güzel öpücüktü," diye kulağıma fısıldar, hepimiz annem ve Waverly'nin peşinden giderken. "Beni tahrik etti."

Onu dirseklerimle dürterim, o da bana göz kırpar.

Akşam yemeği sonsuza kadar sürer. Babam beni sorguya çekiyor ve şirketimiz hakkında milyonlarca soru sorarken, aile işini öğrenmem için Paris'te bana ihtiyaç olduğunu sağdan soldan yorumlar yapıyor. Annem ve büyükannem, kim evlendi, kim çocuk sahibi oldu gibi yerel dedikoduları anlatıyor. Waverly ise bana bakmıyor.

Onu öpmemeliydim.

Aramızdaki ateşkesi bozdum ve onu rahatsız ettim. Ona verdiğim sözü de tutmadım. Seks yapmayacağımızı söylemiştim. En fazla elimi tutabileceğini söylemiştim.

Çaresizlik tenime yapışıyor, kaslarımı gerginleştiriyor. Onu yalnız başına yakalamam lazım, ama ne için? Hiç böyle olmamıştım. Ben kararlı biriyimdir. Her zaman kontrolü elinde tutan biriyim. Ama o beni çılgına çeviriyor. Vahşileştiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve o öpücüğü tekrar yaşarken onun yüzünü hayal ediyorum.

Son yirmi dört saatte onunla birlikte olmak, paniğini atlatmasına yardım etmek, fırsat buldukça onu izlemek, ona dokunmak ve onu kızdırmak, başka hiç kimseden almadığım kadar büyük bir mutluluk verdi bana. Daha fazlasını istiyorum ve onu kaybedemem.

Waverly'yi kaybedemem. Asla.

Onu tekrar öpmek istiyorum ve bana özel gülümsemesini istiyorum. Onun kahkahasını, tatlı masumiyetini ve ateşli dilini istiyorum ve ondan hoşlanıyorum. Çok. Tanrım, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Lanet olası bir gün, bir orgazm, muhteşem bir öpücük ve tüm direnişim yok oldu.

Nefesimi verip, tatlısını ısırırken annemle sohbet eden ona bakıyorum ve bunu düşünürken. Bunun ne anlama geldiğini düşün.

Bu ilişki sahte olabilir, ama bugün olan hiçbir şey sahte değil.

Brax'a bakıyorum, şarabını yudumlarken babam ve büyükannele borsa tahminleri hakkında konuşuyor. Masada Waverly'nin elini tutuyorum, tüm bunlar beni çok etkiliyor, ama kaçmak istememe neden olmak yerine, ona doğru koşma isteği ile dolduruyor. *Onlara.*

Onun istediği kişi olmak istiyorum.

Ama daha da önemlisi, onun hak ettiği kişi olmak istiyorum. Ve bunu Brax ile birlikte yaşamak istiyorum. Nedenini bile bilmiyorum ve bu benim için her zamanki gibi hiç mantıklı gelmiyor. Ama o benim kanımda, sistemimin bir parçası, benim onun bir uzantısı olduğum gibi onun da benim bir uzantısı. Biri olmadan diğeri olamaz.

Bunu içimde saklıyorum. İçimde hareket etmesi ve nefes alması için ona yer veriyorum. Hayatımı, günlerimi ve gecelerimi hayal ediyorum ve onu benimle birlikte hayal ediyorum. Bizimle birlikte. Yastıklarındaki kokusu. Sabahları yüzümü bacaklarının arasına koyarak onu uyandırmak ya da içine girerken, onun güzel, uykulu yüzüne bakmak ve Brax'ın da orada olması. O da onun içinde. Arkasında. Üstünde.

Bu... mutluluk. Huzur. Doğru geliyor. Uyumsuz, birbirine uymayan parçaların kusursuz bir şekilde bir araya gelmesi gibi.

Bir hafiflik beni dolduruyor. Bir kesinlik içimde kök salıyor.

Tanrım, bu Waverly. Braxton da bunun bir parçası. Başından beri onlar vardı.

Ama bu kadar karmaşık bir şeyi gerçek hayatta nasıl gerçekleştirebileceğimi hiç bilmiyorum. Yaşadığımız dünyada bizim gibi insanlar için böyle bir şey mümkün mü ki?

Akşam yemeği biter ve Waverly yorgun olduğunu söyler. Ne Brax ne de ben buna itiraz ederiz. İkimiz de yorgunuz. Dün gece çok az uyuduğumuz için çok zor bir gün geçirdik ve aşağıdaki daireme geri döneriz.

"Peki, iyi geceler," diyor Brax, gözleri üzerimdeyken odayı geçip odamın kenarında duran Waverly'yi öpüyor. Onlara bir dakika yalnız kalmaları için zaman verip banyoya gidiyorum, hala bunun nasıl olabileceğini, olması gerektiğini ya da olacağını bile bilmiyorum.

Ben böyle hissediyorum diye o da öyle hissediyor demek değildir. Aslında, hissetmediğinden eminim.

Hızlıca yıkanıyorum, dişlerimi fırçalarken ve kıyafetlerimi çıkarırken endişeli ve tedirginim, sadece iç çamaşırlarımla kalıyorum. Kalbim çarpıyor ve gülüyorum. Güzel bir kadının yanında uyumak beni çok geriyor.

Ama o sıradan bir kadın değil ve bu durum da sıradan olmaktan çok uzak.

Oda karanlık ama Waverly sessizce yanımdan geçip banyoya giriyor. Ona yer açıyorum ve her zamanki yatağımın tarafına geçiyorum.

Ama istemiyorum.

Yorganın altına girip Waverly'yi beklemek, kalçasını tutup sırt üstü çevirmek istiyorum. Üzerine çıkıp gözlerine bakmak, dudaklarını öpmek ve sonra vücudunu aşağı doğru öpmek istiyorum.

Onun giydiği her neyse onu çıkarmak istiyorum — onu tanıyorsam, beni uzak tutmak için yaklaşık on bin katman vardır — ve onun içine dalmak istiyorum.

Bu düşünce beni yatağımda nefes nefese bırakıyor.

Hayalimden kendimi koparıp, gözlerimi kırptıtırarak görüşümün düzelmesini sağlıyorum. Waverly tahta gibi sert, kenara o kadar yakın ki neredeyse duvara sikiyor ve birkaç dakika sessizce sırt üstü yatıp çocukluğumun yatağının tavanına bakıyorum.

Sonra sırtıyorum.

"Bu yatakta bekaretimi kaybettim."

Cevap vermiyor, ama mümkünse daha da gerginleşiyor ve ben devam ediyorum.

"Lise kız arkadaşım la oldu. Benim için bariz nedenlerden dolayı oldukça harikaydı, ama onun için tam tersiydi. Sadece on altı yaşındaydım ve ne yaptığımı bilmiyordum." Gülmeye başlıyorum. "Giyinirken annem bizi yakaladı. Ondan sonra, odama bir daha kız sokmama izin verilmedi. Bu yüzden senin burada benimle yatmana izin vermesine şaşırdım."

"Sorun değil. Bana açıklamak zorunda değilsin. Seks yapmıyoruz ki."

Elimi çeneme ve gülümseyen dudaklarıma götürdüm. *Henüz değil tatlım, ama yapacağız. Bunun için seninle çalışmam gerek. Bunu hak etmem gerek.*

"Bekaretini kaç yaşımda kaybettin?" diye soruyorum, onun yorumunu görmezden gelerek.

"Sana söylemeyeceğim," diye bağırır, kırılmış bir şekilde.

Onun başının arkasına bakana kadar yanıma dönüp yuvarlanıyorum. "Bana ne söyleyeceksin? Ne olursa olsun kabul ederim, çünkü yalan söylediğimi düşünecek olsan da, seni tanımak istiyorum. Seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Waverly, ben bir Scrooge oldum. Bir pislik. Bir pislik olduğumu biliyorum. Sen bunu yüzüme vurup ne kadar pislik olduğumu görmemi sağlayana kadar bunun farkında değildim. Düşündüm ki..." Nefesimi verip ondan uzaklaştım, ellerimi başımın arkasına koydum, dirseklerimi yastığa açtım. "Sana pislik gibi davranırsam, seni bu kadar çok düşünmeyi bırakırım diye düşündüm."

Ne kadar güzel olduğunu, ne kadar akıllı olduğunu ya da işe erken gitmeyi ne kadar iple çektiğimi fark etmezdi, çünkü sen her zaman oradaydın ve sen farkında olmasan bile seni izleyebiliyordum. İşe yaradı. Sanırım. Ama aslında pek de öyle değildi, çünkü duvarlarım kağıt kadar inceydi ve yıkılması çok da zor değildi. Sana ihtiyacım var, Waverly. Artık sensiz nasıl çalışacağımı bilmiyorum. Beni anlıyorsun, beni tahmin ediyorsun, beni *tanıyorsun*. Ve iki yıldır seni kaybetmekten çok korkuyorum.

Cevap vermiyor ve sanırım bunu hak ediyorum.

İç çekiyorum. "Sadece, sıcak ve soğuk tavırlarımla kafanı karıştırdığım için özür dilediğimi bilmeni istiyorum. Bunu, seninle Brax'ın arasına girmek için söylemiyorum. O ve ben birbirimize böyle davranmıyoruz. Seni önemsiyorum. Aslında çok önemsiyorum. Bence sen inanılmazsın. Çok akıllı, tatlı ve mükemmelsin. Sen, kendime izin vermeyi bıraktığım kalp atışımsın." Boğazımı temizlerim. "Her neyse, şimdiye kadar bunu gösteremediğim ve birlikte çalışmak için berbat biri olduğum için özür dilerim. Beni sevmen için sana hiçbir neden vermediğim için benden nefret etmek için her türlü nedenin var."

Bununla birlikte, ona sırtımı dönerek istediği alanı veriyorum. Artık onun sahip olmasını istediğim alan olmasa bile.

Uyanıyorum ve *berbat* bir baş ağrısıyla *uyanıyorum*. G mleğimin altında, karnıma d z bir Şekilde bastırılmış sıcak bir avuĥ i i. Ve... patronumun penisi tam kıcıma bastırılmış. G naydın, Bay Wood... pardon, Bay Ouest. G zlerimi kocaman a ıp duvara bakıyorum. Ne yapacağım? Ne yapacağım?! Hareket edemiyorum      yatak kenarına bu kadar yakinken herhangi bir hareketim ya yataktan d Őmeme ya da ona doğru yuvarlanmama neden olacak. Ve onu itemem...

Yapabilirim. Sanırım yapabilirim.

Ama... nasıl? Ellerim  n mde, o arkamda ve o sarılmayı sevmediğini s ylemiŐti! Ya da sertleŐen bir adam olduğunu. Sonuncuyu hi  s ylemedi, ama sarılmadan onun sert penisini hissetmek zorunda kalmayacağımı d Ő nd m. Ki o da k   k değil. Yani, bana bastırđıđı yerin tabanından, durduğu yerin ucuna kadar bunu anlayabiliyorum. D n arabada s ylediğinde bu konuda yanılmıyordu.

Kutsal Aziz Dick... yani, Aziz Nick.

Bu, *bana* karşı sert davrandığı anlamına gelmez.  yle olmadığını biliyorum. Erkekler sabahları ereksiyon olurlar. Bu biyolojiktir. Ama bu...

"Birden ona kadar bir  l ekte, Şu anda ne kadar  ok  ıldırımıŐ durumdasın?"

"On beş bin," diye d r st ce cevap veriyorum.

"Ben de  yle d Ő nm Őt m. İ inden ge enleri neredeyse duyabiliyorum." "Beni yargılama! Sikini kıcıma sokmuŐsun!"

Kulağıma sıcak ve yumuşak bir kahkaha atıyor ve ancak Şimdi  ıplak g ğs n n sırtıma değdiğini ve ağzının  ok yakın olduğunu fark ediyorum. Bunu nasıl ka ırdım? Ah evet, sik-kı  durumuna  ok odaklanmışım.

"Seni temin ederim, sikim kıcımda değil. Öyle olsaydı, konuşuyor olmazdın, inliyor olurdun."

Aman Tanrım! Az önce bunu mu söyledi?! İnsanlar kıcılarına penis girince gerçekten inler mi? Bilmiyorum. Bu konuda deneyimim yok ve izlediğim porno filmlerde böyle bir şey yoktu. Belki de bir şeyleri kaçıırıyorumdur.

"Beynini durdur, Waverly. Seni böyle uyandırmak istememiştim. Benim için de sürpriz oldu. Ama bu iyi bir alıştıırma, değil mi? Birbirimizle fiziksel olarak yakınlaşmaktan rahatsızlık duymamalıyız."

Duvara bakarak gözlerimi kırptıştırıyorum. "Yaptığımız şey bu mu? Pratik mi yapıyoruz?"

"Kesinlikle. Sahte ilişkimizi alıştıırıyoruz." Burnunu enseme ve saçlarıma gömüyor, derin bir nefes alıyor ve bu beni titretir. "Ve bence bunu doğru yapmamız önemli."

"Öyle mi?" Dudaklarımı yalıyorum. Neden ona bunu soruyorum ki? Kıcımda onun sikini hissediyorum. Ya da kıcıma değiyor. Her neyse. Bu durum kafamı karıştıırıyor çünkü sikini amıma çok yakın ve yıllardır o bölgede sert bir sik hissetmemiştim. Ayrıca, dün geceki özrü kafamı biraz karıştıırdı. Ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum ve sonra bana söylediği her şey...

Daha da kafam karıştı.

Sonra Braxton var ve dün onunla yaptıklarımız. Tristan bu odanın içinden dinlerken beni kanepede boşalttı. Bir patronun beni boşaltmasına izin verdim, şimdi de diğeri sikini bir şeyler sürtüyor ve ne olduğunu anlamıyorum.

Söyledikleri şeyler...

Eli karnımdan yukarı doğru kaymaya başlar ama göğüslerimin hemen altındaki kaburgalarımın dibinde durur ve keşke bunu yapmasaydı diyorum. Bu bana yeniden düşünmem için zaman veriyor, ki sanırım onun amacı da bu, ama bana yeniden düşünmem için zaman verme Tristan! Şu anda patronundan nefret eden akıllı, aklı başında Waverly'yi istemiyorum. Onu isteyen gibi görünen yakışıklı bir adam tarafından neredeyse elle taciz edilen kızı istiyorum. Beni, kendine izin vermediği kalp atışı olarak nitelendiren kızı istiyorum.

Dudakları boynumun kıvrımına yapışır ve bana daha da yaklaşır. "Evet. Bence bu çok önemli. Ama bundan daha da önemlisi, ellerimi kendime saklayıp vücudundan uzak tutmakta zorlanıyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra tekrar kırıştırıyorum, dudaklarımın köşesinde bir gülümseme beliriyor, ama onun bunu göremeyeceğini biliyorum. "Öyle mi?"

"Bu imkansız. Çok güzel kokuyorsun ve cildin çok yumuşak ve sıcak. Acaba ben..." Daha fazla açıklama yapmadan ya da gerçekten izin istemeden, eli yukarı kayar ve çıplak göğsümü avuçlar. Küfürlü bir ses çıkarır ve alnının başımın arkasına dayandığını hissedirim.

"Orada iyi misin?" diye alay ediyorum, dişlerimi dudağıma batırıyorum, böylece inlemem. Özellikle de eli beni yoğurmaya ve benimle oynamaya başladığında.

"Ne kadar mükemmel hissettirdiğini bilemezsin." "O zaman anlat bana."

Gülüyor. Gergin bir gülümseme. "Waverly, beni sınıyorsun, ben de buzları kırıp kesin ölüme atladım."

"Ve hayalarını donduruyorsun."

Yine zoraki bir kahkaha. "Evet. Ama şaşırtıcı bir şekilde cehenneme gönderilmedim. Burası kesinlikle cennet. Brax bu konuda haklıydı." Beni sıkıştırıyor, eliyle kaldırıyor, sonra meme ucumu çimdikliyor ve çekiyor. "Seni öpebilir miyim, Waverly?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bir ses çıkarmamaya çalışıyorum. Az önce beni öpebilir mi diye sordu. Ve bu neden bu kadar tatlı ve aynı zamanda seksi?

"Öpüşmek ister misin?"

Boğazının derinliklerinden gelen acı dolu bir ses kulağımda titreşti. "Ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Beni sırt üstü çeviriyor ve üzerimde duruyor. Siyah saçları uykudan dağınık ve karışık, mavi gözleri ise karanlık ve yarı kapalı. Dün duştan sonra onu gömleksiz görmüştüm ve bunu hatırlayarak, keşke şimdi onu daha iyi görebilseydim diyorum. Omuzları ve kol kasları kalın ve kaslı, ellerimi kollarında gezdirip onları hissetmeden duramıyorum.

"Çok güzelsin. Acı verecek kadar güzelsin," diye fısıldıyor, bakışları yüzümde dolaşıyor. "Seni öpeceğim ve durduramayacağım."

"Braxton ne olacak?"

O sırtarak, "Bu onun da istediği şey" der.

Ben bir cevap bulamadan, daha doğrusu aklımı başıma toplayıp ona hayır diyemeden, dudakları benim dudaklarıma iner ve aklıma gelen tüm itirazlar, ağzının sıcaklığı ve dudaklarının benim dudaklarıma sıkıca bastırmasıyla yok olur. O inler ve elini saçlarıma kaydırarak başımı eğip dilini içime sokar.

Bu içimde bir şeyleri harekete geçirir ve ben de onu öperim, öpücüğü derinleştirir, ondan daha fazlasını isterim.

Üzerime doğru kayar ve sonra üzerime çıkar, lezzetli büyüklüğü, sıcaklığı ve ağırlığıyla beni yatağa bastırır. Kalın penisi benim tepeciğime çarpar, ama ben bundan daha fazlasını istiyorum, bu yüzden bacaklarımı beline dolarım.

"Siktir, evet," diye fısıldıyor, beni daha sert öpüyor, dilini daha hızlı hareket ettirerek içime girmeye başlıyor.

İnliyorum, sesim bir şekilde rahatsız edici ve aniden kendimi ondan uzaklaştırıyorum. O şaşkın ve temkinli bir şekilde geri çekiliyor, durmamı söylememi beklerken sessizce bana bakıyor.

"Bu sahte, değil mi?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Belki de bu hala Tristan Ouest olduğu için, Tristan Ouest benim patronum olduğu için, bana çok para ödediği için ve eğer bu artık sahte değilse, o zaman ciddi bir sorunum var çünkü ondan hoşlanmaya başladığımı düşünüyorum ve zaten en iyi arkadaşını seviyorum. Ve parayı düşündüğümde, kendimi biraz fahişe gibi hissediyorum, bu yüzden...

"Uh. Öyle olmasını mı istiyorsun?"

Kafamı sallıyorum ama kendimle çelişiyorum: "Hayır. Aslında hayır. Ama bir bakıma evet." Ama öyle değilim ve sanırım onun bir kısmı bunu anlayabiliyor, çünkü az önce onu öptüm ve bacaklarımı açarak bana sürtünmesi için fırsat verdim.

Gözleri dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Tamam. Tamam. Ee." Telaşla saçlarını eliyle düzeltir ve kendi kendine bir sonuca varmış gibi başını sallar. "Bu zor bir durum, çünkü ben öyle olmasını istemiyorum. Şöyle yapalım mı? Kimse bunun sahte olduğunu bilmemeli, bu yüzden öpüşmeli ve dokunmalıyız, ve insanların aramızdaki ilişkinin gerçek ve doğal olduğuna inanması için seni en az iki kez orgazm etmeliyim."

"Harika. Bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Yüzde yüz." Ağzını tekrar ağızıma yapıştırdı ve beni yutarcasına öpmeye başladı.

Öpüşürken inliyor, dili dudaklarımı izliyor, sonra tekrar ağızımın içine giriyor, alay ediyor ve tadıyor. Kalçalarım onun kalçalarına sürtünüyor, bu sürtünme vücudumda zevk kıvılcımları yaratıyor ve bacaklarımı titretiyor. Elleri yanlarımdan aşağı inip kalçalarımı kavlıyor, flanel pantolonumun üzerinden nazikçe sıkıyor.

"Kaç kat giyiniyorsun lan?" Pantolonumun elastik bel kısmını çeker.

"Patronumla aynı yatakta yatıyordum!" diye öfkeyle mırıldanıyorum. "Ve sekiz bin katın seni koruyacağını mı sandın?" "Öyle bir şey."

Şeytani bir gülümsemeyle, "Peki, bu senin için nasıl sonuçlandı?" diye soruyor. Gözleri benimkileri ararken, kalçalarını bir kez daha sallıyor ve bu hareketiyle beni inlemeye zorluyor.

"Aptal." Omzuna vuruyorum, o da gülüyor ve tekrar beni öpmek için eğiliyor.

"Oh, pislikten aptala terfi ettim. Ne güzel." Pijama pantolonumu kalçalarımdan aşağıya, uyluklarımın üzerine kaydırmaya çalışıyor. "Sweatshirt ve altında giydiğin diğer şeyler de sırada. Bir taşla iki kuş vurmam lazım."

"Ne?" Pijama pantolonumu çıkarmayı bitirirken şaşkın bir kahkaha attım ve o da sweatshirt'ümü, uzun kollu gömleğimi ve kaşkorseyi çıkarmaya çalıştı. Sanki tekrar nefes alabiliyormuşum gibi, cildim serin havayı hissedince içini çekti.

Dizlerinin üzerine çöküp sırtına battaniyeyi örterken, bana bakarak göğsümün ve karnımın her çizgisini, amımı kapatan üçgeni bile inceliyor. Patronumun neredeyse çıplak halime bu kadar küstahça bakması beni utandırırды, ama ben de ona karşılık vermekle meşgulüm, onun tonlu, altın rengi teninin her sert çıkıntısını ve düzlüğünü tarıyorum.

Dudaklarını yaladı ve elini karnımdan yukarı kaydırarak göğüslerimi avuçladı, gözleri bu harekete kilitlenmişti. "Siktir, kız arkadaşım çok seksi. Deli gibi, seksi ve ateşli."

"Tristan, odaklan. İki kuş ve bir taş ne demek?"

Odaklanmak imkansızmış gibi başını sallar. "İki kuş. Bir taş. Ve taş derken, burada benim sikimden bahsediyor olabilirim, çünkü Tanrım, beni sertleştiriyorsun, ama çocukluğumdan beri hiç bir kızı benim yatağımda boşaltmadım ve bu her zaman benim fantezim olmuştur. Ve bu senaryoda kuş, sanırım sensin, çünkü boşaltmak üzere olduğum kız sensin."

"Peki ya ailen?" Onlar üst katta ayrı bir dairede oldukları için yarı şaka yarı ciddi bir şekilde soruyorum.

Ağzını eğip meme ucumu doğrudan ağzına çekerek emiyor, sırtımı kavisletiyor. "Onlar geç uyananlardır. Hep öyleydi. Sadece çok gürültü yapma, çünkü dairelerimiz otelin geri kalanı gibi ses geçirmez değil. Sesin tavanlardan ve zeminlerden ne kadar yayılacağını bilmiyorum." Geri çekiliyor ve sırtıyor. "Ama annem duyarsa, bu seninle burada uyumama izin verdiği için onun suçu." Dili sert meme ucumun etrafında dönüyor. "Lanet olsun, tadı çok güzel," diye mırıldanır, emmeye ve ısırmaya devam ederken sesi alçak ve şehvetli çıkar. "Cildin şeker gibi. Seni tamamen tatmak istiyorum, Waverly. Brax da öyle mi yapmıştı? Senin tatlı amını tatmış mıydı?"

Tanrım. Buna dayanamıyorum.

Beni yalıyor, göğüslerimi birbirine bastırıyor ve ağzıyla yalamak için yukarı doğru itiyor. Bu sırada bana sürtünüyor, kalçalarını sallıyor ve sertleşmiş penisini bacakları arasına sürtüyor. Bizi ayıran tek şey benim tangam ve onun boxer şortu. Yemin ederim, sadece bundan bile boşalabilirim, ama o daha iyi fikirleri var ve yavaşça vücudumdan aşağı kaymaya başlıyor, ağzı tek bir hedefe doğru bir yol çiziyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi tutuyorum.

"Öyle, değil mi? Utangaç olduğunu söyleme," diye gülerek amıma uzanır ve tangamın üzerinden derin bir nefes alır. İnler ve ben öldüğümü sanırım. Yüzüm ateş topu gibidir. Beni *kokladı*. Ve bundan dolayı *inledi*! Braxton da böyle yapmıştı ve bu da...

"Evet. O yaptı. O yaptı."

"Güzel. Hoşuna gitti mi?"

Aman Tanrım? Bana bunu nasıl sorabilir? Bu iki adam nasıl böyle olabilir?

Külotumun üzerinden klitorisimi okşadı. "Söyle bana."

"Evet. Hoşuma gitti. Hoşuma gittiğini biliyorsun. Boşaldığımı duydun."

İç uyluklarımın üzerine sırtıyor. "Duydum. Ve bundan çok sert boşaldım."

Parmağını yarıklarımın üzerinde yukarı aşağı gezdiriyor, ince, pahalı saten kumaş ıslaklığımı gizleyemiyor, eminim ki ıslanmıştır.

"Seni istiyorum, Waverly. Bunun karmaşık olduğunu biliyorum ve bu konuyu halledeceğiz, söz veriyorum, ama şu anda seni o kadar çok istiyorum ki, neredeyse işlev göremez hale geldim. Seni tatmama izin ver. Seni orgazm etmeme izin ver. Sonra içime girmeye izin ver. Seni tamamen hissetmeme izin ver. Lütfen."

O "lütfen" derken tam bir pislik. Onun neyi var ki, ona hayır diyemiyorum?

Ben de onu istiyorum diye ona sertçe başımı sallıyorum. Sadece bu tatil bittiğinde onu istemenin bana neye mal olacağından korkuyorum. O kenarı çekiyor ve fazla baskı uygulamadan benim lanet tangam kopuyor. Çenem düşüyor ve ona inanamayan bir şokla bakıyorum.

"Aptal! Onlar benim yenilerimden."

O, bacaklarımı kaldırıp genişçe açarken sırtıyor. "Sana yenilerini alacağım. Her türlü seksi yenilerini, tek tek yırtıp atacağım. Bu benim en sevdiğim oyun olacak. Waverly bugün hangi seksi külotu giyiyor ki onu yok edebileyim?"

Kafamı sallıyorum ve o klitorisime o dil hareketini yaptığında nefesim kesiliyor.

"Ailem geç saatlere kadar uyuyabilir, ama büyükannem uyanık kalır. Yüzüne bir yastık koy, çünkü seni çığlık attırmayı planlıyorum."

Vay canına, ona karşı hiç şansım yok.

Ama onun ailesi, oğullarının bana oral seks yaparken çıkardığım sesleri duysaydı binlerce kez ölürdüm, bu yüzden onun kokusunu taşıyan yastığını alıp yüzüme bastırıyorum. Ve iyi ki de öyle yapmışım, çünkü dudakları klitorisimi emmeye başlarken iki parmağı içime giriyor.

Bir elimle yastığı sıkıca tutarken, diğer elimle onun kalın saçlarını kavırıyorum. Beynim susmak bilmiyor. Kısa devre yapıyor, acımasız ve yararsız bir döngüde takılıp kalmış. *Patronum*

beni yalıyor. Patronum beni yalıyor. Kahretsin, patronum beni çok iyi yalıyor.

"Ah! Tristan!" O parmaklarıyla beni sikmeye başladığında, klitorisimi diliyle yalayıp emip okşarken yastığa doğru çığlık atıyorum. Onun için bacaklarımı açmış durumdayım ve o da bundan tam olarak yararlanıyor, sanki Noel ziyafeti gibi amımın her santimini yalıyor.

Orgazmımın başladığını hissedebiliyorum, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve uyluklarım titriyor. Ne yaptığını göremiyorum ve bir yanımda bunun daha iyi ve akıllıca olduğunu biliyor, ama röntgenci, kirli yanımda onun beni yalarken onu izlemek istiyor. Gözlerini görmek, beni nasıl tattığını ve parmaklarıyla beni nasıl siktiğini görmek istiyorum.

Ama bunu düşünmeye başladığım anda, boşalıyorum. Ve o bunu hissettiği anda, bana doğru homurdanıyor, bu da beni daha da tahrik ediyor. Yastığı yüzüme sarıp, kıvrılarak ve yüzüne sürtünerek inliyorum. Bu devam ediyor ve o da beni yalamaya ve tatmaya devam ediyor, durmak zorunda kalmamak için baskıyı biraz azaltıyor.

"Brax'ın geldiğini duysun, tatlım."

Siktir! Bu beni onun parmaklarını sıkmaya zorlar ve o kıkırdar. Vücudum gevşemeye başlar ve o, yastığı yüzümden çekmeden önce bana son bir kez daha yalar.

"Senin kötü ağzının bu kadar zevkli bir şey yapabileceğini kim bilebilirdi?" Yarı sersemlemiş bir halde düşünürüm.

Gülümser ve beni öper, kendi üzerinde kendi tadımı almamı sağlar.

"Hap kullanıyorsun, değil mi?" diye sorar, derin öpücükler ve hafif ısırmalar ve öpücükler arasında gidip gelirken.

"Neden?" diye iç çekerek, tırnaklarımı onun kafa derisine kazıyarak, orgazm sonrası coşkusu ve öpücüklerinin büyüyle sarhoş olmuş bir halde soruyorum.

"Prezervatifim yok. Çantan döküldüğünde paketini gördüm. Kullanıyor musun?"

Ah. Geri çekilir, gözleri benimkilere yoğun bir şekilde bakar.

"Ben hiç..." Derin bir nefes alır. "Hiç prezervatifsiz seks yapmadım. Evliyken bile yapmadık. Şimdi yaparsak sorun olur mu? Seni öyle hissetmek istiyorum."

Sözlerini zar zor çıkarabiliyor ve onun bu yönünü hiç görmemiştim. Titriyor ve kendinden emin değil, neredeyse bunalmış durumda.

"Evet, kabul ediyorum." Ona başımı sallayarak sorun olmadığını belirtirim. Titrek bir nefes alır ve ağzını tekrar ağzıma getirir, hareket ederek boxer şortunu çıkarır. Bu gerçekten oluyor. Tristan'la seks yapmak zorundayım ve bu nefret dolu, öfkeli bir seks bile değil. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ve onun aklından ne geçtiğini de bilmiyorum. Sadece seks mi, sadece bir kez mi, sadece buradayken mi? Yoksa daha fazlası mı?

Hemen, o son düşünceyi kafamdan attım.

Daha fazlası değil. Bahsettiğimiz kişi Tristan Ouest. Duygusal olarak ulaşılmaz, işine bağlı, şeytanın vücut bulmuş hali, Tristan Ouest.

Uyluklarım onun kalçalarının etrafında kayıyor ve ön kolları yüzümün iki yanında, gözleri benimkilere bakarken, sert bir itişle içime tamamen giriyor. Gözlerim geriye dönüyor ve nefesim bir rüzgar gibi çıkıyor.

Aman Tanrım, bu çok iyi.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, boynuma sertçe sürtünerek, zor nefes alarak, "İnanılmazsın. Her şeyden daha iyisin." diyor. Çekip tekrar içeri giriyor, bunu yaparken aramızdaki havayı titreten düşük bir inilti duyuluyor. "Evet, çok iyi. Bu kesinlikle tek seferlik olmayacak. Umarım bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüyordun, çünkü şimdiden söyleyebilirim ki, artık ellerimi kendime saklayamayacağım ve Brax için de durumun aynı olduğunu biliyorum, o daha seni sikmedi bile."

Buna bir cevap veremiyorum. Bunun nasıl işlediğini veya mantıklı olduğunu anlayamıyorum. O benim içimdeyken olmaz. Şanslıyım ki, o bir cevap beklemiyor, neredeyse tamamen içimden çıkıp sonra beni inlemeye zorlayan bir güçle tekrar içeri giriyor. Şimdi beni sikmeye başlıyor, beni nefes nefese bırakacak kadar güçlü, derin darbelerle içime giriyor. Kalçalarımı daha yükseğe kaldırıyorum, onu olabildiğince derine almak için kendimi eğiyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve o da boynuma, çeneme, yüzüme ve dudaklarıma öpücükler yağıdırıyor. İkimiz de nefes nefeseyiz, bu itme ve çekme, bu itme ve kayma hareketlerinde kendimizi kaybediyoruz. Buna doyamıyorum. Vücudunun ısı ve göğsünün benim göğsüme değmesi.

Eli üst baldırımı kavrar, beni yukarı kaldırır ve dizlerini daha yukarı kaldırarak beni de beraberinde getirir. Bana vurmaya başlar, yatak sesler çıkarır ve ikimiz de durup birbirimize gözlerimizi kocaman açarak bakarız.

"Siktir." O gülüyor. "Bu bir sorun olacak."

"Şşş," diye tıslıyorum, bakışlarım tavana kayıyor ve sonra tekrar ona dönüyor.

"Bunu hızlandırmamı mı söylüyorsun?"

"Evet!"

"Ama ben istemiyorum." Bu durumdan çok fazla zevk alıyor. Bana doğru sallanmaya başlıyor, hızı yavaşlıyor, ama lanet olsun, çok derinde. "Zamanımı almak istiyorum. Kız arkadaşım benden bunu hak ediyor."

İçimdeyken bana kız arkadaşım dediği için omzuna vuruyorum ve sonra mükemmel noktaya vurduğunda nefesim kesiliyor.

"Hoşuna gitti
mi?" Başımı
sallıyorum.

"Tekrar yapmamı ister misin?" "Evet.

Ama sessiz ol!"

Kıkırdar ve alt dudağımı ağzına alır. "Her zaman bana emir veriyorsun, Waverly. Patronun ben olduğumu sanıyordum."

"Bu sana verdiğim bir yanılsama. Şimdi beni sik ve ikimizi de boşalt."

Hızını artırıyor, beni uçuracak noktaya daha sert giriyor.

"Bilgin olsun, hala patron benim."

"Uh-huh. Ne dersen o." Gözlerimi kapatıyorum ve daha sıkı tutunuyorum. Çok yaklaştım. "Tam orada. Daha sert."

"Zorlu küçük şey." O, benim istediğimi yaparak homurdanır, lezzetli ıslak kaymalar ve mükemmel bir hassasiyetle içeri ve dışarı hareket eder. Başparmağını ağzına sokar ve ıslak parmağını alır ve bizim aramıza kaydırır, sonra klitorisimi kuvvetli dairesel hareketlerle ovmaya başlar. Bu ve içimde tekrar tekrar vurduğu nokta arasında, bir saniye daha dayanamam.

Patlıyorum, sert ve hızlı bir şekilde, ve belli ki yüksek sesle, çünkü Tristan'ın ağzı benimkine yapışıyor ve inlemelerimi yutuyor.

Ben gevşemeye başladığım anda, iki kez daha itip duruyor, yüzünü boynuma gömüyor, içimde boşalırken inliyor ve homurdanıyor, sonra üzerime yığılıyor, beni sıkıca sarıyor ve hala içimdeyken zor nefes alıyor.

"Her kuruşuna değer."

Omzuna vuruyorum. "Aman Tanrım! Bunu söylemedin, değil mi?!"

Gülüyor, başını kaldırıp bana parlak mavi gözleriyle ve seksi bir gülümsemeye bakıyor. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, sadece bana bakıyor ve sonra fısıldıyor, "Sanırım bu, hayatımda geçirdiğim en güzel sabah olabilir." Beni öpüyor ve ben ona eriyorum. Biraz fazla.

Özellikle de tekrar bana doğru sallanmaya başladığında, beni böyle hissettiğinde...

bunu hissederek.

İnliyor. "Seni bütün gün böyle tutmak istesem de, temizlenmeliyiz. Eminim herkes her an uyanabilir." Başını eğiyor. "Ya da Brax'ı bekleyebiliriz."

"Ne?"

O açıklamaya fırsat bulamadan, kapı çalınır. "Tristan? Uyanık mısın, tatlım? Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin, oysa sen her zaman erken kalkarsın. İçeri girmeme bir sakıncası yoktur umarım."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

Birbirimize "*oh hayır*"

bakışları paylaşıyoruz.

Annesi.

Gizlice biraz ölüyorum. Gülümsemeyi bırakamıyorum. Ve ara sıra gülüyorum. Waverly kahvaltı boyunca kızardı, Tristan'ın annesinin bakışlarına neredeyse bakamadı. O kadının Tristan'ın dairesine ne işi vardı, hiç bilmiyorum. Ve ön kapının açılıp kapandığını ve onun topuklarının balıksırtı zeminde sesini duyduğumda bile ona yardım edemedim veya onu durduramadım.

Sonuçta, ben yatakta çıplak, elimde sikimle, Tristan'ın Waverly'yi sikmesini dinliyordum.

Waverly de gözlerime bakmakta zorlanıyor. Kendini içinde bulduğu durumdan ne yapacağını bilmediğini anlayabiliyorum ve Tristan ile ben ona bununla ilgili ipucu vermiş olsak da, ona tam olarak açıklamadık. Bu durumun değişmesi gerekiyor.

Ama şimdilik...

"Sadece, yetişkinlerin yatak odalarında özel zamanlarında ne yaptıklarını anladığınızı söylüyorum," diyor annesi, baget ekmeğine reçel sürerken. "Bu tamamen normal bir şey."

"Benim zamanımda, bu tür şeyler için evlenene kadar beklerdik," diyor büyükannesi oksijen alırken.

"Evet, ama bunun için henüz çok erken," diyor babası kesin bir şekilde.

"Nedenini anlamıyorum. Tristan evlenmeli ve eğer zaten seks yapıyorlarsa, evlilik de tartışmanın bir parçası olmalı," diye tartışıyor büyükannesi.

Waverly tabağına bakıyor, kusacakmış gibi görünüyor. Tristan kahvesini yudumlarken elini gözlerine koyuyor.

"Bu çok saçma," diye söylenir Tristan. "Evlilik ya da seks hayatımı tartışmıyoruz. Ben otuz dört yaşındayım. Otuz dört yaşındaki erkekler

seks yapar. Üstelik, sabahın yedi buçukunda anneleri evlerine girmez."

"Sadece bizimle kahvaltı yapmak isteyip istemediğini görmek için gelmişim."

"Bunun için telefonlar var."

"Meşgul olduğun için telefonu açmadın."

"O zaman bir mesaj yeterdi, ben de seni geri arardım."

"Waverly çok tatlı bir kız, ama çok uzun süredir birlikte değiller ve o Amerikalı," diyor babası düz bir sesle.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi annesi.

"Evet, sevgilim, ama sen Paris'e taşındın. Waverly'nin bunu yapmak istediğini sanmıyorum. Ouest Hotels'in Paris'te olduğunu ve şirketini burada da büyütmek istediğini bildiği için, bu onun için bir kaçamaktan fazlası olamaz."

Waverly'nin daha önce kızardığını düşünüyorsam, şimdi kızardığına bakılırsa o da hiçbir şey.

"Bu konuyu kapatın, yoksa gidip başka bir yerde kalırız," diye bağıyor Tristan.

"Noel'de olmaz, gitmezsiniz," diyor büyükannesi ciddi bir ifadeyle, sonra Fransızca bir şeyler söylüyor, ben sadece yarısını anlıyorum. Fransızcam iyidir ama mükemmel değildir ve o kadın sinirlendiğinde çok hızlı konuşur. Şehrin otellerinde boş oda olmadığı ve Waverly'ye evlenme teklif etmesi gerektiği gibi bir şey söylüyor.

"Seks ve evlilik hakkında konuşmak gayet doğal şeyler, canım," diyor annesi.

"Kahvaltıda değil, ailem ve büyükannem varken değil, kız arkadaşım varken de değil. Onu utandırıyorsun, saygısızlık ettiğinizi söylemeye gerek bile yok, ve bundan hoşlanmıyorum."

"Ben iyiyim," diyor Waverly yumuşak bir sesle.

Tristan eğilip kulağına benim duyamadığım bir şey fısıldadı, ama bu onu gülümsetip hafifçe kıkırdatmaya yetti.

Elimi masanın altına kaydırıp avucumu onun uyluğuna koyuyorum. Etek giyiyor, bu da tehlikeli bir silah çünkü bir saat sonra Smithfield ekibiyle buluşacağız. Öyle olmasaydı, Tristan ve ben onunla birlikte binadan çıkamazdık.

Gözleri bana doğru kayıyor. Alnındaki endişe çok belirgin ve bu, içimde vahşi ve koruyucu bir his uyandırıyor. Küçük yaşta öğrendim ki aşk her zaman güzel değildir. İcini parçalayıp seni boş bırakma gücüne sahiptir. Ve sana bunu yaptığında, özellikle de genç yaşta, ona sırtını dönersin.

Aşka güven olmaz. Seni öyle ihanet ettikten sonra olmaz. Hayatımı böyle yaşadım.

Sonra iki yıl önce, koyu saçlı ve gümüş gözlü bir kadın ofisime girdi ve sanki Cupid nişan alıp tam isabet sağlamış gibiydi. İki yıl boyunca bununla mücadele ettim. O Tristan için çalışıyordu ve ben çoğunlukla mesafemi korudum, sadece çaresizliğe düştüğüm ve bir çözüm bulmam gerektiğinde onu izledim, etkileşim kurdum ve flört ettim.

Ama şimdi bunu elde edebileceğimi hissediyorum. Sanki sıra bendeymiş gibi, ve hayat gerçekten istediğim şeyin peşinden gitmemek için çok kısa. Kırılma noktamın ne olduğunu bile bilmiyorum. Sadece ona ulaştığımı biliyorum.

Tristan'ın ailesi etrafımızda ama Ouest Hotels konusunda ona baskı yapmaya meşguller, ben de onların dikkati dağılmışken Waverly'ye biraz yaklaşıp, bugün onu ilk gördüğüm andan beri düşündüklerimi ona söylemek istiyorum.

"Bu sabah çok güzelsin."

Küçük bir nefes, kahkaha şeklinde ciğerlerinden dışarı çıkıyor. Bu ses, rahatlamış gibi geliyor ve alnında beliren kaşıntının bir kısmı hafifliyor. Etrafına bakınıyor, kimsenin bizi duyamadığından emin oluyor ve bana dönüyor. "Kızgın değil misin?"

"Hala anlamadın mı, Sunshine? Tristan ve ben hemen hemen her şeyi paylaşıyoruz. Şirketi, ailesini... kadınları." Bir dakika sessiz kaldım. "Ama sorunumuz şu ki, ikimiz de bir süredir aynı kadına deli oluyoruz. Sadece harekete geçmeye korkuyorduk. Şimdiye kadar. Belki o da bizi paylaşmak ister diye umuyoruz."

Bunu tamamen sindirirken gözleri yavaşça kırpışıyor. Sanırım bunu biliyordu. Bu onun için bir şok olamaz. Ama iki erkeğin bir kadını paylaşması dünyadaki en normal şey sayılmaz, bu yüzden ona açıkça anlatılması gerektiğine şaşırmadım. Waverly beni incelerken dikkatimi üzerinde tutuyor.

"Hey," diyor Tristan, anımızı bölerek, ses tonu biraz dikkatimizi çekmeye çalıştığını gösteriyor. "Hazır mısınız?"

Üçümüz ayağa kalkıp Tristan'ın anne babasına ve büyükannesine veda ediyoruz ve kapıdan çıkıyoruz. Asansöre bindiğimizde Waverly sessizdir ve ben onun elini tutarım. Tristan diğer elini tutar ve evet, ben de serseri gibi sırtıyorum.

Waverly iki eline de bakıyor, başını sağa sola çevirip duruyor. "Yani... beni paylaşmak mı istiyorsun?"

Onun şaşkın ses tonuna gülümsüyorum.

"İsterim." "Ama o beni sevmiyor."

"Hayır, seviyor."

"Evet, öyle," Tristan derin bir nefes alarak onaylar. Asansör kapıları açıldığında ona döner. "Siktir," diye tıslar ve ben Waverly'nin elini bırakırım. Asansörden inip Ouest Hotel'in lobisinin kış harikalar diyarına adım atarız ve ön kapıdan dışarı çıkıp bekleyen arabaya doğru yürürüz. Üçümüz şoförün yardımıyla arka koltuğa bineriz, kapı soğuk Paris sabahını dışarıda bırakır.

Waverly ortada oturur, dişleriyle dudağını ısırır. "Çok kafam karıştı."

Şoför arabaya biner ve Paris trafiğine gireriz. Tesis, Paris'in hemen dışında, La Défense bölgesine doğru. Tristan, bize biraz mahremiyet sağlamak için bölmeyi kaldırır.

"Söylediklerim hakkında mı, yoksa Tristan'ın senden hoşlandığı hakkında mı?" diye soruyorum. "Evet."

Tristan gülümser. "Ona söyledin galiba," der bana.

"Söyledim."

"Ve o da annemlerin evinden çığlık atarak kaçmadı."

"Hayır. Kaçmadı."

Tristan yüzünü ona doğru çevirir. "Benden gerçekten nefret ediyor musun? Çünkü ben senden nefret etmiyorum. Hiç de değil. Aslında... sana karşı nefretin tam tersini hissediyorum."

Kirpikleri titrer. "Ve ikiniz... paylaşıyorsunuz? Bu nasıl... oluyor?"

"Genelde sadece seksle ilgiliydi."

"Ama ben daha fazlasını istiyorum," diyorum. "Seksten daha fazlasını. Senden daha fazlasını."

"Ama birbirinize aşık değilsiniz, değil mi? Yani, buna karşı değilim, sadece ne kadar yakın olsanız da hiç öyle bir hisse kapılmadım."

"Hayır. Brax ve ben birbirimizi seviyoruz, ama aşık değiliz. Birçok yönden partneriz, ama birbirimizle seks yapmıyoruz, yapmak da istemiyoruz."

"Bu durum karmaşıklıkmıyor mu? Kıskançlık yok mu?"

Tristan omuz silkiyor. "Biraz, ama iyi anlamda kıskançlık. Bizi aynı kadınla bir araya getiren türden. Bizi yakmadan ateşi yakan türden."

"Bu nasıl işler? Eskisi gibi mi olur? Birinizle birlikteyim, sonra diğeriyle, yoksa hepimiz birlikte mi oluruz?"

"Hepimiz birlikte oluruz, ama bazen sadece birimiz olabilir."

Saçlarını geri çekip boynundan kulağına kadar öpücükler yağdırıyorum. "Fazla düşünme. Sadece bırak kendini. Hoşuna gidip gitmediğine bak. Hoşuna gitmezse de sorun değil."

"Ama bence sen..." Tristan sözünü keser ve ben boynunu öpmeye devam ederken dudaklarını öper.

Bu oluyor. Sonunda oluyor.

"Smithfield'a ne kadar var?" diye sorar Waverly, Tristan'ın eli eteğinin üzerinden uyluğuna, benimki ise süveterinin üzerinden göğüslerine doğru kayarken, nefesi kesilmiş bir sesle.

"Bu trafikte otuz beş dakika," diye mırıldanır.

"Bunu düşündüm," diye itiraf ediyor, sesi motorun uğultusu arasında zar zor duyuluyor. "İkinizle birlikte. Yani, daha çok şaka gibi bir şeydi, ama yine de düşündüm."

Yanağına dokunarak yüzünü bana doğru çeviriyorum. Cildi sıcak ve hafifçe kızarmış. "İstediğimiz zaman durabiliriz," diyorum, gözlerinde tereddüt var mı diye bakıyorum.

"Biliyorum." Dudaklarını ıslatıyor. "Durmak istemiyorum." İhtiyacımız olan tek izin bu.

"O zaman sana dokunacağız," diyorum ona.

O başını sallar ve Tristan'ın gülümsemesi yırtıcı bir hal alır.

"Aferin kızım," diye mırıldanır ve onun titrediğini görürüm.

Önce nazikçe, sonra onun karşılık vermesiyle artan bir açlıkla onu öpüyorum. Dudakları yumuşak, hafifçe kahve ve çilek reçeli tadı var. Tristan bir an izliyor, eli hala dizinde, sonra yaklaşıp kulağının hemen altındaki boynunu öpüyor. Ağzıma karşı küçük bir ses çıkarıyor, nefes nefese kalmakla inlemek arasında bir şey.

Tristan'ın eli yukarı kayar, eteğinin kenarını hafifçe yukarı iter.

Tristan boynunu ve köprücük kemiğini öpmeye devam ederken, ben yüzünü görebilmek için biraz geri çekiliyorum. Gözleri yarı kapalı, dudakları aralık. O kadar güzel ki, dayanamıyorum.

Elim süveterinin düğmelerine uzanıyor, en üstteki düğmeyi açıyorum

"İzin verir misin?" diye soruyorum ve o başını sallayınca bir düğmeyi daha açıyorum. Onu ortaya çıkarmak için değil, sadece daha fazla tenini görebilmemiz için.

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum, Tristan'ın boğazının dibinde yeni ortaya çıkan tenine dudaklarını bastırıldığını izliyorum. Diğer elim belini buluyor, süveterinin ince kumaşı üzerinden onun sıcaklığını hissediyorum.

"Pencereler," diyor aniden, geçen arabalara bakarak

"Renkli," diye onu temin ederim. "Kimse içeriyi göremez."

"Seni asla riske atmayız," diye söz verir Tristan. "Paylaşırız, ama bizim olanı başkalarıyla paylaşmayız."

Yüzünü bana çevirip bir kez daha öperek tekrar rahatlar. Bu sefer daha acil bir şekilde, dili benim dilimle oynar. Tristan'ın eli uyluklarının daha yukarısına kayar ve eteğinin altına girer. Dudaklarımdan nefesinin hızlandığını hissedebiliyorum.

"Bir şey fazla gelirse bize söyle," diyorum, öpüşmeyi bırakıp gözlerine bakarak.

O başını sallar, sonra Tristan'ın parmakları iç çamaşırının kenarını okşarken nefesini tutar. "Fazla değil," der. "Yeterli değil."

Tristan, duyduğumdan çok hissettiğim düşük bir sesle kıkırdar. "Açgözlü," diye azarlar, ama ses tonu onaylayıcıdır. Hareket ederek, vücuduna daha iyi erişebilmek için onu hafifçe bana doğru çevirir. Eli göğsünü kavrar, başparmağı nefesinin kesilmesinden anladığım kadarıyla meme ucunun olduğu yeri daireler çizerek okşar.

Elimi onun yan tarafına doğru kaydırıyorum, Tristan'ın ona dokunduğu yere kadar, parmaklarımız kısa bir süre birbirine dolanıyor, sonra diğer göğsüne geçiyorum. O, dokunuşumuza hafifçe eğiliyor, elleriyle her iki yanındaki deri koltuğu sıkıca kavırıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldandım, yanaklarından boynuna doğru yayılan kızarıklığı izleyerek.

Tristan şimdi onu öpüyor, benden daha istekli bir şekilde, eli göğsünden saçlarına doğru kayıyor, açığı kontrol ediyor. Ben de bu fırsatı değerlendirip süveterinin düğmelerini daha da açıyorum, altındaki soluk mavi sütyen ortaya çıkıyor. Vücudumu çevirip boynumu eğerek dudaklarımı kumaşın üzerindeki göğsünün şişkinliğine bastırıyorum, titrediğini hissediyorum.

Tristan onu bıraktığında, dudakları şişmiş, gözleri arzuyla parlıyor. "Bu çok çılgınca. Kim bir anda iki erkekle birlikte olabilir ki? Bu bir fantezi. Hayali bir şey."

"Hayali değil," diyor Tristan, sesi sert. Eli tekrar bacağına uzanıyor ve eteğini yukarı çekiyor. "Brax iki yıldır bunu istiyordu. Ben de bariz nedenlerden dolayı direndim."

"Beni sevmediğin ve en iyi asistanın olduğum için beni kaybetmek istemediğin gibi nedenler mi?"

Gülümser. "Kesinlikle ikincisi, ilki değil. Sanırım bu noktada, senden nefret etmediğim açık."

"Paris'te bir limuzin, ilk kez birlikte olmamız için uygun görünüyor," diye ekliyorum gülümseyerek, başparmağımla sütyeninin dantel kenarını okşuyorum.

O gülüyor, Tristan'ın parmakları iç çamaşırının üzerinden ona dokunduğunda bu ses iniltiye dönüşüyor. "Çok uygun," diye nefes nefese söylüyor.

Tristan ona dokunmaya devam ederken, ben tekrar dudaklarını kapıyorum ve seslerini yutuyorum. Eli dizime uzanıyor, sonra yukarı doğru kayıyor, önce tereddütlü, sonra ben dudaklarına cesaret verici bir ses çıkarınca daha kendinden emin bir şekilde.

Tristan eteğini yukarı kaldırırken, ben de üstünü tamamen açıp sütyenini ve ona uyan mavi iç çamaşırını ortaya çıkarıyorum.

"Siktir," diye tıslar Tristan, bacakları açık, eteği kalçalarına kadar çıkmış ve süveteri tamamen düğmesiz halde duran kızı görünce. "Şu haline bak. Ona bak," der bana. "Çok güzel. Tamamen bizim. Sütyeninin kupalarını indir. Göğüslerini görmek istiyorum."

Ve bu tam da benim sevdiğim türden bir şey.

"Sadece külotunu yana kaydırıp bana amını gösterirsen." Ben sütyenini aşağı çekip göğüslerinin tamamı ortaya çıkarken, onun gözleri üzerinde ve iki parmağı tangasında, onu ondan koparıyor.

Ben gülerken o ağlıyor. "Seni lanet olası pislik!" Ona tokat atıyor.

"Sana bunun seninle oynadığım en sevdiğim oyun olacağını söylemiştim." "Külotum olmadan o toplantıya giremem."

"Gidebilirsin ve gideceksin çünkü bunlar Braxton'ın cebinde olacak."

O bana külotu uzatır, ben de derin bir nefes alırım, üzerindeki ıslaklığı severim ve onu cebime atarım.

"Bu eteğin altında hiçbir şey giymediğini bilmek bizi çok tahrik edecek," diye kulağına fısıldıyorum.

İki tam giyinmiş erkeğin arasında yarı çıplak duran bu haliyle savunmasız görünmesi gerekirdi. Oysa, bize olan etkisinin farkında, güçlü görünüyor. İlk başta hissettiği gerginlik kaybolmuş, yerine sarhoş edici bir özgüven gelmiş gibi görünüyor.

"Güzel. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz." O arkasına uzanıp benim aletimi sıkıyor ve ben inliyorum, özellikle de pantolonumun ipeksi kumaşı üzerinden başını okşadığında.

Tristan, eli iç uyluklarına geri dönüp parmakları amına baskı yapana kadar yukarı doğru okşarken kıkırdar. Onu okşarken yüzünü, dudaklarının açılmasını ve gözlerinin titremesini izlerim.

"Zaten çok ıslaksın," diyor, sesi alçak ve sahiplenici, iki parmağını ona sokarken, sırtı koltuktan uzaklaşıyor. "Bunların hepsi bizim için mi?"

Camın ötesinde, Paris krem rengi binaları ve ferforje balkonlarıyla etrafımızı sarıyor, sabah trafiği tüm hızıyla devam ediyor. Burası bizim kirli oyun alanımız ve hiç bu kadar mutlu ve tahrik olmamıştım.

O, klitorisini görmezden gelerek parmaklarının hızını artırırken, konuşmadan başını sallar.

Elimi aşağı kaydırıp göğsünü avuçlarım. Meme uçları pembe ve sert, başparmaklarımla okşadığımda inliyor. Bu manzara ağzımı kurutuyor ve onu ağzıma alıp meme ucunu emmek için kendimi tutamıyorum.

Tristan kıvrımlarını izliyor, ıslaklığını yayıyor, daireler çizip oynuyor ama onun en çok istediği yere tam olarak dokunmuyor.

"Tristan," diye yalvarır, kalçaları huzursuzca hareket eder.

"Ne istediğini söyle, tatlım," diyor, sesi kararlı. "Net ol."

Yüzü daha da kızarır, ama onun bakışlarını tutar. "Parmaklarını içimde istiyorum. Ve Brax'ın beni okşamasını."

Onun sözlerine inleyerek, kendi uyarılmam neredeyse acı verici hale geliyor. Onun isteğine uyarak, açıkta kalan meme ucunu ağzıma almaya devam ediyor ve nazıkçe emiyorum. Tristan bir parmağını tekrar içine sokuyor ve ben de parmaklarım sert klitorisini bulana kadar elimi tepesine kaydırıyorum.

"Hoşuna gitti," diye kulağına fısıldarım. "İkimizin de ellerinin üzerinde olmasını seviyor musun?"

"Oh, lanet olsun!" diye bağırır, bir eliyle başımı göğsüne bastırırken, diğer eliyle Tristan'ın bileğini tutar.

Tristan ikinci parmağını da ekler ve onu içinde kıvrarak onu tekrar çığlık attırır. "Sessiz ol," diye uyarır, ama sesi gergindir. "Tabii şoförün senin bizim için ne kadar çaresiz bir sürtük olduğunu duymasını istemiyorsan."

Bu sözler onu rahatsız etmeliydi, ama onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Tristan parmaklarını içinde ileri geri hareket ettirirken ve ben klitorisini sıkıca dairesel hareketlerle okşarken, o dudaklarını ısırarak inlemelerini bastırmaya çalışıyor. Göğüs ucunu bırakıp tekrar onu öpmek için yukarı doğru hareket ediyorum, seslerini yutuyorum. Diğer elimle onu kucaklayıp göğüs ucunu parmaklarımın arasında sıkıp yuvarlayabilmek için kolumu onun etrafına doluyorum.

Ağzını ağzımdan ayırıyor, nefes nefese kalıyor. "Tanrım," diye nefes alıyor, kalçalarını kaldırarak bizim dokunuşlarımıza karşılık veriyor.

"İşte böyle," diye cesaretlendirir Tristan, parmakları içinde daha hızlı hareket eder. "Seni mutlu edelim."

Parmaklarımla klitorisini daireler çizerek okşuyorum, zevkten yüzünün buruşmasını izliyorum. Gözleri kapalı, başı koltuğa yaslanmış, dudakları aralanmış. O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Yaklaştın mı?" diye soruyorum, ellerimizin altında vücudunun gerildiğini hissederek.

Konuşmadan çılgınca başını salladı.

"Onun da boşaldığını hissetmek istiyorum," diyorum Tristan'a ve sormadan bileğimi çevirip başparmağımı klitorisine koyuyorum ve Tristan'ın parmağıyla birlikte kendi parmağımı da içine sokabiliyorum.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım, aman Tanrım. Bu..." O, bizim ellerimizde sallanıyor, biz onu sikerken o da bizi sikiyor. O çok sıcak ve ıslak, Tristan'ın parmakları benimkilerle birlikte içindeyken, çok sıkı.

"İkimizin de seni böyle sikmesi hoşuna gidiyorsa, ikimizin sikini birden aldığında ne olacağını bir bekle."

"Bu sabah onu siktiğinde amcığı bu kadar sıkı mıydı?" diye sormadan edemiyorum.

"Çok sıkıydı. Eğer uslu bir kız olup bizim için boşalırsa, eve giderken onu sikmene izin vereceğim."

Sikim pantolonumun içinde acı verecek kadar çaresizce titriyor ve parmaklarım hızlanıyor, başparmağım klitorisinde daha hızlı ve daha sert hareket ediyor.

Tristan eğilir, dudakları kulağına yaklaşır. "Duydun mu? Daha sonra Brax'ın sikinde zıplamanı istiyorsan, uslu bir kız olup bizim için boşalman lazım." Pencereden dışarı bakar, varış noktamıza yaklaştığımızı fark eder ve dudaklarına nefesini üflemeden önce bana sırtarak bakar. "Bize ne kadar aç olduğunu göster. Ne kadar iyi bir sik fahişesi olacağını."

Sanki işaret almış gibi, vücudu aramızda kıvrılır ve sessiz kalmaya çalışmasına rağmen dudaklarından boğuk bir çığlık çıkar. Parmaklarımızın arasında ve başparmağımda nabzını hissediyorum. Onu bu şekilde sikmeye devam ediyoruz, zevkini uzatıyoruz, amının parmaklarımızı içinde tutmasını ve şehvetle sarhoş olmuş yüzünü izliyoruz, ta ki o, daha fazla dayanamayacak kadar hassaslaşıp ellerimizi zayıf bir şekilde itene kadar.

"Tanrım," diye fısıldadı, nefesini toparlarken göğsü inip kalkıyordu. Gözleri yavaşça açıldı, önce bana, sonra Tristan'a baktı, yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Bu..."

"Sadece başlangıç," diye onun yerine cümleyi tamamliyorum, parmağımı ağızıma götürüp üzerindeki cum'ını emiyorum. Tristan'ın gözleri alevleniyor ve o da aynı şeyi yapıyor, parmaklarını temizlemek için emiyor, bu hareket onun gözlerini genişletiyor ve benim sikimi zonklatıyor.

Bu toplantı cehennem gibi olacak.

16

WAVERLY

Smithfield Pharmaceuticals'ın lobisinin cilalı mermer zemini, içeri girdiğimizde üçümüzün silüetini yansıtıyor - benimki biraz dengesiz, sanki sağlam zeminde değil de bir gemi güvertesinde yürüyormuşum gibi. Paris güneşi cam cepheden içeri giriyor, iç mekanı çaprazlayan çelik kirişlere çarparak geometrik desenler oluşturuyor. Vücudum hala arabada yaptıklarımızdan, dokunuşlarından titriyor. İkisinin parmakları da içimdeydi. İkisi de bana dokunuyordu.

Ve bu onları tahrik etti. Biri diğerini cesaretlendirdi. Birlikte ve ayrı ayrı çalıştılar. Ve bu sadece arabada geçen zamandı.

Bacaklarımın arasında bir anı canlanıyor. Ve üzerimde külot yok, bu yüzden tekrar ıslanmak benim için hiç de iyi olmaz.

"Günaydın. Smithfield Pharmaceuticals'a hoş geldiniz. Yönetim kurulu odası bu tarafta," diyor resepsiyonist, beni düşüncelerimden koparıyor. İngilizcesi kusursuz, bakışları üçümüzün üzerinde profesyonelce dolaşıyor, ancak Tristan ve Braxton'da olması gerekenden biraz daha uzun süre kalıyor. Onu suçlamıyorum.

Yanımda Zeus ve Hades'in ta kendisi duruyor.

Eteğimi dördüncü kez düzeltiyorum, acaba bizim ortak düşüncesizliğimiz bir şekilde yüzüme kazınmış mı diye merak ediyorum. Tristan önde yürüyor, kömür rengi takım elbisesinin ceketinin düğmeleri mükemmel bir şekilde iliklenmiş, Seine Nehri'ni geçmeden önce beni deri koltukta nefes nefese bırakmış olmasına rağmen ceketinde tek bir kırışıklık bile yok. Braxton onu takip ediyor, kravatı düzeltilmiş, bakışları ara sıra benimkilerle buluşuyor ve yüzümü kızartacak kadar eğlenceli bir ifadeyle bakıyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, yanıma yaklaşarak.

"Kesinlikle," diye yalan söylüyorum, iş çantamı göğsüme daha sıkı sarıyorum. "Sadece başka bir iki milyar dolarlık satın alma ve ben değil iç çamaşırı giyiyorum

iç çamaşırı giymiyorum. Tipik Pazartesi şeyleri."

Gülüşü alçak, özel. "Sen bunu yapabilirsin, Waverly. Sen her zaman başarırısın."

Yönetim kurulu odası tamamen cam ve ışıktan oluşuyor ve Paris, Smithfield temsilcileri çoktan yerlerini almışlar. Dört erkek, iki kadın, hepsi de muhafazakar takım elbiseler, ihtiyatlı zenginlik ve hiçbir şey belli etmeyen stoik tavırlardan oluşan ilaç yöneticisi üniformasının farklı varyasyonlarını giyiyorlar.

"Bay Owest, Bay Hicks ve Bayan Dobbs." CEO Bernard Reynaud ayağa kalkarak elimiz sıkıyor. "Paris'e hoş geldiniz. Sonunda yüz yüze tanışmak çok güzel. Sizi burada ağırlamaktan çok mutluyuz."

"Teşekkürler," diyor Braxton, ikisi arasında her zamanki gibi daha sıcak olanı, içten bir gülümsemeyle. "Burada olmaktan mutluluk duyuyoruz."

Tristan ve ben de herkesin elini sıkarken benzer nezaket sözleri sarf ediyoruz.

Tristan'ın yanına oturuyorum. Tristan, rahatsız edici bir kolaylıkla iş moduna geçiyor. Kulağıma müstehcen sözler fısıldayan adamın izi, profesyonel tavırlarında hiç kalmamış. Bu dönüşüm beni hem etkiliyor hem de tedirgin ediyor. Benim tüm varlığım bu iken, o nasıl etkilenmiyor?

"Tesis turuna çıkmadan önce," diye söze başlayan Tristan bana doğru başını salladı ve ben de iPad'de istediği şeyi açıp ona uzattım. "Son mali dökümü gözden geçirmek istiyorum." Parlak masanın üzerinde bir çıktı kağıdını kaydırarak herkese birer tane dağıttım. "Son toplantımızdan bu yana yaşanan kur dalgalanmalarını hesaba kattık."

Braxton öne doğru eğilir. "Dördüncü sayfaya bakarsanız, birleşen kuruluşun gelir tahminlerini görebilirsiniz."

Sesi sabit ve otoriter. *Sabah onu siktiğinde amcığı bu kadar sıkı mıydı diye* sorduğunda sesindeki sertlikten eser yoktu. Ben onların arasında parçalanırken. Kafamı toparlamalı ve pis düşüncelerden kurtulmalıyım.

"İlk on sekiz ayda yaklaşık üç yüz milyonluk maliyet sinerjisi belirledik."

Smithfield yöneticileri başlarını sallayarak notlar alıyor. Kendimi zorlayarak, Avrupa pazarı için yasal düzenlemelerle ilgili hususlara dikkat çekiyorum. Sesim normal geliyor. Profesyonel. Kimse tahmin edemez

masanın altında, uyluklarımın hala iki farklı erkeğin ellerinin hayalet izlerini taşıdığını tahmin edemez. İki!

Ne halt ediyorum ben?! Aklımı kaçıyorum resmen.

"Waverly, bu rakamlar senin hesapladıklarınla uyuşuyor mu?" diye sorar Tristan. Notlarıma bakarım, derin ve sakın bir nefes alıp, kendimi buraya oynamaya geldiğim oyuna geri döndürürüm.

"Evet. Doğru."

Anlaşmayı müzakere etmek için gidip gelirler ve ben her şeyi not alırım.

"Laboratuvarları gezelim mi?" Braxton, mali belgeleri inceledikten ve bir anlaşmaya varmış gibi göründükten sonra öneriyor, çünkü onun buraya gelme sebebi bu.

Smithfield ekibini takip ederek, parlak teknolojinin koridorlarında dolaşıyoruz. Bir ilaç şirketinde çalışıyor olsam da, bunların ne olduğunu hiç bilmiyorum. Nadiren, hatta hiç OuestHicks'in laboratuvar ve üretim bölümüne gitmem. Yüzlerinde koruyucu gözlükler olan beyaz önlüklü bilim adamları, yanlarından geçerken isimlerini bilmediğim ekipmanlardan başlarını kaldırıp meraklı bakışlarla bize bakıyorlar. Braxton, üretim kapasitesi ve en yeni bileşiklerinin patent korumaları hakkında akıllıca sorular soruyor.

Ben, personel entegrasyonu olasılıklarına odaklanıyorum ve her iki adamın da kimse izlemediğini düşündüklerinde ara sıra gözlerini üzerimde gezdirdiklerinin farkındalığını bir kenara itiyorum.

"Bu bizim en değerli varlığımız," diyor geliştirme müdürü, erişim kartını kullanarak çift kapıyı açarken. Kapının ardında, şık robotlar, kavisli çalışma istasyonları ve üç boyutlu olarak dönen moleküler yapıları gösteren ekranlarla dolu bir laboratuvar uzanıyor.

"Etkileyici," diyor Braxton, içtenlikle. İşte bu yüzden iki milyar dolar ödüyorlar. Bu ilaç ve inovasyon fabrikası, şirketimize antimikrobiyal tedaviler ve Brax'ın dahi beyninin düşünebileceği her şeyde ihtiyaç duyduğu avantajı sağlayacak.

Tristan, kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakınımda duruyor, bu koku, bana eğildiğinde arabayı dolduran kokuyla aynı. "Her kuruşuna değer

" diye mırıldanıyor, bu sabah bana söylediği şeyi tekrarlıyor ve ben öksürüyorum.

Dudakları seğiriyor ve ben ona tehditkar bir bakış atıyorum. "Ne? Tesisi kastettim."

"Aptal!" diyorum, bu da ondan hafif bir kahkaha koparıyor.

Yönetim ekibi bizi bir konferans odasına götürüyor ve burada geçiş zaman çizelgesini, çalışanların kalması için verilecek ikramiyeleri ve basın açıklaması metnini tartışıyoruz.

"Öyleyse anlaştık," diyor COO. "Nihai belgeler Noel tatilinden sonra, önümüzdeki hafta hazırlanacak ve yılbaşından önce her şeyi imzalatabiliriz."

"Avukatımızın incelemesini bekliyoruz, evet," diye onaylar Braxton. "Her iki şirket için de güzel bir yıl sonu hediyesi."

Midemdeki heyecanlı hissi engelleyemiyorum. Toplantı iyi geçti. Satın alma işlemi yolunda gidiyor. Tristan'ın nefesinin boynumda hissedilmesine ve Braxton'ın parmaklarının dizimi sıkıca kavramasına rağmen, mesleki yetkinliğim yerindeydi.

Ayağa kalkıp ayrılırken, herkesle el sıkışıyoruz.

Konferans odasının dışında, Smithfield ekibi koridorda ilerlerken Tristan saatine bakar. "Öğleden sonra boşuz," der ve arabadaki diğer benliği, kirli, eğlenceli tarafı ortaya çıkar.

"Ne için?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

Braxton yavaşça ve kasıtlı olarak gülümser. "Paris için, elbette."

Onların arasında bakıyorum, bu iki adam, bir şekilde benim özenle kurduğum sınırları aşmışlar. Bu bir ilişki değil. Bunu biliyorum. Bunun seksten öte bir şey olması mümkün değil. Sadece zevk. Sadece garip, beklenmedik bir düzenleme, işe yaramaması gerekirken bir şekilde işe yarıyor. Paris geride kaldığında ve Boston'a döndüğümüzde bunun yok olacağını bilsem bile.

O zaman tekrar kendim olacağım.

Sadece daha kolay olacak. Artık borç yok, Nana iyi bakılıyor ve ben hem Brax hem de Tristan için çalışacağım. Son kısım biraz zor çünkü onları seviyorum. Çok seviyorum. Ama bu tür ilişkiler

gerçek dünyada açıkça var olmaz ve bu adamlar, özellikle Tristan, kamuoyunda çok tanınırlar.

Ben kirli bir sır olmayacağım. Hayatımdan bundan daha fazlasını istiyorum.

Bu yüzden, bu tabu düzenlemeyi sahip olduğum sürece olduğu gibi keyfini çıkaracağım ve sonra hayatıma devam edip yeniden yaşamaya başlayacağım.

"Sanırım şehri biraz gezmeliyiz," diyorum, rahat bir tavır takınmaya çalışırken, neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Asansöre doğru yürürken Tristan'ın eli belimin alt kısmına dokunuyor. "Kesinlikle. Paris'e gelip sadece otelin içini ve toplantı odasını görmek suç olur."

Smithfield Pharmaceuticals'ın dışında, Aralık havası yanakları kızartan bir soğukluk taşıyor ve gereğinden fazla yakın durmak için uygun bir bahane sunuyor. Araba önümüze yanaşıyor ve hızla içeri giriyoruz, ancak kapılar kapanır kapanmaz, havalandırma deliklerinden yayılan sıcaklığa karşı iç çekiyorum ve ortalık sessizleşiyor.

Çok sessiz. Gergin, anılarla dolu bir sessizlik.

"Açlıktan ölüyorum," diyor Brax. "Bu sabah pek bir şey yemedim."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. Tristan'ın annesi, onun penisi hala içimdeyken bizi çıplak halde yakaladığında çok utanmıştım. O anı asla unutmayacağım.

"Altıncı bölgedeki en iyi kafeye çok uzak değiliz," diyor Tristan. Cevap beklemeden şoföre bizi oraya götürmesini söylüyor ve yola çıkıyoruz. Cam bölme kapalı kalıyor ve ellerimiz birbirine dokunmuyor, birkaç dakika içinde Paris'e geri dönüyoruz.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, sonsuz şehirde kaybolmuşum.

"O zaman inip yürüyelim," diyor Brax. "Tabii soğukta yürümek istemiyorsan. Dışarısı yaklaşık beş derece."

Soru, bir meydan okuma içeriyor ve havaalanında Kuzey Kutbu'na uygun giyinirken Celsius'tan Fahrenheit'e dönüşümü hesaba katmadığımı ima ederek benimle dalga geçiyor.

Ona gözlerimi devirdim. "Ha ha. Öncü ol. Seksi patronlarım bana ekstra sıcak bir palto aldılar. Sorun olmaz."

Araba kenara çekince ikisi de gülüyor ve kaldırımda akan Parisli, iş adamı ve turistlerin akıntısına karışıyoruz.

Braxton yanıma yaklaşır. "Sabahları milyar dolarlık anlaşmalar, öğleden sonraları turistik. Uluslararası satın almalar hep böyle mi oluyor?"

"Sadece beklenmedik komplikasyonların olmadığı anlaşmalar," diye espri yaparım.

Tristan bizi bir köşeyi dönerek dükkanların sıralandığı dar bir sokağa götürür. Çizgili tenteler kaldırımın üzerine uzanır ve bordo ve krem rengi tentelerin altında, küçük yuvarlak masalarda çeşitli müşteriler oturmaktadır. Uzun beyaz önlüklü bir garson Tristan'ı tanıyarak başını sallar.

"Monsieur Owest." Tristan'ın elini sıkıyor. "C'est un plaisir." "Une table pour trois, s'il vous plaît, George."

"Bien sûr, monsieur." George bizi, pirinç saksısındaki süs çitleriyle caddeden kısmen korunan bir köşe masasına götürür.

"Burada tanınıyor musun?" diye soruyorum, dokuma sandalyelere otururken. Bu beni şaşırtmamalı. Owest ailesi ünlüdür, ama o garsonun adını biliyor.

Tristan omuz silkiyor. "Owest şirketinin ofisi üç bina ileride. Gençken babamı ve dedemi beklerken bu kafede çok zaman geçirirdim. Şehre geldiğimde genellikle en az bir öğün yemek için buraya uğrarım."

Garson menülerle geri döner, ama Tristan eliyle onu uzaklaştırır ve bizim için Fransızca sipariş verir. Ben sadece bazı kelimeleri duyabiliyorum: café au lait, croque-monsieur, soğan çorbası, özel bir peynirle ilgili bir şey ve belirli bir şarap şişesi.

"Umarım sakıncası yoktur," diyor bize dönerek. "Menüleri yirmi yıldır değişmedi, Paris'teki bir kafede en az bir kez denemeniz gereken en iyi turistik seçenekler de öyle."

"Her zaman kontrol delisi," diyor Braxton, ama sesinde öfke yok, sadece iki insanın birbirine karşı hissedebileceği en rahat ve samimi kardeşçe bir yakınlık var. Ama tabii, benim hayatımda pek fazla deneyimim yok.

"Ben verimliliği tercih ederim," diye karşılık veriyor Tristan, küçük masanın altında dizleri benimkine değiyor.

Kahveler önce geniş café au lait fincanlarında geliyor, üstlerinde teknik bir Fransızca adı olduğundan emin olduğum desenler halinde köpük var. Ellerimi sıcak seramik fincanın etrafına doluyorum, buharın burnuma yükselmesine izin veriyorum.

Yüzümüz. Dışarısı ile içerisi arasında, soğuk ile restoranın sıcaklığı arasında kalmış durumdayız. Hiç de rahatsız edici değil, ama kahvenin sıcaklığı kesinlikle hoş geliyor.

"Peki," diye düşünürken kahveme şeker karıştırıyorum. "Resmi lobotomi randevumuz ne zaman?"

Brax ilk yudumunda neredeyse boğuluyor. "Anlamadım?"

"Üçümüz için," diye devam ediyorum, ses tonumu değiştirmeden. "Çünkü açıkça görülüyor ki, aklımızı kaçırmışız." Üçümüzü işaret ediyorum. "Ben bir klişe haline geldim. Sözleşmeli milyarderin kız arkadaşı, Fransız yatak odası komedisiyle tanışır. Tabii ki, resmi olarak patronunu beceren asistanım. Bu durumda patronlar diyelim."

Tristan güldü, sesi göğsümde bir şeyleri ısıttı. "Hiç bu kadar net düşünmemiştim."

"Ve sen klişe değilsin," diye ısrar eder Braxton, eli masanın altında dizime uzanır, başparmağı eteğimde boş boş daireler çizer. "Yaptığımız hiçbir şey yanlış değil. Biz üç bekar yetişkiniz ve karşılıklı rıza ile bir ilişkiye giriyoruz."

Sabah özenle yaptığım saç stilimden bir bukle kaçmış, gözümün yanında sallanıyor. Tristan tereddüt etmeden uzanıp onu nazikçe kulağımın arkasına koyuyor, parmakları gereğinden fazla bir süre cildimde kalıyor.

"İşte," diye fısıldadı. "Şimdi hepinizi görebiliyorum ve Brax'ın dediği gibi hiçbir klişe izi görmüyorum." Brax'a döndü. "Kızımız çok güzel, değil mi?"

"Muhteşem," diye onaylar Brax, Tristan'ın eli boynumun arkasındaki hassas cildi okşarken, kendi eli de daha yukarıya doğru kayar.

Bu basit hareketler omurgamdan aşağı elektrik akımı geçirir ve yemeğimizin gelmesine minnettar olurum. Kenarlarında peynir hala kaynayan altın kahverengi bir croque-monsieur ve iki büyük peynirli çorba kasesi, yanında keskin ve sirke soslu küçük salatalar.

Garson önümüze üç küçük şarap kadehi koyar ve kırmızı şarap şişesini açar.

"OuestHicks Pharmaceuticals'a ve bizi götüreceği yola," diyor Tristan, kadehini kaldırarak kadeh kaldırıyor.

"Şirket ve diğerleri için," diye ekliyor Braxton, kadehini Tristan'ın kadehine nazikçe tokuşturarak.

Kadeh kaldırmaya katılıyorum, bardağımın yarısını içip, bu iki adamın arasında nasıl bulduğumu merak ediyorum. Bu iki adam, pek danışmadan, benim paylaşmak istedikleri bir şey olduğuma karar vermiş gibiler. Bu farkındalık beni daha fazla rahatsız etmeliydi. Ama işte, yirmi dört yaşındayım ve hayatımda, ziyaret ettiğimde üzülen hasta büyükannem ve işimden başka hiçbir şeyim yok. Hepsi bu.

Bu, beklenmedik bir şey için bir fırsat. Bir sürü kirli şeyin karıştığı bir macera. Büyükannemin yaşına geldiğimde, hayatıma pişmanlık duymadan bakmak istiyorum. Bir kez olsun çılgın bir şey yaptığımı söyleyebilmek istiyorum.

"Düşüncelerini çok yüksek sesle söylüyorsun," diye uyarıyor Braxton, eli hala uyluklarımın üzerinde, bir santim yukarı kayarak, güpegündüz sınırları zorluyor.

"Aslında değilim," diye savunuyorum. "Ya da en azından olmamaya çalışıyorum. Bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum." Aniden açlık hissederek sandviçi kesiyorum.

"Öyle mi? Peki bu ne?" Tristan gülerek çorbayı parçalayıp bana bir kaşık yedirir. Tadı ağızımda patlar, tereyağlı, tuzlu ve peynirli. Hayatımda yediğim en lezzetli şeydir. Hepsi öyledir, şarap ve kahve de hepsini tamamlar.

Bir kız buna alışabilir. Eğer kendini buna kaptıracak kadar aptalsa.

Tristan masanın altında ayağını benim ayak bileğime dolarken, Braxton caddenin karşısındaki Paris mimarisinin bir detayını göstermek için eğildi, eli yukarı doğru kayarken nefesi kulağımda sıcaklığını hissettirdi. Fiziksel ve başka şekillerde ikisinin arasında sıkışmış durumdaydım ve bu his hem kafa karıştırıcı hem de heyecan vericiydi.

"Ne istersek o olur," diyorum. *Bu durum devam ederken,* kendime saklıyorum.

Gülümserim, biraz daha şarap içerim ve rahatlarım. İkisiyle de gülüşür ve sohbet ederim. Anın tadını çıkarırım. Paris, ışıklar ve sırlarla dolu bir şehir olarak önümüzde uzanır ve şimdilik ikisini de keşfetmeye hazırım.

En son ne zaman bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. Günüm, Waverly'nin sıcak vücudunun benimkine sarıldığı şekilde başladı ve ardından gelenler muhteşemdi. Elleri şaşırtıcı bir özgüvenle beni keşfederken, ağızım onu inletecek tüm noktaları buldu. Bir anlaşma olarak başlayan, benim hiçbir yanıma sevmeyi ve istemeyi bir şey için, işler hızla değişti. Benim altımda parçalanırken, sakladığı bir sır gibi adımları fısıldarken, bunun gerçek olmaması gerektiğini neredeyse unutuyordum.

Ve gün daha da güzelleşti.

Waverly arka koltukta aramızda oturuyordu, Braxton'ın eli göğüslerinde, benimki eteğinin altında kayıyordu. Parmaklarım hedefini bulduğunda keskin bir nefes aldı, Braxton kulağına cesaret verici sözler fısıldarken ben onun yüzünü izliyordum. Hedefimize yaklaşırken sessiz kalmaya çalışıyordu, parmaklarımıza karşı geldiğinde çıkardığı küçük, kesik ses. On dakika sonra üçümüz, profesyonelce giyinmiş ve sakin bir şekilde, sırrımızı ortak bir kalp atışı gibi taşıyarak Smithfield Pharmaceuticals'a girdik.

Hâlâ gülümsüyorum. Tabii ki, müzakere ettiğimiz milyar dolarlık anlaşma ve bunun sadece hisselerimize değil, şirketimizin potansiyeline de yapacağı etki var. Şimdi buradayız.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Waverly, dirseğiyle bana hafifçe dokunarak. Soğuktan yanakları pembeye dönmüştü ve nefesi kış havasında küçük bulutlar oluşturunuyordu. Ellerinde, fiyatına bakmadan seçip satın aldığı parlak kırmızı eldivenler vardı. O kadar sevimli ki, dayanamıyorum.

"Halka açık bir yerde söylenmeyecek şeyler," diye cevaplıyorum ve Braxton gülüyor.

"Bu sabah olanları düşünüyorsun," diye suçluyor beni, Place Vendôme'daki Noel pazarında yürürken onun diğer tarafında yürüyor.

"Beni suçlayabilir misin?"

Waverly, el yapımı cam süsleri hayranlıkla incelerken bizi görmezden geliyormuş gibi davranarak önümüze geçiyor. Koyu renk saçları tatil ışıklarını yansıtıyor ve gözleri gökyüzüyle aynı renkte.

"Smithfield bize şirketini resmen teslim etti." "Benim demek istediğim o değildi, bunu sen de biliyorsun."

Omuz silkiyorum, ama yüzümdeki sırıtış kaybolmuyor.

"Gel de şunlara bak!" Waverly, saçma sapan renklerde el örgüsü atkı satan bir tezgaha doğru bizi çağırıyor. "Çok güzeller."

Onun arkasına geçip ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, sadece hayranlıkla bakıyordum." Bana dönerek, nefeslerimiz birbirine değiyor.

"Hepsini alabilirim." Yarı şaka yapıyorum. Paramı reddetmesi, ona daha fazla para vermek istememe neden oluyor. Eldivenleri almama izin vermedi ve öğle yemeğinin iş masrafı olduğunu söz vermeme istedi. Borçlarını ödedi ve ben de huzureviyle her ay otomatik ödeme yapılması için anlaşma yaptım. Ayrıca büyükannesinin odasını çift kişilikten tek kişiye yükselttim. Waverly'ye henüz bunu söylemedim. Bağırır ve asla kabul etmezdi, ama umurumda değil. Yapıldı bile.

Waverly, borçlar ödendiğine ve yılbaşından sonra maaşına zam yapılacağına göre büyükannesine ödeme yapma konusunda biraz gürültü çıkardı, ama ben bunu engelledim ve ona bunun için çok geç olduğunu ve işin çoktan halledildiğini söyledim. Ayrıca onun o fazladan iki yüz elli bin doları almasını istedim. Onun için bunu istedim. Bonus olarak, güvenlik ağı olarak ya da ne olarak isterse, ama o bunu kabul etmedi.

Parama ilgi duymayan bir kadınla hiç tanışmadım. Bu durum, ona daha fazla para vermek istememe neden oluyor. Eski karım, sevgi dolu, şefkatli bir kız arkadaş ve sonra da eş rolünü oynarken bile tek istediği buydu. Alışveriş yapar, öğle yemeğine çıkar ve lüks partiler verirdi. Hepsi yalandı. Bir aldatmacaydı. Waverly o tür bir insan değil ve sanki benim düşüncelerimi kanıtlamak istercesine...

Waverly, göğsümü sıkıştıran bir bakışla bana dik dik bakıyor. "Sana söyledim, artık paranı istemiyorum Tristan. Bana zaten çok fazla verdin."

"Mesele para değil," diye ısrar ediyorum ve gözlerindeki gümüş rengi benekleri ortaya çıkaracak koyu mavi bir fular alıyorum. "Mesele, sana verdiğim bir şeyi giydiğini görmek."

"Şu anda giydiğim şey o." Biraz dönüyor.

Braxton arkamızda kıkırdar. "Nefesini boşa harcama, Sunshine. Üniversiteden beri böyledir. Onun aşk dili, sahip olduğu şeylere sahip olmayanlara agresif bir şekilde para harcamaktır."

"Bu agresif bir davranış değil," diye itiraz ediyorum ve Waverly bana sert bir bakış attığında atkıyı yere bırakıyorum. "Ayrıca, pizza veya bira aldığımda bundan şikayet ettiğini hatırlamıyorum."

Omuz silkiyor. "Çünkü ben burslu, fakir, evsiz bir üniversite öğrencisiydim ve en iyi arkadaşım ve oda arkadaşım bir milyarderd. Bu, senin paranı almaktan hoşlandığım anlamına gelmezdi. Hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bir saat önce bana bir kuyumcu vitrinindeki tüm mücevherleri almaya çalıştın," diye hatırlatıyor bana.

"Sadece küpeler!"

"Üç çift."

"Sen gerçek olsaydın ve başımın belası olmasaydın, kız arkadaşım onları alırdım."

Braxton şimdi açıkça gülüyor ve yakındaki alışverişçilerin bakışlarını üzerine çekiyor. Sayısız ziyaretinden sonra olması gerektiği gibi burada tamamen rahat. Paris benim ilk evim olduğu kadar onun da ikinci evi. Ama Waverly'nin bunu deneyimlemesi farklı. Beklemediğim bir şekilde özel. Champs-Élysées'deki ışıklara gözlerini kocaman açması, pazardaki her çeşit vin chaud'u denememiz için ısrar etmesi, atlıkarıncayı ve bu lanet olası kırmızı eldivenleri gördüğünde çocukça sevinç. Eldiven! Hangi yetişkin eldiven giyer ki?

Saatlerdir dolaşıyoruz, bir yerden diğerine geçiyoruz ve durmak istemiyorum.

Brax da burada geçirdiğimiz ilk Noel'de aynıydı, ama o farklıydı. O benim en iyi arkadaşım, aşık olduğum kadın değil.

Tökezleyip Brax'a çarptım, o da bana tuhaf bir bakış attı. Ben asla tökezlemem. Her zaman adımlarım sağlamdır. Her zaman kontrol bende olan kişiyim. Yakın gelecekte, sadece bir kısmı için olsa bile, Paris'e geri dönmek zorunda kalabilirim. Hayatımda aşık olmak için ne zamanım ne de yerim var.

Evet, ondan hoşlanıyorum. Çok hoşlanıyorum. Ve evet, bunun bir kısmının gerçek olmasını istedim. Waverly'nin benim olmasını istedim, ama bunun mümkün olmadığını ve sadece üçümüz arasında bir tatil eğlencesi olabileceğini biliyordum. Bundan doya doya yararlanacağım ve sonra Brax ve Waverly birlikte devam edecekler diye düşünüyordum, çünkü onun bunu istediğini biliyorum. Bu onun için sadece eğlence değil. O, ona karşı ciddi.

Ama ona baktığımda, bunca zamandır kendime yalan söylediğimi anlıyorum. Ona aşık oluyorum. Ve bu konuda ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

Zencefilli kurabiye satan bir tezgaha geçiyoruz ve Brax, Waverly'nin öğle yemeğinden ve içtiği şaraptan dolayı hala tok olduğunu söylemesine rağmen üç tane satın alıyor.

"Bu açlıkla ilgili değil," diyor Brax, bir parça koparıp dudaklarına götürüyor. "Bu bir deneyim."

Gözlerini devirir ama ağzını açar ve Brax'ın onu beslemesine izin verir. Dudakları Brax'ın parmaklarına değince, o artık tanıdık olan kıvılcım omurgamdan yukarı doğru koşar. Gözleri Brax'ın gözlerine kilitlenir, sonra çiğnerken benimkilere geçer ve aramızda bir şey geçer.

Hiç düşünmeden eğilir ve onu öper. Tam burada, sokakta. Onu durdurmalıyım. O benim kız arkadaşım olmalı. Ama onların birbirlerine aşık olmalarını istiyorum. Birbirlerine sahip olmalarını istiyorum. Bir araya gelmesi gereken iki kayıp ve yalnız ruh. Aşkı ve mutluluğu bulmaları gereken.

"Şuradaki sıcak şarabı deneyeceğim. Ben yokken ortalıkta skandal çıkarmaya çalışmayın."

Öpüşmeyi bırakıp bana bakıyorlar. "Ya da hep birlikte deneyebiliriz," diyor Waverly. "Bu sefer ben ısmarlıyorum."

Ona gözlerimi devirdim ama elini koluma koyup bizi sürüklemesine izin verdim.

"Eğleniyor musun?" diye sorar Brax.

"Büyülü bir yer," diye itiraf eder, etrafındaki parıldayan ışıkları ve şenlikli tezgahları seyrederek. "Ama ailenizin nerede olduğumuzu merak etmeye başladığını düşünüyorum."

"Bu gece kendi Noel partilerindeler, ben hepimiz adına katılmayacağımızı söyledim. Eski karımın ailesinin evinde."

Waverly'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Eski karın mı?!" Gülerek, "Kiskandın mı?" diyorum.

"Hmm. Bilmiyorum. Onun hakkında, senin kanını içip seni ölüme terk eden, ama kazara seni vampire dönüştüren bir vampir baştan çıkarıcıdan başka bir şey düşünmemiştim."

Brax burnunu çeker. "Bu tanımlamanda yanılmıyorsun. Dianna tam olarak öyle biridir ve öyle şeyler yapmıştır."

"Vay canına. Tamam. Çok garip. Gitmediğimize sevindim. Onunla tanışmam gerekiyor mu? Ailenin partisine gelecek mi?"

"Hayır. Ailemin evine girmesi yasak." "Bu bir rahatlama."

"Evet," diye onaylar Brax. "Yani bu gece sadece biz varız."

"Sadece biz," diye onaylıyorum, yüzünde yayılan gülümsemeyi izleyerek. "Ama seni şımartmayı henüz bırakmadım." Waverly'yi dürtüyorum.

O, şarap gibi hafif ve tatlı bir sesle gülüyor. "Sen imkansızsın."

"Ben ısrarcı olmayı tercih ederim. Hadi. Kız arkadaşım ol."

Yavaşça gözlerini kırptıyor ve ben durmadan ona eğilip onu öpüyorum. Çünkü yapabilirim. Çünkü şu anda, sahte ya da değil, o benim kız arkadaşım. Ve bunun tadını, sürdüğü sürece çıkarmak istiyorum.

Pazarda dolaşırken, bize çocukluğumuzla ilgili milyonlarca soru soruyor. İlk öpücüğümüzü kiminle yaşadığımızı ve şimdiye kadar yaptığımız en kötü şeyin ne olduğunu.

Üçümüzün ne kadar kolay uyum sağladığımızı fark etmemek imkansız ve Brax'a bakarak bunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Aramızdaki bu şey karmaşık ve dağınık olmalı —ve öyle de—ama aynı zamanda hiç beklemediğim bir rahatlık da var.

"Tristan Paris turunun bir sonraki durağı neresi?" diye soruyor, kolunu ikimizin koluna takarak.

"Duruma bağlı," diye cevaplıyorum, sıcak şarapla ilgisi olmayan hoş bir sıcaklık hissederek. "Daireye dönmeye ne dersin"

dönmeye ne dersin?"

Üçümüzün birbirine attığı bakışlar tüm Noel ağaçlarını ateşe verebilir. Bunun hayatımın en güzel günlerinden biri olmaktan daha fazlası olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Belki de hiç istemediğimi sandığım bir şeyin başlangıcıdır. Her ne kadar sahip olamayacağımı bilsem de.

19

TRISTAN

Daireye vardığımız andan itibaren aramızdaki hava elektrikleniyor, gelecek olanın vaadiyle cızırdamaya başlıyor. Kapıdan içeri girerken Waverly'nin gözleri benimkilerle buluşuyor, gözlerinde sessiz bir soru var ve ben onun elini tutup onu yatak odama değil, Braxton'ın odasına götürerek cevap veriyorum. O da arkamızdan geliyor, parmakları çoktan kravatını çözmeye başlamış.

Bu gece farklı hissediyorum. Bu gece sadece birimiz onunla yalnız değiliz ve onu sadece orgazma ulaştırmıyoruz. Bu gece, ikimizi birden deneyimleyecek.

"Emin misin?" diye sorar Brax Waverly'ye, ama kızarmış yanakları ve büyümüş göz bebekleri zaten bilmek istediğimiz şeyi bize söylüyor.

"Evet," diye cevaplar, tek kelimeyle, bizimle birlikteyken ne kadar gergin olduğunu düşünürsek, beklediğimden daha fazla bir kesinlikle.

Braxton arkamızdan kapıyı yumuşak bir tıklama sesiyle kapatır. Karşı taraftan ona doğru ilerleriz ve ben yüzünü avuçlarım, hafifçe başlayan ama hızla derinleşen bir öpücük için başını yukarı doğru eğmek için. Tadı sıcak şarap ve arzu gibi, nefesi hızlı ve kesik kesik.

Kızımız gergin.

Braxton onun arkasına geçer, saçlarını kenara çekip dudaklarını ensesine koyar ve onu aramızda titretir.

"Hadi bu kıyafetleri çıkaralım," diye fısıldıyorum ağzına. Parmaklarım süveterinin düğmelerini bulur ve tek tek açarken, Braxton'ın elleri beline kayar ve kalçalarının kıvrımlarını izler.

Kazak açık düşer ve güzel açık mavi sütyenini ortaya çıkarır. Bu sabah gördüğüm sütyen. Ondan yırttığım külotla uyumlu olan. Bunu nasıl unutabilirdim ki?

Brax'ın cebine uzanıp, mahvolmuş külotunu çıkarırım.

"Oh, lanet olsun." Kahkahayı bastırır. "Seni küçük sürtük," diye alay eder. "Bütün öğleden sonra külotsuz mu kaldın?"

O sırtıyor. "O kopardı. Unuttuğun benim suçum değil."

"Öğle yemeğinde onu orgazm yaptırabilirdik, farkında mısın?" diye soruyor bana.

diyo

r. Omuz silkiyorum. "Bir dahaki sefere yaparız."

Parmak eklemlerimi sütyeninin kumaşı üzerinde gezdiriyorum, dokunuşumla meme uçlarının sertleştiğini hissediyorum.

Sertleştiğini hissediyorum. Braxton arkadan eteğinin fermuarını açıyor ve eteğin ayaklarının dibine düşmesine izin veriyor. Eteğinden çıkıyor ve şimdi sadece sütyeni ve topuklu ayakkabılarıyla karşımızda duruyor.

"Çok güzelsin," diyor Braxton, sözleri arzuyla yanıyor.

Onun arkasına geçip Braxton'ın yerini alırken, Braxton ona dönüyor. Ellerimle sütyenini çıkarırken, Braxton başparmaklarıyla onun uyluklarını yukarı aşağı okşuyor, onu öpüyor, saçlarını avuçlayıp kendine çekiyor. Ağzına bir şeyler fısıldıyor. Ben duyamıyorum ama her neyse, onu titretmeye yetiyor.

Onun önüne eğilir ve her bir topuğunu çıkarırken amını öper.

O sallanıyor ve ben kalçalarını tutup onu sabit tutuyorum. "Gergin misin?" diye kulağına fısıldıyorum ve o başını sallıyor.

Brax geriye yaslanıp ona bakar. "Merak etme, sana iyi bakacağız, Sunshine."

"Uzan," diyorum ona, sesim arzuyla boğuklaşmış.

Braxton'ın yatağına doğru gider, elleri ve baldırları titriyor olsa da hareketleri akıcı ve kendinden emin. Gergin olmasını seviyorum. Bunu daha önce hiç yapmamış olmasını seviyorum. Yine de, Waverly'de her zaman olduğu gibi, o samimi ve cesur ve bize ne yaptığını ve elinde tuttuğu gücü tam olarak biliyor.

Yastıklara yaslanarak Braxton ve benim kıyafetlerimizi çıkarmamızı izliyor. Bütün gün sertleşmiş durumdayım, onun dokunuşunu arzuluyorum ve Braxton da aynı derecede tahrik olmuş, onu izlerken nefes alış hızlanmış.

Yatağa, her iki yanına birer tane olmak üzere, onun yanına uzanıyoruz. Ağzından başlıyorum, onu derin bir şekilde öperken elim vücudunda aşağı doğru kayıyor, göğüslerini avuçluyor ve başparmağımla meme uçlarını sert bir şekilde okşuyorum. Braxton

ayaklarından başlıyor, baldırlarından uyluklarına doğru masaj yapıyor, parmakları her yukarı doğru hareketinde onun merkezine yaklaşıyor.

"Sana çok kirli şeyler yapacağımızı biliyorsun," diye kulağına fısıldıyorum, dişlerim kulak memesini okşuyor.

"Biliyorum," diye nefes nefese cevap verdi. "Bunu istiyorum."

Cevabı içimi bir sıcaklık dalgasıyla doldurur. Dikkatimi göğüslerine veririm, bir meme ucunu ağzıma alıp onu inlemesine yetecek kadar sertçe emerken, diğerini parmaklarımın arasında yuvarlarım. Brax onu okşamaya ve tahrik etmeye devam eder, amına yaklaşır ama ona dokunmaz.

"Lütfen. Ah, lütfen bana dokun."

"Bunu hak etmelisin. Bütün gün külotsuz dolaşan çok kötü bir asistan oldun." Çıplak amını avuçlarım ve meme ucunu daha sert çekince inler. "Bir kez olsun dediğimi yapacak mısın?"

"Hayır."

Kızın amını tokatladım ve o bana doğru eğildi. Brax kıkırdadı ve ben de ona sıırttım.

"Bana itaat etmeyeceksen, Brax'ın amını yalamasına izin vermeyeceğim, ve sen de bunu istiyorsun, değil mi? O senin amını çok iyi yalıyor. Dün de yalarken boşaldığını duydum."

"Siktir," diye tısladı, gözlerini sıkıca kapattı ve nefes alıştı zaten düzensizdi. "Senden tekrar nefret etmeye başlıyorum."

Onun tenine gülümserim, onu ısırıp yalarım. "Ama bir dakika sonra beni seveceksin. Bana itaat edecek misin?"

Dudaklarını ısırarak başını sallar.

"Aferin kızım. Şimdi Braxton için bacaklarını aç. Ve kıkırdama. Ne ona ne de bana dokunacaksın." Ona bakıyorum. "Ona sert davran. Dayanabilir."

Braxton, bacaklarının arasına yerleşirken inliyor, omuzlarıyla onu daha da genişletiyor çünkü benim de her şeyi görebilmemi istiyor. Başımı kaldırıp, ağzını onun güzel amına indirirken, dilini uzun bir vuruşla gezdirmesini izliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, sesim onun tepki vereceğini bildiğim emir tonuna düşüyor. Ama bilmem gerek. Bilmek için can atıyorum. "Söyle bize."

"Evet," diye inliyor, göğüslerini bana doğru iterek beni gülümsetiyor. Bana dokunmuyor, ama benim de ilgimi istediğini bilmemi istiyor. "Tanrım, evet."

"İkimizi de hissetmek ister misin?"

"Lütfen," diye inliyor, gözleri hala kapalıyken başlığı sıkıca tutuyor.

"Yaramaz kız," diye fısıldıyorum ağzına. "Yaramaz kız, sen bir tanrıçasın."

Onun meme uçlarına dikkatimi vermeye devam ediyorum, nazik ve sert hareketleri dönüşümlü olarak yapıyorum, nefesini dinleyerek yoğunluğumu ayarlıyorum. Braxton bacaklarının arasında çalışıyor, dili klitorisini çevreliyor, içine dalıyor, metodik bir şekilde zevkini artırıyor. Kalçaları hareket etmeye başlıyor, daha fazla sürtünme, daha fazla baskı arıyor.

Onun onu böyle yemesini izlemek çok seksi. Uzun dil hareketleri ve kıvrımları, kadının yatağı daha sıkı kavramasına ve inlemelerinin daha yüksek çıkmasına neden oluyor. Geniş omuzlarını ve kadının amıyla oynamayan elini kullanarak kadını açık tutuyor. Ama Braxton'ın bunu yapmasından en çok hoşlandığım şey, onun bunu ne kadar sevdiği.

Yatağı sikmeye başlıyor, sürtünüyor ve azgın bir şekilde, tamamen sarhoş ve ona kapılmış bir halde.

"Görüyor musun?" diye kulağına fısıldıyorum. "Seninle ne kadar çıldırdığını görüyor musun?"

"Oh, lütfen."

"Brax, onu yedikten sonra küçük prensesimizi sikmeni istiyorum. Ve bu sabah benim yaptığım gibi içine boşalmanı istiyorum."

"Siktir," diye tıslar, eli onun uyluğunu daha sıkı kavrar. Bundan izler kalacak ve bence o da bunun farkında çünkü artık duramıyor.

Göğüslerini sertçe sıkıyorum, yukarı doğru itip meme uçlarını çekiyorum.

"Çok yakın," diyor Braxton, bana şaşkınlıkla bakarak. "Çok ıslak."

Bir elimi aşağı kaydırıp onun eline katılıyorum, parmaklarım onun girişini buluyor. Braxton yer değiştirip klitorisine odaklanırken, ben iki parmağımı onun içine sokuyorum.

klitorisine odaklanabilmek için yer değiştirirken, ben de bir elimi aşağı kaydırıp onun eline katılıyorum, parmaklarım onun girişini buluyor. O çığlık atıyor, iç kasları parmaklarımın

"Öyle." Ona birkaç kez girip çıkıyorum ve geri çekiliyorum ki o da işini bitirebilsin. "İşte böyle," diye mırıldanıyorum. "Bizim için boşal, Waverly."

O da öyle yapar, vücudu gerilir ve sonra titrerken boğazından yüksek, ince bir ses çıkar. Dalgalar dinerken dokunuşlarımızı yumuşatarak onu bu durumdan çıkarırız. Tamamen kendine gelemeden, onu şiddetli bir öpücükle yakalarım.

"En iyi arkadaşım senin amını sikerken, ben de senin küstah, seksi küçük ağzını sikeceğim," diyorum ona, sözler boğazımda çakıl taşları gibi. Onu kaldırıp dört ayak üstüne koyarken gözleri alev alev yanıyor. Braxton arkasına geçip kalçalarını kaldırarak kendini onun girişine yerleştiriyor.

Ben sikimi dudaklarına sürtünce, onun gözleri, küstah ve meydan okuyan bir şekilde benimkilere bakıyor.

"Beni ısırmayacaksın, değil mi tatlım?" O gülümsüyor.

"Kim bilir."

Brax kışına şaplak atar, onu çığlık attırır ve ben de bu fırsatı değerlendirip, o onun içine girerken benim de sikimi sonuna kadar sokarım. O onun içine girerken, onun da beni ağzına alması beni neredeyse çıldırtıyor.

"*Siktir*," diye inlerim, o beni derinlemesine emdiğinde, ağzının ıslak sıcaklığı beni sarhoş eder. "Ağzın çok mükemmel." Uzun, koyu saçlarını yüzünden geriye doğru tararım ve çenesini yukarı kaldırırım, böylece gözlerini görebilirim. O parlak gözleriyle bana bakar ve içimde bir şey değişir. Ya da daha çok yerine oturur gibi.

Bu, daha önce pazarda hissettiğim duyguyla aynı. Daha önce hiç bilmediğim bir doğruluk içime yerleşiyor ve kafamın arkasında bir ses fısıldıyor: "*Her zaman böyle olmalı.*"

Braxton yavaş bir ritimle başlıyor, her itişinde ağzını bana daha da yaklaştırıyor. Bu senkronizasyon çılgınca ve enfes. Parmaklarımı saçlarına geçirip, geçici bir at kuyruğu yapıyorum. Yönlendirmiyorum, sadece bağlanıyorum. Yanaklarını içe çekip, dilinin düz kısmıyla penisimin hassas alt kısmında kayıyor. Ve lanet olsun, bu işte çok iyi.

İkimizin sikini aynı anda alırken çok günahkar görünüyor. Çok kirli.

"İki taraftan da doldurulmayı seviyorsun, değil mi?" diyorum, sözlerim hem müstehcen hem de şefkatli. "Bizim olmayı seviyorsun."

Etrafımda inliyor, titreşimler vücudumda kıvılcımlar saçıyor. Braxton hızını artırıyor, elleriyle kalçalarını, iç uyluklarında yaptığı gibi iz bırakacak kadar sertçe kavlıyor. Yarın bizim parmak izlerimizi taşıyacağı düşüncesi beni doruğa yaklaştırıyor.

"Hadi, Prenses. Kız arkadaşımın beni ne kadar iyi emdiğini görelim."

Asla bir meydan okumadan geri adım atmayan o, daha sert emiyor, dili benim aletin alt kısmında daha hızlı çalışıyor. Ve dilini başımın etrafında döndürüp yarıkma daldırdığında, bu çok fazla oluyor. İstediğimden daha erken boşalmamak için çenemi sıkamak zorunda kaldım. O tamamen benim merhametime kalmıştı, elleri destek için yatağa bastırılmıştı. Sadece ağzı vardı, elleri bile yoktu ve bu çok kaba bir durumdu.

Gözleri yaşlarla dolmuş, maskarasıyla karışarak yanaklarından süzülüyor. Başparmaklarımla gözyaşlarını silerken, çenesini tutarak pompalamaya başlıyorum, yaklaşıyorum ve artık kendimi tutamıyorum.

"Nefes al," diye hatırlatıyorum ona, ama bu onun için gittikçe zorlaşıyor. Penisim kalınlaşıyor ve o yutkunup aynı anda öğürürken, orgazmım geldiği anda ağzından çekiliyorum. Onu geriye doğru itip dikleştiriyorum, onun ve Brax'ın açısını değiştiriyorum ve sıcak, beyaz fışkırmalarla göğüslerine boşalıyorum. Onun cildine boşaldığımı görmek, onu işaretlemek, tarif edemeyeceğim bir şekilde ilkel ve tatmin edici.

Onu göğüslerine sürüyorum, meme uçlarıyla oynamak için kullanıyorum.

O inliyor, başı Brax'ın göğsüne yaslanıyor ve Brax ellerini ayarlayarak onu tutuyor, bir eliyle karnının alt kısmına bastırıyor, diğer eliyle ise boynunu sahiplenircesine sarılıyor.

"Daha fazla," diye mırıldanır.

Braxton homurdanır, kendi doruğuna yaklaşırken ritmi düzensizleşir. Ona daha yakınlaşıyorum, kendimi öyle konumlandırırım ki o tamamen aramızda sıkışır. O onu doldururken, ben başparmağımı ağzına sokarım ve onu emmeye zorlarım. Beni güzelce ıslattıktan sonra, elimi vücudunda aşağı doğru kaydırırım ve klitorisini sıkı, hızlı daireler çizerek ovmaya başlarım.

O ılık atar, elleri salarımlı bulur ve azımı ağzına getirirken neredeyse acı verecek kadar eker.

"Evet, sik beni," diye Brax cesaretlendirir. "Tanrım, bu çok seksi. Ve çok iyi hissettiriyorsun. Çok iyi hissettiriyorsun. Ben... Ben... Ben..."

"Şimdi içine boşalacak," diye fısıldıyorum kulağına. "Hissedebiliyor musun? İçinde ne kadar sert olduğunu? Seni ne kadar iyi siktiğini?"

Gözleri donuklaşmış, başının arkasına doğru kaymış ve ben parmağımlı daha hızlı hareket ettiriyorum.

"Onun sikinde boşal, tatlım. Bunu yaptığında çok iyi hissediyorum. O da hissetsin."

Bu Braxton'lı bitirir. Derin bir iniltiyle boşalır, kalçaları ona sıkıca bastırılır. Durmam, başparmağımlı onu acımasızca çalıştırır, ta ki o da boşalana kadar, ikinci orgazmlı onu bir fırtına gibi sarar.

İkisi de kıvranıyor ve sarsılıyor, o bana, bize sarılıyor, iniliyor ve sızlanıyor, sonra gözleri kapalı ve göğüsü inip kalkarken yığılıyor. Braxton onu da beraberinde yatakta yere yığılıyor, kolunu beline doluyor ve ben onun diğer tarafına kayıyorum.

Bir süre, sadece birlikte nefes alıyoruz, vücutlarımız soğuyor, kalplerimiz yavaşlıyor. Onun teninde desenler iziyorum, dokunuşumun ardından tüylerinin diken diken olduğunu izliyorum. Bugün bir şeyler değiştı. Paylaştığımız fiziksel zevkin ötesinde bir şeyler. Brax bir süredir onunla birlikteydi ve ben bencilce onu artık dayanamayacağı noktaya kadar itekledim.

Artık neyin gerçek neyin sahte olduğunu bilmiyorum. Neye sahip olabileceğimi, neye sahip olamayacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer uzaklaşırsam, bunu bırakırsam, her zaman özleyeceğim. *Onları* her zaman özleyeceğim. Ve zorla yaptığım her şey tam da öyle olacak. Zorla.

Brax hayatında kaybettiği onca şeye, tüm o kalp acısına rağmen, şimdi şaşırtıcı derecede basit bir hayat sürüyor. Aşk ve kaybı aynı şey olarak görüyor, belki de bu yüzden şimdiye kadar Waverly konusunda benimle çok fazla mücadele etmedi. Sanırım onda da bir şeyler değiştı. Artık ödöl Waverly olduğu sürece riskleri umursamıyor.

Ailemin beklentilerinin ağırlığı üzerimde baskı yaratıyor. Ouest Hotels'i devralmam, Fransa'ya yerleşmem, OuestHicks'i buradan yönetmemle ilgili talepler.

Braxton bir dirseğiyle kendini destekleyerek, onun yüzünü inceliyor. Sanki düşüncelerimi onaylarcasına, eğilip sözlerin ötesinde bir öpücükle dudaklarını öpüyor. Ona aşık.

İkimiz de öyle.

"Noel Baba, Şeytan. Her şey harflerde gizli," Waverly unla kaplı ellerini havaya kaldırarak alaycı bir şekilde söyler. "Tek söylediğim bu. Hediye vermeyi seviyorsun ve çalışmak için kötü birisin."

Tristan gözlerini devirir. "Bana Noel Baba mı yoksa Şeytan mı diyorsun, anlayamadım?"

O omuz silkiyor. "İkisi de. Bunun açık olduğunu sanıyordum."

Francine küçük bir kahkaha atar ve şampanyasıyla bunu gizler. "Sanırım oğlumuz sonunda kendine uygun birini buldu."

Tristan inler. "Eşlik meselesini bırak artık."

Francine, Waverly'ye göz kırparak beni güldürür. Onlar pes etmeyi bilmezler, ama Tristan onların tek çocuğu ve Ouest servetinin ve şirketinin varisi olduğu için, ben de onları bir şekilde anlıyorum.

Vanilya ve tarçın kokusu Tristan'ın anne babasının mutfağını dolduruyor. Bu sabah kahvaltıda Waverly pasta yapma fikrini ortaya attı ve Francine hemen bu fikri benimsedi. Şimdi buradayız. Waverly'nin unla kaplı ellerinin, kurabiye kalıplarını açılmış hamurun üzerine bastırıldığını izliyorum ve bu ellerin dün gece nerede olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Yanında, Tristan büyükannesinin başının üzerinden bana kaşlarını kaldırıyor ve ben gülmeme engel oluyorum. Belli ki düşüncelerim yüzüme yansıyor.

Oynadığımız bu oyun saat geçtikçe daha da karmaşık hale geliyor.

Özellikle de tek istediğim Waverly'yi öpüp, şampanyayla birlikte yediği kurabiye parçalarının tadına bakmak olduğu için.

"Braxton, canım, yine hayal kuruyorsun." Francine'in sesi beni geri gerçekliğe döndürüyor.

"Ve sen de Waverly'nin arkasını izliyorsun," diye ekliyor Grand-mère.

Kahretsin. Kafamı kaldırıp, kendimi alaya alan bir şekilde gülümserim. "Üzgünüm. Smithfield ilacı hakkında düşüncelere dalmıştım."

Tristan'ın annesi bana bir tepsi daha pişmiş kurabiye uzatır. "Peki, şimdi geri döndüğüne göre, yarısına tarçın ve şeker serpiştirir, diğerlerine krema sürer misin? Sen her zaman çok sanatsal bir dokunuşun vardır, Tristan ise her şeyi üzerine döküp yayma eğilimindedir."

"Öyle yapmıyorum," diye itiraz eder, bizi çalışırken izlerken kalçasını tezgaha dayar. "Sadece neden bu kadar aşırı süslememiz gerektiğini anlamıyorum. Onlar kurabiye. Yenir."

"Güzel olması onları özel kılan şeylerden biri," diyor Waverly. "Her şey pratik olmak zorunda değil."

Mermer adanın diğer ucundan Waverly'nin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ederek, başımı sallayarak görevi kabul ediyorum. Tristan'la tatillerde eve geldiğim onca yıl boyunca, mutfakta bu kadar çok zaman geçirdiğimi sanmıyorum. Tüm yemeklerini hazırlayan özel bir aşçıları var, ama herkesin, Tristan'ın bile bundan keyif aldığı inkar edilemez.

"Benim zamanımda," diyor Grand-mère, burun kanülünü ağzından uzaklaştırırken aksanı kalınlaşıyor, "mağazadan satın alınan vanilya kullanmazdık. Kendi vanilyamızı yapardık. Gerçek vanilya çekirdekleri ve kaliteli Fransız konyağıyla." Ekstrakt şişesine gözlerini kısıyor. "Amerikan usulü kestirmeler zayıflar içindir."

Tristan gülüyor, büyükannesiyle konuşurken omuzu Waverly'nin omzuna değiyor. "Grand-mère, o vanilyayı köşedeki küçük gurme dükkanından aldık. Senin sevdiğin ve Jolie'yi her zaman gönderdiğin dükkandan."

Jolie onların aşçısıdır ve muhtemelen şu anda çok ihtiyaç duyduğu bir şekerleme yapıyordur. Ya da mutfağını ele geçirdiğimiz ve kirlettiğimiz için ağlıyordur.

"Pah! Yine de benimki kadar iyi değil." Keskin bakışlarını Waverly'ye çevirir. "Sen, canım, sen bir fırıncının ellerine sahipsin. Güçlü ama nazik. Birçok şey için iyi, değil mi? Erkekleri yerlerinde tutmak gibi." Kaşlarını oynatır.

Waverly hiç tereddüt etmez. "Bu konuda oldukça iyi olduğumu söylerler." Gözleri bir anlığına benimkilere kayar ve

boynumdan yukarı doğru yayılır.

"Ha!" Grand-mère ellerini çırpar. "Bunu sevdim, Tristan. At gibi gülen eski karından çok daha iyi."

"Agathe!" Francine onu azarlar, ama gülümsemektedir. "Onları utandırma. Ve Dianna'yı gündeme getirmemize gerek yok. Ne Tristan'ın ne de Waverly'nin onun hakkında konuşmak istediğini biliyorum."

"At gibi gülüyordu," diyor Tristan ve Waverly'nin yanağına öpücük konduruyor. Yine, aynı şeyi yapamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Dekorasyon tekniğime konsantre oluyorum, yıldız şeklindeki kurabiyelerin üzerine dikkatlice desenler yaparken dün geceyi düşünmemeye çalışıyorum. Aramızda Waverly, onun inlemeleri ve ahlamları, Tristan ve benim sanki hayatımız boyunca bunu yapmışız gibi onunla birlikte hareket etmemiz. Ama bu yeterli değildi. Akşam yemeğini yedikten ve benim yatağında bir tur daha yaptıktan sonra, ikisi de ayrıldı ve onun odasına uyumaya gitti. Ve ben yine yalnız kaldım.

"Braxton, burada olduğun için çok mutluyum. Sen olmasan Noel aynı olmazdı." Francine kolumu sıkıca tuttu ve göğsümde hoş bir ağrı hissettim. Tristan ve ailesiyle on altı yıllık dostluğumuz boyunca, kendimi hiç bir zaman yabancı hissetmedim. Hatta, tatili yalnız geçirmemi istemedikleri için, eski kıyafetlerimle burslu öğrenci olarak onların parasıyla Paris'e uçtuğumda bile.

"Kaçırmazdım," diyorum ona dürüstçe, şakağına öpücük kondurarak.

"Waverly çok hoş bir kız," diye devam eder. "Tristan aile toplantılarımıza hiç özel birini getirmez. Ona hep kadınları zorla kabul ettiririz. Bu ciddi bir ilişki olmalı. Lütfen ciddi olduğunu söyle."

Yutkunuyorum. "O özel biri ve umarım ciddi bir şeydir." Onun bildiğinden daha fazla. Aralarındaki ilişkinin sahte olması gerektiğini düşünmek tuhaf geliyor. Sözleşmeli bir ilişki. Birçok yönden, hala öyle. Hiçbir şey çözülmedi. Şu anda sadece seks var ve doğrusu, Waverly'nin ya da Tristan'ın bu konuda ne düşündüğünü hiç bilmiyorum.

Waverly hafifçe kıkırdar ve Tristan, ailesinin yanında olduğu gibi yine çocuk gibi inler.

"En iyi arkadaşına bunu soramazsın, hele ki benim veya Waverly'nin önünde kesinlikle soramazsın."

"Ben bir anneyim. Anneler böyle yapar. Sınırlar gibi şeyleri umursamayız, önce konuşur sonra özür dileriz. Değil mi, Agathe?"

"Bu her zaman benim mottom olmuştur."

Tezgahın diğer tarafında, Waverly Tristan'a hamuru doğru şekilde nasıl açacağını öğretiyor. Arkasında durup ellerini yönlendiriyor ve izleyiciler fark etmeden, onun şakacı direnişinin gerçek bir sevgiye dönüştüğü anı görebiliyorum. Kafasını hafifçe çeviriyor ve yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıkta. Aralarında bir şey geçiyor ve o kafasını eğip onu öpüyor.

Francine iç çekiyor ve ben, içim biraz belirsizlikle dolsa da gülümsüyorum.

"Hamuru çok ince açıyorsun," diyor Grand-mère, o anı bozarak. "Sen öpüşmekle meşgulken kurabiyeler yanacak. Sana hiçbir şey öğretmedim mi, evlat?"

"Bana işleri profesyonellere bırakmayı öğrettin," diye espri yapar Tristan, utangaç bir gülümsemeyle Waverly'den uzaklaşır.

"Doğru. Bu yüzden küçük haplarınla bu kadar başarılısın." Grand-mère, ilaç imparatorluğumuza küçümseyerek elini salladı. Tristan ve ben birbirimize gülümsedik. OvestHicks Pharmaceuticals, özellikle Smithfield'ı satın aldıktan sonra, hiç de küçük sayılmaz, ama Grand-mère, en az bir asırlık olmayan hiçbir şeyden etkilenmez. Tristan'ın dedesiyle evlenmeden önce, ailesi Paris'te Ovest Hotel'in bulunduğu arazi de dahil olmak üzere birçok gayrimenkul sahibiymiş.

"Başarı demişken," diye araya girer Francine, spatulayı silah gibi kullanarak el kol hareketleri yapar. "Smithfield'ı satın aldıgınıza göre, babanız sizinle daha sonra bir sonraki adımlarınız hakkında konuşmak istiyor."

Tristan'ın omuzları gerilir, ama bunu çabucak gizler. "Resmi olarak tatildeyim. Kız arkadaşım bana kurabiye pişirmemi söyledi, o yüzden kurabiyelere odaklanalım," diye konuyu saptırır.

"Oh, gerçekten mi, Scrooge? Görünüşe göre buradaki işlerin çoğunu ben yapıyorum." Waverly bir parça kurabiye koparır ve ona fırlatır. Kurabiye, saçlarına düşer ve ardından şekerli, ufalanmış bir şekilde süveterine düşer

bir dağınıklık yaratır ve Waverly hemen kahkahalara boğulur, elini ağzına kapatır.

"Oh, lanet olsun." Ben gülerek öksürdüm.

"Braxton," Grand-mère tıslar, ama gözleri parıldar.

"Özür dilerim, ama güzel bir atıştı."

Tristan süveterine yapışan kurabiye parçasını koparır ve bana fırlatır. Parça göğsüme çarpar, ama ben akıllı ve erkeksi bir şekilde önlük giyiyorum, bu yüzden ona etkilenmemiş, "*en iyi atışın bu mu?*" ifadesini takınırım.

"Bu, istediğim etkiyi yaratmadı."

"Açıkça," diye alay eder Waverly. "Eğer annenlerin güzel mutfağında olmasaydık, sana gerçek bir yemek savaşının nasıl yapıldığını gösterirdim."

"Amerikalılar zamanlarını böyle mi geçiriyor?" diye alay ediyor Tristan. "Büyümek için en iyi yol bu."

Waverly bana gülümser.

Tristan fırsatı kaçırmaz ve Waverly'ye un atar. "Eğer ortalığı batıracaksan, bunu düzgün yap."

Waverly sahte bir öfkeyle nefesini keser ve karşılık verir, ama Tristan sola kaçır ve onu tamamen ıskalar, bunun yerine bana çarpar. Un yüzüme ve saçlarıma yapışır, kirpiklerimi ve dudaklarımı kaplar. Beyaz sisin içinden gözlerimi kırıştıtararak onun elini ağzının üzerinde, bastırılmış kahkahalarla genişlemiş gözlerini görürüm.

"Oh, kahretsin." O da Francine de kahkaha atıyor. "Çok üzgünüm." Ellerini teslim olarak kaldırıyor, ama gülümsemesini durduramıyor. "Gerçekten. Tristan'ı hedeflemiştim. Senin yüzünü değil."

Tristan gülmeye başlar. "Sana yakışmış kardeşim. Sevimli bir kardan adam gibisin. Tek ihtiyacın olan bir havuç burun."

"Oh, artık savaş başlıyor," diyerek pudra şeker kutusunu alıyorum.

"Hayır!" diye bağılıyor Francine sevinçle ve kutuyu benden kapıyor. "Kurabiye yapıyoruz, ortalığı dağıtmıyoruz."

"Bunun hesabını sonra sorarım."

Waverly alaycı bir şekilde, "Göreceğiz bakalım, patron," diyor.

Bir bez alır, ıslatır ve bana gelir, yüzümdeki unu silmek için onu kullanır. Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve nefes kesen bir an için mutfak ortadan kaybolur. Sadece biz varız. Sadece onun

ellerim ve beni temizlerken kullandığı soğuk bez. Sonra Tristan ortaya çıkar, ona kağıt havlu uzatarak yardım ediyormuş gibi yapar, elini onun beline koyar ve üçümüz arasında bir bağlantı döngüsü oluşturur.

"Ben genç bir kadinken, yemekle oynamazdık. Kalplerimizle oynardık. Çok daha dağınıktı." Grand-mère üçümüze anlamlı bir şekilde bakar ve yemin ederim ki, sahte davranışlarımızı görebiliyor.

"Agathe, onlarla dalga geçmeyi bırak. Pierre ile nasıl tanıştığını hatırlıyor musun? Onun yeni takım elbisesine şarap döktüğün parti?"

"Kasten." Büyükanmem burun kıvrarak, sarsılmış bir nefes alır. "O takım elbiseyle çok kibirliydi. Kendini tüm kadınlar için Tanrı'nın bir armağanı sanıyordu. Aşağı indirilmesi gerekiyordu."

Onlar tartışırken, Waverly'nin saçındaki unu fırçalamasına yardım ediyorum, parmaklarım gereğinden fazla oyalanıyor. "Burada biraz var," diye mırıldanıyorum, çenesini takip ederek.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor ve gözlerinde göğsümü sıkıştıran bir sıcaklık var. "Seni aldığım için gerçekten üzgünüm."

"Ama beni aldığın için üzülmez miydin?" Tristan inanamıyor.

Ona gülümser. "Hayır. Hiç bile."

Tristan yanıma yaklaşırken öfkelenmiş gibi davranıyor. "İkiniz de gizlilik konusunda çok kötüsünüz," diye fısıldıyor, ama sesinde suçlama yok. "Ve sen. Daha sonra, durmam için yalvarana kadar seni cezalandıracağım."

"Söz mü?" diye karşılık verir ve benim sikim pantolonumun içinde zonklar.

"Tristan, yedi yaşındayken Noel Baba için tek başına kurabiye pişirmeye karar verdiğini hatırlıyor musun?"

"Anne," diye inler Tristan. "Bunu yapmak zorunda mısınız?"

"Bu senin annen olarak benim hakkım ve Waverly ile Brax'ın bunu duymak isteyeceğinden eminim," der havalı bir şekilde. "Şeker yerine tuz kullanmış ve onları çöpte bulduğunda çok üzülmüştü."

"Daha iyi saklayabilirdin. Noel Baba'nın onları sevmediğini sanıyordum."

"Nefret ediyordu." Annesi kahkahalarla güldü. "Baban bir ısırik aldı ve neredeyse kusacaktı."

Waverly ve ben kahkahalara boğulduk. "Yani mükemmel Tristan yanlış malzeme mi kullandı?"

Bana bir bakış attı. "Artık neden iyi olmadığım işleri başkalarına yaptırıyorum biliyorsun."

"Zavallı Tristan ağladı ve Noel Baba'nın ondan nefret ettiğini düşündü," diye alay ettim. "Yedi yaşındaydım!" diye itiraz etti Tristan.

"Eminim çok tatlıydın." Waverly parmak uçlarına yükselir ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurur, her zamanki gibi tatlı ve sevgi dolu kız arkadaşı. Ben arkamı dönerim ve kurabiyeleri süslemeye devam ederim. O burada onun olabilir, ama daha sonra ikimizin olacak. Bunu unutmamam lazım.

21

BRAXTON

Alain Ouest'un çalışma odası, başka bir yüzyıla adım atmış gibi hissettiriyor. Penthouse'un geri kalanı modern lüksü kucaklarken, bu oda eski paraya ve eski geleneklere bağlı kalıyor. Kimsenin okumadığı deri ciltli kitaplar, kimsenin hayranlık duymadığı av ganimetleri ve en iyi havalandırma sisteminin bile tamamen ortadan kaldıramadığı Küba purolarının kalıcı kokusu. Tristan, içeri girdiğimizde omuzlarını gerginleştiriyor, bu, babasının yanında olduğunda sayısız kez şahit olduğum ince bir dönüşüm.

"Ah, benim başarılı oğullarım," diye övünür Alain, altı kişilik bir yemek masası olarak rahatlıkla kullanılabilecek masanın arkasından kalkarak. Tristan gibi uzundur ve aynı itaat edilmeye alışkın tavırları vardır. Gümüş rengi saçları mükemmel bir şekilde taranmış, özel dikim gömleği ve pantolonu kırıksızdır.

"Brendi?" Cevabımızı beklemeden, şöminenin ışığını yansıtan kristal bardaklara üç cömert ölçü doldurur. "Ve tabii ki purolar. Zaferinizi layıkıyla kutlamalıyız."

Tristan ikisini de kabul eder. "Henüz zafer sayılmaz, baba. Smithfield'ın satın alınması hâlâ geçiş aşamasında ve anlaşma önümüzdeki haftaya kadar imzalanmayacak."

Tristan ne derse desin, hepimiz anlaşmanın neredeyse tamamlandığını biliyoruz. Yarın Noel Arifesi ve iş dahil her şey tatil için kapanmaya başladı bile. Kadehimi alıp elimde ağırlığını hissediyorum. Pahalı. Alain'in çevresindeki her şey pahalı ve onun beni bu kadar açık ve eşit bir şekilde kabul etmesini sık sık merak etmişimdir.

Sonuçta, bu odada sadece Tristan olması gerekirken ben de buradayım.

"Saçma," diyor Alain, altın kesiciyle puroyu keserken. "Hissedarlarına ne istersen söyleyebilirsin, ama OwestHicks'in Smithfield'ı satın alması şiir gibi bir şey ve ikinizle de gurur duyuyorum." Her birimize bir puro ikram ediyor ve ben isteksizce alıyorum. Sık sigara içmem, ama reddetmek bir gaf olur ve Alain'i asla kırmak istemem.

"Stratejik bir satın alma," diye nazikçe düzeltiyorum. "Onların araştırma bölümü, bizim geliştirme sürecimizi tamamlıyor."

Alain, pek dinlemeden başını sallar. Tristan'a odaklanmış, onu keskin gözlerle inceliyor. Havada neredeyse hissedilebiliyor. Tristan'ın hissettiğini biliyorum. Bu sıradan bir tebrik değil. Bu bir puslu.

"Ve şimdi Paris'te önemli bir varlığınız var." Purosu yakar, duman yukarı doğru kıvrılır. "Mükemmel zamanlama, değil mi?"

Tristan ve ben birbirimize bakıyoruz. İşte başlıyor.

"İşletme Boston'da, baba," diyor Tristan dikkatlice. "Bu değişmedi."

"Ama olabilir," diye yanıtlıyor Alain, sesi hafif ama gözleri keskin, havaya kalın, gri dumanlar üflerken, ben öksürmemeye çalışıyorum. "Artık Paris şubelerini satın aldığınıza göre, kendi operasyonlarınızı buraya kolayca taşıyabilir ve Avrupa genel merkezini kurabilirsiniz." Purosu ile geniş bir hareket yapıyor. "Paris, Avrupa'nın kalbidir. Boston ise... şey, Boston'dur ve Braxton oradadır."

Brendi'den yavaşça bir yudum alıyorum, boğazımı yakarak aşıya doğru akıyor. Smithfield anlaşmasını açıkladığımızdan beri bu konuşmanın geleceğini biliyordum. Alain yıllardır Tristan'ı Paris'e geri çekmeye çalışıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden Smithfield'a başından beri pek sıcak bakmamıştım, ama Tristan bana her şeyin yolunda olacağını ve eve geri dönmeyeceğini garanti etmişti.

Ama şimdi öyle kalacağından emin değilim.

Bunun onun aklında olduğunu ve bu kararı düşündüğünü biliyorum.

"Düzenlememizden oldukça memnunuz," diyorum, sesimi nötr tutmaya çalışarak. "Boston ofisi geliyor ve artık iş yükümüz iki katına çıktı."

Alain dikkatini bana çeviriyor, gülümsemesi gözlerine hiç ulaşmıyor. "Elbette, Braxton. Ve ikinizin birlikte

" diyor. Söyleyiş şekli, sanki biz sahilde kumdan kale yapan çocuklarmışız gibi hissettiriyor. "Ama aile işletmeleri aile gerektirir," diye devam ediyor ve bakışlarını oğluna çeviriyor. "Sonsuza kadar CEO olarak kalamam. Senin devralman için daha uygun bir zaman olamazdı."

Tristan purosunu uzun bir nefes çeker, ama kaşları seğirir. Sinirlenmiştir, ama şaşırmamıştır.

"Ben bir ilaç şirketi yönetiyorum baba. Oteller tamamen farklı bir iş."

"İş iştir," diyor Alain basitçe. "Senin diploman da bu alanda. İlaç veya kimya değil. Önemli olan liderlik. Bu senin kanında var. Ve şimdi Noel için eve bir kadın getiriyorsun... Belki de sonunda düzgün bir şekilde yerleşmeye hazırsın."

Waverly'nin adı geçince midem düğümleniyor. Alain gerçeği bilseydi keşke. O sadece Tristan'ın değil, benim de kızım. O ikimiz için de çok değerli. Henüz adını koyamadığımız, ama kaybetmeye hiç de hazır olmadığımız bir şey.

"Waverly bizim için çalışıyor," diye cevaplar Tristan, sesinde hafif bir savunmacı tonla. "O sadece hasta olan büyükannesinin yaşadığı Boston'da değil, aynı zamanda ilişkimiz de... yeni."

"Ama umut verici," diye ısrar ediyor Alain, benimkine neredeyse dokunmamış olmasına rağmen bardaklarımızı yeniden dolduruyor. "Annen ondan oldukça etkilenmiş. Büyükannen de öyle. Seninle evlendirmek istedikleri kadınların doğru seçim olmadığını kabul ediyorum. Sonuçta ben de ateşli bir Amerikalıyla evlendim. Ama senin soyunun getirdiği yükümlülüklerin ve beklentilerin var."

Bardağımdaki kehribar rengi sıvıya bakarak, Waverly'nin un bombasını ve mutfakta birbirimize attığımız gizli bakışları düşünüyorum. Dün arabada ve dün gece yatağımda olanları. Tristan, Waverly ve ben, geleneklere aykırı bir şeye karışmış durumdayız. Bunun farkındayım. Tristan ve ben geçmişte eğlencemizi gerçek bir şeye dönüştürmeye hiç çalışmadık.

Ama bu farklı. Waverly farklı.

Ve aralarında sahte olması gereken şey başka bir şeye dönüştü. Ama bu başka şey, ikisini de benden uzaklaştıran şey olabilir mi?

"Mesele şu ki, bir dönüm noktasındasın Tristan. İlaç girişimi iş zekânı kanıtladı. Şimdi eve dönme, Ouest'te hak ettiğın yeri alma ve bir aile kurma zamanı. Ouest mirası kendi kendine devam etmez."

Ateş çıtır çıtır yanarak, giderek rahatsız edici hale gelen sessizliğı dolduruyor. Tristan'ın profilini, çenesindeki gerginliğı, müzakere ederken taktığı dikkatli maskeyi izliyorum. Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve içindeki çatışmayı okuyabiliyorum. Görevine sadık evlat. Bağımsız iş adamı. Ve şimdi, Waverly ile birlikte neye dönüşüyor olursa olsun. Bizimle birlikte.

"Smithfield'in geçiş süreci en az bir yıl sürecek," diyor Tristan sonunda. "Bu süreç tamamlanmadan ayrılmam mümkün değil."

"Senden bunu istemiyorum. Paris'te. Bence bu ikimizin de ihtiyaçlarını karşılıyor." Bana şefkatle bakıyor. "Tristan'ın günlük katılımı olmadan da iyi idare edersin, değil mi Brax? İlaçların arkasındaki beyin sensin. Şirketi ayakta tutan en önemli şey sensin. Ve buradaki hayatımızın bir parçası olmaktan çıkmayacaksın. Sen aileden sayılırsın."

Bu sözler üzerimde kurşun gibi ağırlık yapıyor. Yine Waverly'yi düşünüyorum, dün gece üçümüzün paylaştıklarını, aramızda gelişen garip yeni ilişkiyi. Tristan giderse o kalır mı? Tristan isterse onunla gider mi?

"OuestHicks bir ortaklıktır," diyorum, istemediğim kadar sert bir sesle. "Bunu birlikte kurduk. Birlikte yönetiyoruz."

Alain, ses tonumdan dolayı kaşlarını hafifçe kaldırıyor. "Tüm ortaklıklar gelişir, evlat. Hiçbir şey sonsuza kadar aynı kalmaz." Tristan'a dönerek, beni esasen görmezden geliyor. "Büyükbaban elli beş yaşında otelin günlük işlerinden çekildi. Ben elli dokuz yaşındayım. Artık yeni neslin zamanı geldi."

Tristan kararsızca başını sallar, ama omuzlarında bir yükün ağırlığını hissedebiliyorum. Ouest adı, miras, beklentiler. Bunlar ayrıcalık kılığına girmiş zincirlerdir. Onu Dianna ile evlenmeye iten şey budur ve muhtemelen sonunda buraya geri dönmesine neden olacak olan da budur.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Hayatımda pek bir şeyim yok. İşim ve Tristan var. Umarım artık Waverly de vardır, ama o bile güvenilmez geliyor. Sanki parmaklarımın arasından kayıp onun ellerine geçecek ve ikisini de kaybedeceğim gibi. Bu his yüzünden pek çok kez ilişkilerden uzak durdum. Bu endişe yüzünden. Waverly farklı. Waverly'nin farklı olmasını *istiyorum*.

İkisini de kaybetmek istemiyorum.

"Waverly'yi bulmalıyız," diyor Tristan, aniden ayağa kalkarak. "Ben yokken annem ve büyükannem onun kafasını neyle dolduruyorlar, tahmin edebiliyorum."

Alain konu değişikliğine izin verir ve memnun bir gülümsemeyle ayağa kalkar. Kazandığını, ya da en azından ilerleme kaydettiğini düşünür. Muhtemelen de öyledir. "Doğru. Annen onun burada olmasından çok heyecanlı." Alain elini Tristan'ın omzuna koyar. "Söylediklerimi bir düşün. Paris senin evin. Ait olduğun yer orası."

Tristan sıkı bir gülümsemeyle karşılık verir ama hiçbir şey söylemez.

Mutfağa doğru yürürken, kendimi geride kalmış buluyorum. Tristan, bizim kurduğumuz şeyden çok ailevi yükümlülüklerini mi seçecek? Boston'dan çok Paris'i mi seçecek? Peki Waverly tüm bunların içinde nerede yer alacak?

Tek bildiğim, şirketimizi, arkadaşlığımızı ve üçümüz arasında gelişen karmaşık şeyi bırakmaya hazır olmadığım.

Tristan'ın dairesinin kapısından içeri girerken, Tristan kilidi açmaya çalışırken Braxton'ın kahkahaları benim kahkahalarımın karışıyor. Akşam yemeğinde içtiğim şarap damarlarımın içinde ısınıyor ve her şeyi biraz yumuşatıyor. Üç kadeh, sanırım. Yoksa dört müydü? Cesur hissetmeme yetecek kadar, ama Tristan'ın elinin belimde hissettiğim ağırlığını hissedemeyecek ya da Braxton'ın gözlerinin dudaklarımda takıldığını fark edemeyecek kadar değil.

"Birisi iyi vakit geçirmiş," diye alay ediyor Brax, sesinde tüylerimi diken diken eden o eğlenceli gürültü var. Ceketimi çıkarmama yardım ediyor, parmakları enseme okşuyor. Bu bir kaza değil. Onunla hiçbir şey kaza değildir.

"Paris'te Noel Arifesi," diyorum, ona dönerek. "Bu bir masalın gerçeğe dönüşmesi değilse, neyin gerçeğe dönüşmesi olduğunu bilmiyorum."

"Boston'dan daha çok mu beğendin?" diye soruyor Brax, ama ses tonunda tam olarak anlayamadığım başka bir şey var.

"Paris inanılmaz. Ama Boston benim evim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve gamzeleri ortaya çıkar. Dün Alain'in ofisine gittiklerinden beri ikisi de biraz... tuhaf ya da farklı davranıyorlar. Ayrıca benim sorgulayan bakışlarıma cevap vermeyi reddediyorlar, gülümsemelerle örtbas ediyorlar ve patronum ve aşık erkek arkadaşım rolünü oynuyorlar.

Günü Montmartre'da dolaşarak geçirdik ve her şey çok... doğal, çok mükemmeldi.

"Ama Paris'i seviyor musun?" diye sordu Tristan ve Braxton, ben onun kaşlarını çatıldığını fark ettiğim anda pencereye döndü.

"Nasıl yapmazdım ki? Mükemmel bir şirket olması da bir etken olabilir."

Tristan şık deri koltuğa uzanır, bir eliyle kravatını gevşetirken diğer eliyle yanındaki yeri okşar. "Mükemmel arkadaşlık, diyor. Duydun mu, Brax? Tolere edilebilir patronlardan mükemmel arkadaşlığa terfi ettik."

"Kendi adına konuş," diye cevaplar Braxton, köşedeki bara doğru ilerleyerek Tristan'ın burada sakladığı içkileri inceler. "Ben hiçbir zaman sadece tolere edilebilir olmadım. Ya da Şeytan, bu konuda. Ben sevilen kişiyim."

Topuklu ayakkabılarımı çıkarır, muhtemelen üç aylık kiramdan daha pahalı olan yumuşak haliya ayak parmaklarımı batırırım. Tristan'ın dairesi en iyi şekilde saçma sapan. Her şey temiz çizgiler ve gizli lükslerle dolu, tavandan tabana pencereler Işık Şehri'ni sanki sadece bizim için özel bir gösteriymiş gibi çerçeveliyor. Eyfel Kulesi uzaktan göz kırparak, rengarenk ışıklarla parıldıyor.

"Yatmadan önce bir içki ister misiniz?" diye soruyor Brax, cevabımızı beklemeden kristal bardaklara kehribar rengi sıvıyı dökmeye başlamış bile.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsunuz, Bay Hicks?" diye alay ediyorum, uzattığı bardağı kabul ederek. Kahkaha atıyorum. "Hala adınızın Braxton Hicks olduğuna inanamıyorum."

Omuz silkiyor. "Ailem kadın doğum uzmanıydı. Soyadları Hicks olduğu için bunu komik bulmuşlardı. Ve sanırım prensesimiz şimdiden biraz sarhoş, bu yüzden sana sadece küçük bir tane verelim, çünkü bu gece için başka planlarımız var ve senin ayık olmana ihtiyacımız var."

Sıcak ve sıvı bir şey karnımın dibinde birikiyor. Dört gün önce, o sadece benim seksi, çekici, başımı döndüren patronumdu. Dört gün ve bir ömür önce.

Tristan kanepeyi tekrar, daha ısrarcı bir şekilde okşadı. "Gel otur, Waverly. Dengesiz görünüyorsun."

"Ben her zaman dengeliyim," diye yalan söylüyorum ve umarım zarif bir zarafetle ona doğru ilerliyorum. Braxton diğer tarafıma otururken, ben onların arasına yerleşiyorum. Elbisenin yukarı kaymış olduğu uyluklarımın arkasında deri serin serin.

"Beklenmedik hediyelere," diyor Braxton, kadehini kaldırarak, kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda yaramazca parıldıyor.

"İstediyini almaya," diye karşılık verdi Tristan, kadehini benimkine çarptırarak.

İçiyorum, viski boğazımda yanarken, yanımda duran iki erkeğin vücutlarının ısı da boğazımı yakıyor. Ben Noel süsü değilim, diye kendime hatırlatıyorum. Oyuncak da değilim. Burada olmak istiyorum çünkü burada olmak istiyorum. Çünkü uçümüz bir araya geldiğimizde elektriksel bir şey oluyor. Açıklayamadığım ve çok derinlemesine analiz etmek istemediğim bir şey.

"Yine çok fazla düşünüyorsun," diye suçluyor Braxton, elini uzatıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyuyor. "Neredeyse dişlilerin gıcırdamasını duyabiliyorum."

"Sadece manzarayı takdir ediyorum," diye geçiştiriyorum, pencerelere doğru başımı sallayarak.

"Yalancı," Tristan kulağıma sıcak nefesini üfleyerek yumuşakça gülüyor. "Ama sorun değil. Biz de manzarayı takdir ediyoruz."

Eli dizime uzanır, başparmağı boş boş daireler çizerek kalbimi hızlandırır ve tenimi karıncalandırır. Diğer tarafımda, Braxton'ın kolu kanepenin arkasına uzanır, parmakları saçlarımın uçlarıyla oynar.

"Akşam yemeği hoşuna gitti mi?" diye sorar Braxton, sesi Tristan'inkinden daha hafif ama aynı derecede etkileyici. "O küçük bistro benim bulduğum bir yerdi, biliyor musun? Tristan seni, köpük servis edip buna mutfak sanatı diyen, havasız bir Michelin yıldızlı restorana götürmek istiyordu."

Gülmemek elde değil.

Tristan'ın başparmağı hareketini durdurur. "Geçen sefer seni oraya götürdüğümde La Mousse'u çok sevmiştin."

"Köpekten çok garsonların seninle flört etmesini izlemeyi sevdim," diye karşılık verir Braxton ve kıskanç bir kız arkadaş gibi somurtan bana göz kırpar, ta ki bir şey aklıma gelene kadar.

"Bir dakika? Adı La Mousse mu?"

"Evet, mousse köpük anlamına gelir." Tristan gözlerini devirir.

Durduramadığım bir kahkaha atarım, onlar da bana dişlerini gösteren gülümsemeler ve hafif kahkahalarla karşılık verirler.

Gülmeyi bitirince onlara "Restoran mükemmeldi" diyorum. "Köpük olmamasına minnettarım. Cidden, her şey..." Kendimi fazla açığa vurmadan bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemeden sözlerim yarıda kalıyor.

"Mükemmel mi?" diye sorar Tristan, eli uyluklarımın üzerinde bir santim yukarı kayar.

"Beklenmedik," diye düzeltiyorum.

"Bu iyi mi, kötü mü?" diye sorar Braxton, birden ciddi bir tavırla, ki bu onun pek alışık olmadığı bir tavidir.

Ona, sonra Tristan'a bakıyorum. Patronlarım. Sevgililerim. Aştığım ve geri dönemeyeceğim sınırlar. "İyi," diyorum, biraz titreyerek. "Karmaşık, ama iyi."

"Karmaşık olmak zorunda değil," diyor Tristan, bardağını yan masaya koyarak. "Bu gece değil."

Eğilir, ağzı kulağımın hemen altındaki hassas noktayı bulur. Dudakları boynumdan aşağı doğru ilerlerken gözlerim kapanır. Braxton'ın eli saçımdan omzuma geçer, sonra kolumdan aşağı doğru ilerler ve parmakları benimkilerle iç içe geçer.

"Bu gece sadece biz varız," diye Braxton da aynı fikirde olduğunu belirtir ve diğer eliyle çenemi kendine doğru çeker. "Gerisini ilerledikçe çözeriz." Bunu söylerken gözlerinde bir şey vardır. Okumayı başaramadığım bir şey. Çaresizlik, umut ya da belki de korku dolu bir bakış, ama anlamaya çalışmadan dudakları dudaklarıma değmiştir.

Onun öpücüğü Tristan'inkinden farklı. Tristan yoğunken o eğlenceli. Tristan talep ederken o ikna ediyor. Ben eriyorum, dillerimizde viski ve arzusun tadı karışıyor. Tristan'ın elleri keşiflerine devam ediyor, biri elbisenin ince kumaşı üzerinden göğsümü okşamak için yukarı kayıyor, diğeri ise eteğimi uyluklarımla yukarısına doğru itiyor.

"Hadi gidelim," diyor Tristan, tenime yaslanarak. "Seni şehrin ışıkları altında çıplak görmek istiyorum."

Braxton geri çekilir, gözleri kararmış bir şekilde onaylayarak başını sallar. Tristan ayağa kalkar, beni de kendisiyle birlikte kaldırır, sonra beni pencere duvarına götürür. Arkamızda Braxton takip eder, elleri elbisenin arkasındaki fermuarı bulur.

"Bekle," diyorum, birden ne kadar açıkta olduğumuzun farkına vararak. "İçeriye görebiliyorlar mı?"

Tristan'ın dudakları, onu tehlikeli gösteren o neredeyse gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılır. "Kimse içeriye göremez. Ama sen dışarıyı görebilirsin. Tüm Paris ayaklarının altında, Waverly."

Fermuar yumuşak bir sesle aşağı kayar ve elbisenin ayak bileklerimin etrafında toplanır. Üzerimde sadece siyah dantel ve Braxton'ın bugün bana erken Noel hediyesi olarak aldığı ince altın kolye kalır.

geçtiğimiz bir dükkandan. İkisi de, ne kadar direnip protesto etsem de, bana bir şeyler almayı bırakmayı bilmiyorlar.

"Şu haline bak," diyor Braxton, elleriyle belimi arkadan kavrarken.

Tristan geri adım atar, balkon kapısının camına yaslanır ve beni içini içini içerken gömleğinin düğmelerini yavaşça açar. "Onu bu açıdan görmelisin," der Braxton'a.

Tristan bunu söyleyince, bakışlarımı ondan uzaklaştırıp cama çeviriyorum. Manzaraya değil, pencereye. Soluk tenim, koyu saçlarım ve beklentiyle açılmış gümüş rengi gözlerimle yansımam neredeyse hayalet gibi. Kendimi zor tanıyorum, ama aynı zamanda hiç bu kadar canlı hissetmediğimi de biliyorum.

Arkamda, kıyafetlerin çıkarılmasının hissettirdiğini duyuyorum.

"Gergin görünüyor, Tris," diyor Braxton ve çıplak göğsünün sırtıma bastırıldığını, ellerinin kayarak göğüslerimi avuçladığını hissediyorum. "Gergin misin, Sunshine?"

"Hayır," diye yine yalan söylüyorum, sonra kendimi düzeltiyorum.

"Belki biraz."

"Özür dileme," diyor Tristan, önüme gelerek. Gömleğini çıkarmış, sadece pantolonuyla kalmış. Göğsünün ve karnının sert hatları ağzımı kurutuyor. "Biz yanındayız."

Elleri Braxton'ın ellerinin yerine göğüslerime dokunur, başparmakları dantelin üzerinden meme uçlarımı okşayarak, dokunuşuyla sertleşmelerini sağlar. Arkamda Braxton sütyenimin kopçalarını açar, kollarımdan aşağı kaydırır, ta ki ateşli tenime serin gelen kolye dışında üstüm çıplak kalana kadar.

"Bu hayal ettiğimden bile daha güzel," diye mırıldanır, parmakları narin zinciri izler, sonra omuzlarımdan arasına doğru devam eder.

"Pes edip istediğimiz gibi seni şımartmamıza izin verdiğinde çok güzelsin," diye fısıldadı Tristan dudaklarıma, elleri kalçalarımda, başparmakları külotumun bel kısmına takılmıştı. Dudakları gülümsemeye kıvrıldı ve bu noktada itiraz etmeyi bıraktım.

Yanlarımdaki danteli yırtıyor, sonra Braxton'ın elleri oraya geliyor, biri arkadan uyluklarımdan arasına kayıyor.

"Bizim için çoktan ıslanmışsın," diye takdirle mırıldanır, parmakları merkezimi bulur.

Tristan izliyor, Braxton beni okşamaya başladığında gözleri kararır, ama gözlerinde başka bir şey daha vardır. "Bu gece ne istediğini söyle bana, Waverly."

Sorunun doğrudanlığı, şu anki durumumun hassasiyetine rağmen beni kızartıyor. Tristan'ın yatağında, onun penisi kıcımda uyandığımdan beri bunu düşünüyordum ve o bana, eğer gerçekten içimde olsaydı, inleyeceğimi söyledi. Akşam yemeğinde onlar bunu ima ettiğinde tekrar düşündüm. İki erkekle birlikte olacaksam, iki erkeği tam anlamıyla yaşamak istiyorum.

"İkinizi de istiyorum." Sesim kasırgada yaprak gibi titriyor.

"Biz varız," diye cevapladı Tristan, sesi sert. "Daha açık ol."

Braxton'ın parmakları çılgın ritmini sürdürüyor ve net düşünmemi zorlaştırıyor. "İkinizi de hissetmek istiyorum." Yutkunuyorum. "İçimde. Aynı anda." Hiç bilmediğim bir kızarıklık kaplıyor yüzümü.

Tristan'ın gözlerinde bir şey parlar: onay, açlık, sahiplenme. Her ne ise, onu istiyorum. Onun tarafından tüketilmek istiyorum.

"Bunu daha önce yaptın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır." Yakınından bile geçmedim. Bu adamlar benden on yaş büyük ve benden çok daha deneyimli. Dört erkekle seks yaptım ve üniversitedeki erkek arkadaşım olabildiğince sıradan ve gelenekseldi. Bu sorun değil. Başka bir şey bilmiyordum. Ama burada onlarla birlikte olmak, gözlerimi olasılıklarla dolu bir dünyaya açıyor. Hiç istemediğimi bilmediğim ama denemek için can attığım şeylere.

"Bizi burada istiyor musun?" Braxton, ıslak parmağını kıcımın arasına kaydırarak sıkı kas halkasına doğru ilerlerken, kulağıma fısıldayarak sorar. "İstemiyorsan sorun değil."

"İstiyorum," diyorum Tristan'a bakarak, ne kadar ciddi olduğuma kendim de şaşıracak. "İkinize de güveniyorum."

Tristan yüzümü avuçlar, başparmağı alt dudağımı okşar. "İyi kız."

Sonra beni sert ve derin bir şekilde öperken, Braxton'ın parmakları kızlık deliğime geri dönüp hızını artırıyor. Onların arasında sıkışmış durumdayım, vücudum onların dokunuşlarına beni utandırması gereken bir hevesle tepki veriyor ama utandırmıyor. Artık değil. Onlarla değil.

"Seni daha rahat bir yere götürelim," diyor Tristan, öpüşmeyi keserek, gözleri Braxton'ın parmaklarını sıkmamı sağlayan bir açıklıkla parıldıyor.

Bizi pencerelerden uzaklaştırıp, şöminenin önündeki sert ahşap zemini kaplayan kalın, yumuşak bir halının olduğu yere götürüyor. Bir düğmeye basınca şömine canlanıyor, gazın tıslaması ve alevlerin dansı büyüleyici. Parisli bir dairede bunun olması tuhaf görünüyor, ama aynı zamanda da tuhaf değil, çünkü burası Tristan'ın evi ve o modern ve pratik bir adam.

"Dizlerinin üzerine çök, Waverly."

Ben de itaat ediyorum, yumuşak halının üzerine çöküyorum, kalbim deli gibi atıyor, kulaklarımda kan o kadar gürültülü akıyor ki, onların bunu duymamasına şaşıyorum. İkisi de soyunmayı bitiriyor ve ben, gözlerimi onların vücutlarına dikip, uzun hatlarını, geniş omuzlarını ve sert karın kaslarını izliyorum. Braxton'ın göğsünde hafif bir kıl örtüsü var, Tristan'ın ise sadece göbek deliğinin altında biraz var.

Ama lanet olsun. Noel Baba şapkası takmış olsalardı, bu bir Noel pornosu olurdu.

Bu görüntüye gülümsüyorum ve Braxton başını eğip dudaklarını oynatıyor. "Komik bir şey mi var?"

"Sadece ikinizi Noel Baba temalı striptiz şovunda hayal ediyorum. Çok para kazanırdınız."

"Sence biyoteknolojiyi bırakıp egzotik dans dünyasını keşfetmeli miyiz?"

Braxton'a omuz silkiyorum. "Yani, ben bunun için para öderdim. Sert karın kasları ve iki büyük penis her şeyi iyileştirebiliyorsa, kim antibiyotiğe ihtiyaç duyar ki?"

Tristan boğulur ve bana başını sallar. "Bunun için, senin oyuncağını senin üzerinde kullanacağız."

"Bu bir ceza mı olacak?"

"Gözlerin bağlıyken, kim seni nerede sikiyor bilmeden ağzına ve amına sik alırken."

Oh. Titrememi bastırmaya çalışıyorum, ama beni saran şehvet dalgasını engelleyemiyorum.

Yine omuz silkiyorum, kayıtsız görünmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Sen nasıl istersen, patron."

Braxton, Noel'de bir çocuk gibi gülümsüyor. Bu durumdan biraz fazla heyecanlanmış. "Ve kıcı. Kıcını hazırlayacağız."

"Bana gülümsemeyi kes. Beni geriyor."

Gülüyor. "Ama seni satan benim gamzelerim, Sunshine."

Bir kadının hayatında, bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını kesin olarak bildiği belirli anlar vardır. Bu da o anlardan biri ve sadece seksten bahsetmiyorum. İki erkeğin bana baktığı gözlerinde, kalbimin hızlanmasına ve göğsümün sıkışmasına neden olan bir şey var.

Tristan, bir gün önce bırakıp kaldırmaya tenezzül etmediği kravatını alır. Soğuk ipek gözlerimin üzerini kaplar ve o, kravatı başımın arkasında bağlarken beni öper. "Eğer bir şey hoşuna gitmezse, bize durmamızı söylemen yeter."

"Peki ya her şey hoşuma giderse?"

"O zaman seninle evlenmek zorunda kalabiliriz."

Onun alaycı ses tonuna gülümsüyorum. Bununla evlilik olmayacak. Bunun seks olduğunu ve Boston'a döndüğümüzde bu fantezinin sona ereceğini zaten biliyorum. Öyle olmak zorunda. Üçümüzün gerçek dünyada gerçek bir ilişki yaşaması imkansız. Böyle bir şey yok. Onlar gibi erkeklerle olmaz. Bizimki gibi durumlarda olmaz.

Ayrıca, Tristan'ın annesi ve büyükannesinin, Alain'in onları ofisine çağırıp, Smithfield'ı devraldığımıza göre Tristan'ın Paris'e geri dönme zamanının geldiğini konuştuklarını duydum. Bu yüzden ona kalbimi veremem. Benim dünyam Boston'da.

Braxton başka bir mesele, ama o da hala benim patronum ve bu tür şeyler için kurallar var. Ama şimdilik...

"Benim için ne kadar iyi bir küçük prenses," diye mırıldanır Tristan ve beni öper.

beni öper.

Braxton'ın hareket ettiğini, çantasının metalik sesini, ve sonra vibratörün karakteristik vızıltısını duyuyorum.

Kahretsin. "Peki ya kışspreyi ne oldu?"

"Benim yatağında uyuduğun ilk gece hepsini büyü olarak kullandığını düşündüm."

Gülüyorum ve vızıltı yaklaşırken iç yanağımı ısıırıyorum. "Ama ertesi sabah beni siktin."

"İşe yaramadığını söylemekten memnuniyet duyarım. Seni boşaltacağız. Sonra sırayla seni becereceğiz." Kaba sözler neredeyse beni o anda boşaltıyor. "Ve sonra, eğer çok uslu olursan, ikimiz de seni aynı anda becereceğiz. Şimdi benim için o güzel ağzını aç."

Ağzımı açıyorum ve vibratör dudaklarımın arasına kayıyor. Sadece bir dakikalığına. Islatmak için yeterince emmek için, sonra kayboluyor ve yerine başka bir şey geliyor. Bir penis. Öncesinde vibratör varken şimdi ağızımda bir penis var, hayatım nasıl böyle oldu?

Vibratör klitorisime ulaştığında dudaklarım gerildi ve dilim düzleşti. Daha önce hiç vibratör kullanmamıştım. Jennie bana verdikten sonra çantamda duruyordu, ondan önce ise almaya gücüm yetmiyordu. O aletler çok pahalı olabiliyor ve parmaklarımın yeterli olduğunu düşünüyordum.

Ama size şunu söyleyeyim, parmaklarım kesinlikle yeterli değildi.

Çünkü *vay canına*.

Ağızımdaki penis beni sikmeye başladığında, anında oyuncağı sallamaya başlıyorum. Her iki hissi de kovalıyorum, hangisine odaklanacağımı bilemiyorum. Ama sonra başka bir şey daha var. Hareket ettirilme ve konumlandırılma şeklim, ve aniden öne eğiliyorum ve...

"Oh, siktir!" Tristan'ın sikini ağızımda sikip üstümde inlemesi ve Braxton'ın büyük sikinin amımda olması, ıslak - kayganlaştırılmış mı? - parmağının kıcımda olması ve klitorisimde lanet bir oyuncak olması nedeniyle, Tristan'a ait olduğunu düşündüğüm sikin etrafında geveliyorum.

Dizlerim titriyor ve birdenbire çöküyor, ve aniden sık ağızımdan çıkıyor ve nefes alabiliyorum, ama sırt üstü yatıyorum, bacaklarım açık, ve "Oh!"

Çünkü biri yine içimde, oyuncak klitorisime agresif bir şekilde vızıldayıp uğuldarken yavaşça pompalıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ellerim bir şeyleri tutmak için savruluyor... Herhangi bir şeyi.

İçimdeki kişi çekiliyor ve sonra başka biri içime giriyor, beni sikiyor ve bu çok kirli geliyor. Çok ahlaksız. Kullanılmış hissediyorum ve bu utanç verici olmalı, ama değil. Bu lanet olasıca muhteşem ve ben bu pisliğin içinde zevk alıyorum.

onların beni kullanmasını istiyorum. Onların parlak zihinlerinde hayal edebilecekleri her şeyi yapmak istiyorum.
Ve durmalarını istemiyorum. Belki de hiç.

Paris ışıkları, tavandan tabana pencerelerimin ötesinde parıldıyor ve Aralık sisinde bulanıklaşıyor. Noel arifesi ve tek düşünmek istediğim şey, Waverly'nin inlemeleri ve Brax'ın kızımızı sikerkenki yüzü. Babamın dünkü sözleri, geri çevrilmeyen ya da yerine oturtulamayan asi bir genç gibi hala kulaklarımda yankılanıyor. Ama Waverly'nin Braxton'ın kulağına fısıldadığı bir şeye gülmesini izlerken, Braxton ona girerken iniltiye dönüşen sesini duyduğumda, pahalı Bordeaux şarabı ve vahşi şehvetle kızaran yanaklarını gördüğümde, tam da olmak istediğim yerde olduğumu anlıyorum.

Onlarla birlikte.

Bu kadar basit, karmaşık ve imkansız.

Braxton yavaş ve düzenli hareketlerle ona daha derine girerken, dudakları boynunda, Waverly titriyor. Gözleri kravatımla örtülü, dudakları aralık, sonsuza kadar bakıp da asla bıkmayacağım ve sıkılmayacağım bir arzu portresi olan yüzünü izliyorum.

Aniden nefes almam gerektiği için başımı eğiyorum.

Braxton'ın çıplak omzuna dokunarak sıra bende olduğunu bildiririm, ama o ıslak sikini onun sırlıslıkla amından çıkarırken kulağına eğilirim. "Onun kıcını sikmeye başlamalısın."

O inler, gözleri geceden daha da kararır ve basit bir baş sallamayla onu yukarı çeker, ben de sırt üstü uzanırım ki o üzerime oturabilirsin. Böylece onu sikebilirim. Ve Brax da yağlanmış parmaklarını kıcına sokmaya başlayabilir. Yağı bu sabah satın almış ve koşudan sonra yüzünde umutlu ve heyecanlı bir ifadeyle geri dönmüştü. Şimdi onu kullanacak olmamızı seviyorum.

"Sadece nefes al," diye fısıldıyorum ona, kimin onu nerede siktiği konusundaki yeminimizi bozduğumuzu umursamadan. "Çok iyi gidiyorsun, tatlım.

Seninle gurur duyuyorum. Kendine bir bak. O kadar güzelsin ki, dayanamıyorum." Sadece vücudu değil, ki o da muhteşem, ama kendini sahtecilik ya da gösteriş yapmadan zevke teslim edişi.

Bu hafta dünyamızı alt üst etti. Sıradan griyi alıp gözleri gibi gümüş rengine dönüştürdü. Herhangi bir ışık veya süs eşyasından daha parlak bir şekilde ışıltıyor. Dahası, hiç hatırlamadığım bir şekilde mutluyum. Hiç olmadığım kadar. Ve Brax için de durumun aynı olduğuna eminim.

Braxton arkasında diz çöküyor, kalp şeklindeki kışına bakıyor, elleri dizlerinde, nazikçe bacaklarını daha da açıyor. "Rahatla," diye fısıldıyor, her iki yanağına da öpücük konduruyor. "Seni çok iyi hissettireceğiz, Sunshine."

Waverly gerginleşir, sonra ben vibratörü karnında hafifçe gezdirip göbeğinin etrafında daireler çizdiğimde ve Brax ikinci parmağını da içine soktuğunda gevşer.

Bütün vücudu titrer. "Lütfen," diye fısıldar, ama bizim ona bunu yaparken dik durması giderek imkansız hale gelir.

Brax'a başımı sallayarak onay veriyorum ve onu sırt üstü yatırıp bacaklarını Brax'ın iki yanına yerleştirmek için içinden çıkıyorum. O eğilip iç uyluklarına bir öpücük konduruyor, sonra bana bakıp izin bekliyor. Ben başımı salladım ve o da başını bacaklarının arasına eğdi, dili onun merkezini buldu. Onun çıkardığı ses - kısmen nefes nefese, kısmen inilti - beni neredeyse çıldırtmaya yetti. Vibratörü klitorisine yönlendirdim, Braxton'ın dilinin çalıştığı ve parmaklarının kışına geri kayarak makas gibi açıldığı yerin hemen üzerinde durmasını sağladım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, ama sırtını kavrayan ve kollarıma tutunan elleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kafasını kucağıma koyuyorum, ıslak penisim karın kaslarıma yaslanıyor ve diğer elimle saçlarını okşuyorum. Onu okşuyorum. Ona tapıyorum.

"Harika," diye nefes nefese söylüyor. "Tanrım, durma."

Noel Baba ve sekiz lanet ren geyiği, Noel Anne ve lanet olası büyükannem şu anda oturma odama bir kızak park etseler bile, yine de durmazdım. Vibratörü doğrudan klitorisine bastırırken, penisim zonkluyor ve karnıma aşırı miktarda ön sıvı akıyor. O ise çığlık atıyor, kalçaları Braxton'ın ağzına ve parmaklarına karşı kıvranıyor.

Braxton'ın ağızına ve parmaklarına doğru sallanıyor. O, Braxton'ın kalçalarını tutuyor, onu açık ve çıplak tutuyor, biz de onu doruğa ulaştırmak için birlikte çalışıyoruz. Braxton, dilini onun kık deliğine sokuyor ve o çılgına dönüyor.

İlk orgazmı onu bir dalga gibi sarar, titreyip inleyip sallanırken vücudunu sarar. Braxton onu yalamaya devam ederken, ben vibratörü yerinde tutarım, acımasızca, onun zevkini uzatarak, o inleyene, aşırı duyarlı ve çaresiz hale gelene kadar.

Amcığı kıkına sızana kadar. Brax en çok ihtiyaç duyacağımız yere ekstra kayganlaştırıcı ekler ve onu içine iter. Ancak o zaman oyuncağı çekip kenara koyarım, sonra kullanmak üzere. Braxton topuklarının üzerine oturur, çenesi onun uyarılmasından parıldarken, yüzünde memnun bir gülümseme vardır.

"Sıra bende," diye neredeyse emrediyorum ve kendimi onun bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Braxton benim yerime geçiyor, az önce benim yaptığım gibi başını kucağına alıyor, ben girişine hizalanırken saçlarını okşuyor. O kaygan ve hazır, ben de ikimizi inlemeye neden olan tek bir yumuşak itmeyle içeri giriyorum.

Onun etrafımda olması hissi enfes, sıkı, sıcak ve mükemmel. Yavaş ve derin bir ritim tutturuyorum, zevk yeniden oluşurken yüzünü izliyorum.

"İnanılmaz hissettiriyorsun," diyorum, ellerimle kalçalarını kavrayıp her itişte onu kendime çekiyorum. "Bizim için çok ıslaksın."

Braxton eğilip göğüsleriyle oynuyor, meme uçlarını hafifçe çimdikliyor ve dudaklarından taze inlemeler koparıyor. "Bunu seviyor," diyor, sesinde ve sallanan penisinde kendi tahrik olduğunu belli eden, mastürbasyon yapmamak için mücadele ediyor.

Hızımı artırıyorum, vücudu benimkine tepki verirken kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum. Ama bitirmeye hazır değilim. Henüz değil. Birkaç itişten sonra, nefes nefese çekiliyorum.

"Sıra sende," diyorum Braxton'a, kenara çekilirken.

Yerlerimizi sorunsuz bir şekilde değiştiririz ve Braxton, benim gösterdiğimden daha az kısıtlama ile ona girer, itmeleri hemen daha hızlı, daha eğlenceli olur. Waverly de aynı şekilde tepki verir, kalçalarını ona doğru kaldırır, elleriyle onun omuzlarını arar.

Onları bir an izlerim, en iyi arkadaşımın ikimiz için de vazgeçilmez hale gelen kadından zevk almasını bu şekilde paylaşmanın ne kadar doğru olduğunu düşünerek.

Sonra kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarımın arasında ısıtıyorum.

O hazır.

"Waverly," diye fısıldıyorum, Braxton'ın içindeki hareketlerine rağmen onun dikkatini çekiyorum. "İkimiz hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Nefes nefese başını sallar.

"Hâlâ istediğın bu mu?"

"Evet. İkinizi de içimde hissetmek istiyorum."

Orospu çocuğı.

Onu Brax'ın üzerine oturtuyorum ve Brax onu sikiyor. Gözlerini görmek, onu tamamen görmek istediğim için göz bağıını çıkarıyorum. Braxton onun uyum sağlaması için hızını yavaşlatırken, ben yavaşça, dikkatlice, bir parmağımı nazikçe içeri doğru bastırıyorum. İlk başta gerginleşiyor, sonra ben daha fazla kayganlaştırıcı ve daha fazla baskı uyguladıkça yavaş yavaş gevşiyor.

"İşte böyle," parmağım tamamen içeri girerken onu övüyorum. "Çok iyi gidiyorsun, Prenses."

Braxton ona öpüşmek için eğilir, ben ikinci parmağımı eklerken onun inlemelerini yutar, tıpkı onun yaptığı gibi dikkatlice onu gerer. "Sen çok inanılmazsın. Çok mükemmelsin. Tanrım, Waverly, senin için ne kadar çılgın olduğumu bilmiyorsun bile," diye dudaklarına fısıldar. "Bizim için çok mükemmelsin."

Sabırla çalışıyorum, ancak hazır olduğundan emin olduğumda üçüncü parmağımı ekliyorum. Bu sırada Braxton, içinde yavaş ve sığ bir ritim sürdürerek onu zevkin sınırında tutuyor, ama aşırıya kaçmıyor.

Onun kıcının hazır olduğuna ikna olduğumda, muhtemelen ihtiyacım olandan daha fazla kayganlaştırıcı sıkarım, sikimi onunla kaplarım ve sikimin başını onun arka girişine yerleştiririm.

"Nefes al," diye hatırlatırım ve onun derin bir nefes aldığını hissederim. "Şimdi ben içeri girerken hafifçe aşağı doğru bastır."

Ona girmeye başladığımda baskı çok yoğundu, sıkı kas halkası direniyordu ama yavaş yavaş pes etti. Yavaşça ilerledim, her yeni duyguya alışması için ona zaman tanıdım, Braxton'ın yüzünde herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını izledim.

"Neredeyiz?" diye soruyorum.

"Sıkı. Dolu. Oh, lanet olsun, çok dolu," diye nefes nefese söylüyor.

"Durma."

Tanrım. Nefesim kesildi ve henüz tamamen içine girmemişim bile. Brax onu ayarlıyor, kısmen dışarı çekerek onun almasını kolaylaştırıyor ve bununla birlikte, tamamen içine girene kadar ileri doğru bastırıyorum, bizi ayıran ince duvarın arkasından Braxton'ın penisini hissediyorum. Duygu çok güçlü: sıkı, sıcak, yasak.

Sonra Brax yavaşça geri kayar ve ikimiz de hareketsiz kalırız, hem içimizde içinde hareketsiz kalırız.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese Waverly, başını geriye atarak omzuma yaslar. "İkiniz de... İkinizi de hissedebiliyorum." "Acıyor mu?" "Biraz. Ama iyiyim."

Vibratörü tekrar klitorisine yerleştirmek için uzanıyorum ve en düşük ayara getiriyorum. "Şimdi seni düzgün bir şekilde sikeceğiz."

Üçümüz için de uygun bir ritim bularak birlikte hareket etmeye başlıyoruz. Ben geri çekildiğimde Braxton içeri giriyor ve onun her zaman tamamen doldurulmasını sağlıyor. Vibratör, başka bir duygu katmanı ekleyerek, her koordineli itişte onun çığlık atmasına neden oluyor. Bu, bizim de hissetmemizi sağlıyor. Bu, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Bunu daha önce yaptığımız hiçbir seferde böyle olmamıştı.

Ya da belki de kızıdandır.

"Bizi çok iyi alıyorsun," diye övüyorum, bedenlerimizin birleştiği yeri, bunun müstehcen güzelliğini izleyerek. "Ne kadar iyi bir kızsın, iki patronunun sikini birden alıyorsun."

"Evet," diye inliyor, elleri Brax'ın göğsüne dayalı, koyu renk saçları terli ve omuzlarına dökülüyor. "Evet, lütfen, daha fazla."

Braxton onun altında inliyor, elleriyle kalçalarını kavrayarak hareketlerimizi kontrol etmeye yardımcı oluyor. Vibratörü kapatıyorum çünkü yüzündeki gergin ifadeden, zar zor dayanabildiğini anlayabiliyorum ve onun boşalmasını istemiyorum. Henüz değil. Çok erken.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen. "İkimiz tarafından doldurulmanın nasıl bir his olduğunu anlat bize."

Sıkı, sıcak, kasılmış kıcının içine giriyorum, pelvisim kalçalarının kürelerine değene kadar pompalıyorum. Ona bir tokat atıyorum ve o kasılırken hem o hem de Braxton inliyor. Alnıma ter damlıyor ve onu aşağı itiyorum, böylece göğüsleri Braxton'ın göğsüne geliyor

onun tam göğüsleri ona çarpar. O onu öper, yüzünü avuçlar ve kalçaları ona girerken ağzını yutar.

Geri çekilip ikimizin siklerinin onun içinde girip çıkmasını izleyebiliyorum. Böylece bu müstehcen manzarayı görebiliyor ve hafızama sonsuza kadar kazıyabiliyorum. Amcığı ve kıcı siklerimizin etrafında gerilmiş ve o kadar ıslak ki. Sadece kayganlaştırıcıdan değil. Bunu ne kadar sevdiğinden dolayı ıslak. Brax hızını artırıyor, gözleri kapalı ve yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle onu pompalıyor.

"Siktir," diye nefes nefese, yanakları kızarmış ve yüzü terli. "Siktir."

Daha derin, daha hızlı ve daha sert vurabilmek için pozisyonumu ve ellerimi değiştiriyorum. Böylece aramızda hiç boşluk kalmıyor. Dağınık, gürültülü ve çok kirli ama hiç bu kadar iyi hissettiren bir şey olmamıştı.

O bizim aramızda zıplıyor ve hareket ediyor, alıyor ama karşılığında bizi de sikiyor.

Öne eğilip göğsümü sırtına dayıyorum, böylece kulağına fısıldayabiliyorum. "Küçük sik fahişemiz istediği bu muydu? Patronları tarafından kirletilmek mi?"

"Evet! Çok iyi... Yapamıyorum... Yapacağım..."

Bu, spazmlar ve titremeler başlamadan önceki tek uyarı. Orgazmı muhteşem, vücudu aramızda kasılmalarla titriyor, iç kasları ritmik bir şekilde siklerimizi sıkıyor. Bu his beni doruğa itiyor, onun zevki zirveye ulaştıkça kontrolümü kaybediyorum.

Braxton önce boşalır, kalçalarını sıkıca kavrayarak yukarı doğru itip üç kez daha sertçe vurur ve son bir itişle boğuk bir iniltiyle içine boşalır. Onun boşalmasının hissi, benimkine çok yakın olan penisinin nabızı, beni de doruğa ulaştırır. Derin bir itişle kendimi orada tutar, zevk beni sararken nefesimi kesen bir yoğunlukla içini doldururum.

Uzun bir süre, hiçbirimiz hareket etmez, ateşin ışığında birleşmiş, doymun ve nefes nefese kalırız. Sonra, dikkatlice, onun vücudundan çekilirim ve Braxton'dan da kalkmasına yardım ederim.

Hepimizi halının üzerine yatırıyorum, ortalığı kirletsek de umurumda değil. "İyi misin?" diye soruyorum, alnındaki nemli saçları çekerek.

Gülümsemesi yavaş ve tatminkâr. "Vay canına."

Onun şakağına öpücük konduruyorum ve Brax kıkırdıyor. "Vay canına, haklısın. Sanırım öldüm."

Bacaklarım yeniden işlevini kazandığında, onu kaldırıp banyoya taşıyorum. Duş almamız gerekiyor ve Brax da peşimden gelip kızımıza bakmama yardım ediyor. Temizlenip pijamalarımızı giydikten sonra, Waverly aramızda, başı göğsümde, ayakları Brax'ın kucağında ve Brax'ın eli onun elini tutarken, nihayet zihnimin gitmesini istemediğim yerlere dalmasına izin veriyorum.

"Mutlu Noeller," diye mırıldanır Braxton, sesi yorgunluktan boğuktur.

"Mutlu Noeller," diyor kızım yumuşak, biraz uzak bir sesle, kendi düşüncelerine dalmış, ben de ona soru sormaya cesaret edemiyorum.

Alevlere bakarak babamı, Paris'te beni bekleyen aile mirasını düşünüyorum. Sonra Waverly'nin yüzüne bakıyorum, göğsüme yaslanmış huzurlu ve güven dolu, Braxton'ın onu koruyucu bir şekilde tutan eline bakıyorum ve içimde bir şey değişiyor.

Bundan sonra ne olursa olsun, gelecekle ilgili ne karar verirsem vereyim, bir şeyi kesin olarak biliyorum: Bunu asla bırakmak istemiyorum. Ve bu konuda ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

Paris'teki kilise çanlarının sesiyle uyanıyorum, üç katlı pencereler ve ağır perdeler sesleri kesiyor. Kış ışığı perdelerin aralığından sızıyor, Mısır pamuğundan çarşafların üzerine ince altın bir çizgi çiziyor. Yatağım soğuk, boş ve yalnız hissettiriyor. Bu gün için alışılmadık bir durum değil, ama yine de acı bir hatırlatma.

Tristan ve Waverly'nin bu hafta anneleri tarafından bir kez uyandırıldıkları için Tristan'ın odasında yatmalarının en iyisi olacağını düşündük. Bu yüzden son beş gecedir, o Waverly'yi yanında yatırırken ben burada tek başıma uyudum.

Yalan söylemeyeceğim. Noel dileğim onunla yer değiştirmektir belki de. Waverly'ye istediğim gibi dokunmak, onu öpmek ve gülümsemek. Onu kollarımda uyandırmak ve ona gömülmek. Uykulu, mutlu gülümsemesini görmek ve ona Mutlu Noeller dilemek.

Tristan'ın dairesi çam, tarçın ve Waverly kokuyor. Günler geçtikçe bu kokuya giderek daha fazla alışıyorum. Noel sabahı ve bu duvarların ötesinde, Seine Nehri yüzyıllardır olduğu gibi Notre Dame'ın önünden akıyor, şehrin üzerinde bulunan bu dairede yaşanan tuhaf aşk üçgenine kayıtsız kalıyor. İki erkek de aynı kadına aşıkken bu bir aşk üçgeni sayılabilir mi? Sabırlı ve azimli olmam gerektiğini hatırlamalıyım. Ama bu durum yakında sona erebilir bitebilir ve ben bunun olmasını istemiyorum, bu yüzden biraz huysuz hissediyorum.

Yataktan kalkıyorum, son teknoloji ürünü ısıtma sistemine rağmen çıplak ayaklarımın altında sert ahşap zemin soğuk geliyor. Misafir odasının kendi banyosu var, ısıtmalı mermer fayansları ve o kadar çok jet ve ayarı olan bir duşu var ki, ilk kullandığımda neredeyse boğuluyordum. Bu sabah basit tutuyorum: sıcak su, şampuan ve

sabun. Aynada gözlerimin altında gölgeler ve silemediğim bir gülümseme görüyorum.

Dün gece... bu hafta... her şey...

Koyu renk kot pantolon ve kaşmir kazak giyerek, umarım rahat ama şenlikli bir görünüm elde etmişimdir. Resmi etkinlik bu akşam, ama Noel kahvaltısı genellikle kolay ve hafiftir.

Kahve aramak için mutfağa doğru giderken, Tristan'ın odasından çıkan Waverly ile neredeyse çarpışıyordum. Saçlarının uçları nemliydi, duştan çıkmış olduğu için yanakları pembeye dönmüştü. Krem rengi bir kazak elbise giymişti ve vücudunun hatlarını saran kesimi ağzımı kuruttu.

"Günaydın," diye fısıldadı, dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "İyi uyudun mu?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum ve gülümsemesi kayboluyor.

Bana doğru adım atar ve boynuma sarılır, böylece parmak uçlarına basarak bana öpücük verebilir. "Mutlu Noeller." İç çekip ona doğru eğilirim. "Mutlu Noeller." Tristan'ın kapalı kapısına doğru başımı sallarım. "Uyanmış mı?"

"Uyanmış mı?"

"Giyiniyor." Eğilip sesini alçaltıyor. "Güzel bir duşu kaçırdın."

Boynumdan bir sıcaklık yükseldiğini hissediyorum. "Başkaları da olacak."

Elini yüzüme koyuyor. "Umarım öyle olur," diyor ve bu sözün anlamını çok iyi anlıyorum. Waverly, ne kadar iyi tanıdığını düşünürsen düşün, her zaman ulaşılamayan bir yanı olan kadınlardan biri. Zihnini ve kalbini kendine saklıyor ve ikisini de çözmeye çalışmak, sadece senin açabileceğin gizli bir hediye gibi geliyor.

Ama aynı zamanda onun kendini tuttuğunu da biliyorum ve bunu anlıyorum. Bunun ne olduğunu bilmiyor çünkü bu konuyu konuşmadık. Çünkü ona söylemedim.

Eğilip onu öpüyorum. Daha önce bana verdiği öpücük gibi değil, daha acil bir öpücük.

"Sana deli oluyorum," diye fısıldıyorum ve gerginlik beni sararken yutkunuyorum.

Beni kendine çekiyor ve dilini dudaklarımın arasına kaydırıyor, bir eli kıllı yanağımda, diğeri ise çarpan kalbimin üzerinde. Ben

Bir kadına onu sevdiğimi, hatta ona deli gibi aşık olduğumu hiç söylemedim. Son iki yıldır beynimde yanan o üç kelimeyi hala söyleyemiyorum. En azından şimdilik.

"Umarım öyledir," diye fısıldadı, geri çekilip gözlerime baktı. "Çünkü ben de sana deli oluyorum."

Daha önce hiç tatmadığım bir hafiflik göğsüme çarpar ve içimi kaplar. Bu beni cesur yapar.

"Seninle sabah duşları almak istiyorum. Her sabah."

Başını göğsüme yaslayıp kollarını sırtıma doladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bunun nasıl süreceğini de bilmiyorum."

"Seninle benimle mi, yoksa üçümüzle mi?"

"Evet."

"Yeterince istersek devam edebilir." "Sen benim patronumsun."

"Umurumda değil. Seni her halükarda kaybetmeyeceğim." Ve bunun bir sorun olmayacağına dair bir yol bulduğuma inanıyorum.

Çenesi göğüs kafesine bastırıyor ve bana bakıyor. "Ciddi misin?"

Parmaklarımla saçlarını okşayarak, güzel yüzünü görebilmek için saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Ciddiyim."

"Peki ya o?"

"Seni paylaşabileceğim tek kişi o. Ve bunu devam ettirmek istiyorum."

"Sence buraya taşınacak mı? Ailesinin bunu istediğini biliyorum ve artık Smithfield'a sahip olduğumuza göre, bunun mantıklı olduğunu da biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, Waverly, sen ve ben olmasaydık, çoktan taşınmış olurdu."

Kaşları çatıldı. "Ben mi? Benim bununla ne ilgim var?"

Gülümsüyorum. O hala anlamıyor. Bazen, zihnimizde kendimize yüklediğimiz gereksiz karmaşıklıklar olmadan her şeyi net bir şekilde gören tek kişinin ben olduğumu hissediyorum. Zihnimiz gözlerini bağlamak istediğinde, kalbimiz görür.

"O sana aşık." Yutkunuyorum. Dudaklarımı yalıyorum. Ve "Ben de ona aşığım" diyorum.

ve Şimdi ona, bize kavuŐtuĐum için, tek istediğim bu ve artık kendimi daha fazla tutamıyorum.

Tristan'ın annesi bizi kapıda kocaman kucaklayarak karşılıyor. Hediyelerimizin çoğunu dŐn ağacın altına koyduk, ama Ouests ailesi Noel GŐnŐ için her Şeyi hazırlıyor ve bu gece yıllık partileri var. Zengin koca avına çıkan bekar kadınlarla dolu olacak ve bunu hiç istemediğimi söylemek yetersiz kalır.

"Hoş geldiniz canlarım," diye bağırıyor Francine. "Mutlu Noeller. Bu sabah oğullarım ve Waverly'nin burada olması beni çok mutlu etti." Her birimizin yanağına  pŐcŐk konduruyor. "Önce hediyeleri mi açacağız, sonra yemeği mi, yoksa  nce yemeği mi, sonra hediyeleri mi? Tristan, sırtında ne var  yle?"

"Ne?"

Yarım d nŐŐ yapar, başını omzunun  zerinden geriye doğru çevirir, sanki Francine'in bahsettiği Şeyi g rebilecekmiŐ gibi.

"Scrooge mu?" Grand-m re bize doğru yŐrŐrken sorar. "İlginç bir kazak seçimi, evlat."

"Ne? Tristan aniden durur ve kazakını başından çıkararak yazıyı okur.

Waverly binlerce ton kırmızıya d ner. "Şaka olsun diye yazdım. Giyeceğini dŐŐŐnmemiŐtim!"

"Bana  zerinde '*Scrooge You*' yazan bir kazak mı aldın? Ben de sadece zevkin k tŐ sanıyordum."

Waverly dudağını ısıırır, ama ben gŐlmemi tutamam, annesi ve bŐyŐkannesi de  yle.

"Ben Scrooge değilim," diye Tristan ısrarla itiraz eder, ama sert tavrı hızla çatlamaya başlar.

O omuz silkiyor. "AnlaŐamadıĐımızı kabul edelim."

"Ah, tatlım, bunun için baŐın belaya girecek."

O ona uzanır ve kız kaacakmıŐ gibi çığlık atar, ama o daha hızlıdır, onu kucaklar ve  pmek için kendine eker. Dudakları kızın dudaklarını okşar ve kulağına kimsenin duyamayacağı bir Şey fısıldar, ama ben kesinlikle tahmin edebilirim.

"Kızını hamile bırakmadan  nce onunla evlenmelisin," der Grand-m re alaycı bir Şekilde. "Bunu unutma."

"Grand-m re!" diye bağırır Tristan, ama o sadece eliyle onu uzaklaştırır.

"Hadi," der. "Önce yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Bir saat sonra, hepimiz büyük oturma odasında uzanmış, yemek komasından kurtulmaya çalışıyoruz. Paris'in güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri girerek, dört metrelik ladin ağacındaki süsleri altın bir hale ile kaplıyor. Tristan'ın babası, bir şekilde ağaçtan düşen bir dizi ışığı çözmeye çalışırken, ben de lüks koltukta tembelce oturmuş, avucumu ısıtan bir fincan kahve içiyorum. Midemde bin kilo yumurta, jambon, patates ve kruvasan olmasaydı, kalkıp ona yardım etmeyi düşünebilirdim.

"Alain, ışıkları bırak," diyor Francine, geçen gün pişirdiğimiz kurabiyelerden birinin köşesini ısıtırken. "Seni tanıyorsam, bu geceye kadar bütün ağacı devireceksin, oysa ben daha yeni yerleri cilalattım."

Alain incinmiş gibi davranır ve çalışmanın yorgunluğuyla kalın aksanıyla şöyle der: "Beni incittin, sevgilim. Bir otel imparatorluğu kurdum. Bir ışık zincirini halledebilirim."

"İmparatorluğunu başkalarının kurmasını sağladın," diyor Grand-mère tahtı andıran koltuğundan, burun kanülü burnunun yarısında, yarısı da dışarıda sallanıyor. Ses tonu çok yüksek, çünkü işitme cihazlarını takmamış gibi görünüyor, bu da beni şaşırtıyor. O her zaman takar. "Ve bu konuda Francine'e katılıyorum. En son bir şeyi tamir etmeye çalıştığında, daireyi su basmıştın."

Tristan kahvesini boğazına geçiriyor ve ben gülmemek için yanağımın içini ısıtırıyorum.

"Büyük anne, biraz daha çay ister misin?" diye sorar Waverly, sesini bağıriyormuş gibi görünmeden duyulacak kadar yükseltir.

"Hayır, canım," der ve Waverly'nin elini okşayarak, "Ama belki kahve ve çayı bırakıp viskiye geçebiliriz. Ne de olsa Noel'deyiz."

"Saat sabahın dokuzu." Francine iç çeker, ama personel sabah izinli olduğu için odanın köşesindeki bara doğru ilerlemeye başlamıştır bile.

"Zaman bir kavramdır, Francine," diye karşılık verir. "Özellikle benim yaşımda ve sağlığımda."

"Belki de oksijen maskeni çenenin yerine burnuna takarsan, bu yardımcı olabilir," diye espri yapar Francine.

"Ne dedin sen, canım?"

"Hiçbir şey!" Francine, bardakları viski ve brendi ile doldururken cıvıldar.

Tristan koltuktan kalkar. "Hepimiz çok sarhoş ya da yorgun olup hareket edemeyecek hale gelmeden önce hediyeleri verelim."

Tristan ve Alain hediyeleri dağıtma görevini üstlenir. Ouests ailesi için hediye almak her zaman zordur, çünkü her şeye sahip olan ve istedikleri her şeyi kendileri satın alabilen insanlara ne alınır ki? Waverly de alışverişe çıktığımızda bu konuda zorlanırdı.

Alain için genellikle gösterişli hediyeler alırım — geçen yaz müzayedede kazandığım, Hemingway'e ait bir matara gibi. Francine'e ise koleksiyonu için safir gözlü altın ve kristal bir balerin heykelciği aldım. Grand-mère en zor olanıdır ve bu yıl ona, Paris'ten binebileceği ve onu Avrupa'yı gezdirecek bir nehir gemisi turu aldım, çünkü her zaman hiçbir yere gitmediğinden şikayet eder, ama bu konuda hiçbir şey yapmaz.

Ouests ailesi beni en büyük zaafım olan havalı kalemlerle, en üst düzey gadget'larla ve her zamanki gibi, küçümsenecek bir şey olmayan iki bin adet Ouest hissesi ile şımartıyor.

Tristan ve ben yıllar önce hediye alışverişini yapmamaya karar verdik. Zaten çoğu şeyi birlikte yapıyoruz ve Celtics veya Patriots maçına gitmek istersem, iki bilet alıp onu da yanımda götürüyorum, o da benimle aynı şeyi yapıyor. Biz sevgili değil, en iyi arkadaşız.

Waverly herkese hediyelerini dağıtırken gergindir, ama herkes hediyelere hayranlık dolu tepkiler verir. Alain bile, Waverly'nin pazarda bulduğu iki antika brendi kadehini ona verdiğinde gülümser. Kadehlerin mükemmel olduğunu söyler, Waverly'yi kucaklar ve birini yıkayıp hemen kullanmaya başlar, bu da Waverly'yi gülümsetir ve Tristan'ı da gülümsetir, keşke Waverly de bunu görseydi.

Francine, kendisine özel olarak hazırlanmış mücevher tepsisi karşısında gözyaşlarına boğulur ve Grand-mère, Waverly'nin en çok para harcadığını bildiğim şampanya şişesini eline aldığı anda Waverly'nin yanaklarını öper. Bu,

Waverly'nin bulmak için epey uğraşması gerekmişti.

Şimdi sıra, gerçek Waverly tarzında, hediyeleri ilk açmayı reddeden Waverly'de.

Bu benim için zor bir kısım. Evet, Waverly'ye o kolyeyi zaten aldım. Ama ona başka şeyler de aldım ve bazılarını burada ona veremem çünkü ben burada sevgilisi değil, arkadaşı ve patronu rolünü oynuyorum.

Sanki bunu hissetmiş gibi, Tristan bana yan gözle bakıyor. "İlkini benimle birlikte yapmak ister misin?" diye soruyor ve ben anlamadığım için başımı eğiyorum. "Waverly'ye aldığımız şeyi."

Sinirlerim bozuldu. Bu gece ona bunu özel olarak vereceğimizi sanıyordum. Öyle konuşmuştuk.

Gözleri parlar ve ben kanepeden kalkıp ona doğru yürürüm, giderken ona "*ne oluyor lan*" bakışı atarım. "Tabii. Çok isterim."

"Bunlar da ne?" diye sorar Waverly. O hediyeleri sevmez. Daha doğrusu, insanların, özellikle de bizim, ona para harcamalarını sevmez. Anlıyorum. Ben hiçbir şeyim olmadan büyüdüm, koruyucu ailede yaşadım ve hikayeniz parasız olduğunuz ve her şey için çok çalışmak zorunda olduğunuzsa, hediyeler sadaka gibi gelir. İnsanların size para harcaması sizi rahatsız eder. Özellikle de bir patronla yaptığınız sözleşme kapsamında zaten para almışsanız ve diğer patron için çalışıyorsanız.

Tristan hala ona Nana'nın odasını yenilediğini söylemedi ve Nana da bunu ona iletmedi ya da iletemedi. Dün yirmi dakikadan fazla konuştular ve Waverly hala bunun farkında değil, ama iyi bir konuşma olduğunu biliyorum, bu da Waverly'yi mutlu etti. Açıkçası, telefon konuşmaları şans eseri oluyor.

Waverly'nin Noel'de büyükannesinin yanında olamaması onu üzdüğünü biliyorum, ama Waverly onu ziyaret etmediğinde daha mutlu ve daha iyi olduğunu söyledi, bu yüzden bu konuyu zorlamadık.

"Evet, hepimiz ona ne aldığını görmek isteriz," diye Francine de aynı fikirde ve Waverly'nin yüzü kızarıyor.

"Gerek yok."

"Saçma." Büyükanmem viskisini yudumlarırken eliyle onu uzaklaştırır. "Oğulların sana bir şey almış, ne olduğunu görmek istiyorum."

"*Oğulların*" derken kullandığı üslup beni bir an duraksatır, ama Tristan ağacın altından altın folyo ile sarılmış bir kutu çıkarır. Kutuyu bana uzatır ve Waverly'nin yanına gidip onun iki yanına otururuz.

"Kızacağınızı biliyorum," diye başlar Tristan. "Benim kız arkadaşım ve asistanım olmak arasında denge kurmakta yeterince zorlanıyorsunuz, şimdi de doğrudan Brax için çalışıyorsunuz. Ama ikimiz de bunu umursamıyoruz. Sizin tüm emeklerinizi takdir etmek istedik."

Bana bakar ve ben iç çekerim. Şu anda burada erkek arkadaş olarak değil, sadece patron olarak bulunuyorum. Ve onun gözlerine bakıp bunu yapmak istememin tüm nedenlerini anlatmak istiyorum.

"Bu satın alma, senin arkada her şeyi koordine etmen olmasaydı bu kadar sorunsuz gerçekleşmezdi," diyorum ona. "Senin işin bu. Her şeyin verimli ve mükemmel bir şekilde işlenmesini sağlıyorsun. Şirketimizi içten dışa biliyorsun ve bizim bile daha iyi biliyorsun nasıl işlediğini. Bu, patronların olarak bizden sana bir hediye." *Sevgililer olarak değil*, diye eklemek üzereydim ama kendimi tuttum. "Ama bu, gerekli olmanın ötesinde ve uzun zamandır beklenen bir şey. Lütfen kabul et."

Titrek ellerimle altın varaklı kutuyu açıp kapağını kaldırdığımda içinde kağıtlar buldum. Resmi görünümlü kağıtlar, ama yine de kağıtlar. Kalın bir yığın var ve en üstteki sayfaya hızlıca göz gezdiriyorum. OvestHicks Operasyon Direktörü resmi teklif mektubu. Birkaç paragrafı gözden geçirip neredeyse kucağımdan itiyorum.

"Bu ne? Anlamıyorum," diyorum.

"İki CEO'muz olduğu için COO'muz yok. Biri biyoteknoloji tarafını, diğeri iş tarafını yürütüyor," diye açıklıyor Brax. "Ama şimdi büyüyor, genişliyoruz ve şirketi bir şirket olarak denetleyebilecek birine ihtiyacımız var. Tüm hareketli parçaları bir araya toplayıp her şeyi yönetebilecek birine." Gözlerime bakıyor, ifadesi açık ve umut dolu. Gözlerinde milyonlarca şey var, ama hepsini orada bırakıyor.

"Burada yönetim kuruluna rapor vereceğim yazıyor."

"Evet," diye onaylıyor Tristan. "Bu, kıdemli başkan yardımcısı ve icra direktörü rolü ve bu rolde yönetim kuruluna rapor veriyorsunuz. Bize değil."

"Ama siz de yönetim kurulundasınız."

Tristan omuz silkiyor. "Bu bir sorun değil. Yönetim kurulu üyeleri yeterince fazla, sana doğrudan yetki kullanamayız."

"Siz benim patronlarım olmazsınız," diyorum gerçekçi bir şekilde ve bunun ne olduğunu anlayamıyorum. Bunu seks yapmaya devam edebilmemiz için mi yaptılar? Böylece ben...

"Nereye varmak istediğini anlıyorum," Brax düşüncelerimi keser ve bana biraz yaklaşarak göz göze geliriz. "Ama durum öyle değil. Bu satın alma, sen olmasaydın bu kadar iyi sonuçlanamazdı. Seni her toplantıya,

Sen COO'sun. Sadece Tristan'ın asistanı olarak adlandırıldığın için bu durumdasın."

"Belki de bunu aşağıya inip özel olarak tartışmalısınız," diyor Alain. "Waverly'ye hediyelerini bu akşam partiden önce verebiliriz."

Bununla birlikte, neredeyse dağılmak üzereyiz. Tristan'ın ailesinin gözlerine bakamıyorum.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. *Pretty Woman* filmindeki Julia Roberts gibi hissediyorum, patronu onu istediği gibi kullanıp şehirden geçerken ona Los Angeles'ta bir penthouse ve sınırsız harcama bütçesi teklif ediyor.

Brax ayağa kalkar ve bana elini uzatır. Ben... Ne olduğumu bilmiyorum, ama elini tutarım ve hemen bırakırım. O benim erkek arkadaşım değil, erkek arkadaşım olması gereken adam da değil. Neden böyle yapıyorlar? Ben bir asistanım. CEO'nun asistanı ile COO arasında net bir doğrusal yol yok.

Asansöre bindiğimiz anda kollarımı göğsüme doluyorum.

"Kızgınsın," diye Tristan zekice tahmin ediyor.

"Evet, kızgıyım. Çünkü bu ne lanet olası şey?!"

O gülüyor ve ben onu boğazlamak üzereyken Braxton aramıza giriyor. "Tamam, sakin ol, Sunshine. Yanlış anlıyorsun." Yumruklarımı tutup yanlarıma indiriyor ve yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ne?"

"Ne. Ne iş yapıyorsun?"

"Şirketin CEO'sunun asistanıyım. Onun takvimini tutuyorum ve tüm hesaplarla ilgili güncel iş notları alıyorum. Onunla çalışanlar ve erişim isteyen üçüncü şahıslar arasında arabuluculuk yapıyorum. Ben..."

"Lanet olası şirketi sen yönetiyorsun!" Tristan bağırır. Asansör kapıları açılır ve beni diğer elimden tutup Braxton'la birlikte beni koridordaki duvara sıkıştırırlar. "Lanet olası şirketi sen yönetiyorsun, Waverly. Organizasyonun işleyişini sen sağlıyorsun. Başka kim yapıyor bunu?"

Nefesim, sözlerimle birlikte göğsümde takılır.

"Doğru, Prenses. Kimse. Sen. Lanet olsun, Braxton geçen gün bana bundan bahsettiğinde, bunu kendim düşünemediğim için çok sinirlendim. Ama yönetim kuruluna gidip bunu anlattığımızda, hiç tereddüt etmediler. Kabul ettiler. Böyle olması gerekiyor. Bu, bizimle yatıyorsun diye değil, seni muhteşem sürük. Ve sana deli olduğumuz için de değil, ki öyleyiz. Çünkü bizim için çalışmak yanlış, çünkü bizi yönlendiren sensin."

Tristan nefes nefese. Ben nefes nefeseyim. Braxton gülümsüyor.

"İşte bahsettiğim şey bu," diyor Braxton. "Sana bir çözüm bulacağımızı söylemiştim, ve bunun nedeni seninle yatmaya devam etmek ya da seni kız arkadaşım yapmak istemem değil. Bunun nedeni, senin için çalıştığın iş bu. *Kazandığın* iş. Scrooge You'nun bunu bu şekilde yapacağını bilmiyordum çünkü tüm bunları bu gece özel olarak yapmak istiyordum, ama işte buradayız ve bununla yüzleşmelisin. Sen bizimlisin, ama daha da ötesi, sen bizim bir parçamızsın. Şirketimizin, hayatımızın, kanımızın. Kalplerimizin."

Dudaklarımı yalıyorum. "Peki iki ay sonra beni sikmekten ya da paylaşmaktan sıkıldığında ne olacak? Ya da Tristan mecbur kaldığı için Paris'e taşındığında? Ya da yönetim kurulu durumu fark edip çılgına döndüğünde?"

Brax bana yaklaşır, elini çeneme koyar. "Gerçekten bunu bu yüzden yaptığımızı mı düşünüyorsun?"

Ağzımı açarım, o da benim için kapatır.

"Senin benim kız arkadaşım olmanı istiyorum," diye devam ediyor. "Gizli değil. Kapılar kapalıyken ve kimse izlemediğinde değil. Gerçekten. Sanırım bunu zaten çok net bir şekilde ifade ettim. Aslında, seni sevdiğimi söylediğimi sanıyorum. Kafandan çık bu düşünceyi, kadın. Bu işi hak ediyorsun. Seninle hiç yatmamış olsaydım, senin yaptığın inanılmaz işi yapan başka bir kadın olsaydın, yine de bunu söylerdim. Bu pozisyona ihtiyacımız var. Senin bu pozisyonda olmana ihtiyacımız var. Ama bunun da ötesinde, benim olmana ihtiyacım var. İkisi birbirini dışlayan şeyler. Birini diğerinden bağımsız olarak yapabiliriz, sen yine de COO olabilirsin, ama umarım ikisini de yapabiliriz."

Kalbim deli gibi atıyor. Her şeyi içimde saklıyordum. Hiç bu kadar zorlu bir şeyle mücadele etmemiştim. Ama zaten çok şey kaybettim

ve onları sevip sonra da onlardan koparılma düşüncesi... Yapamazdım.

Gözlerimi kırıp Tristan'a bakıyorum. Ama o gülümsemiyor.

"Paris'e taşınacağım," diyor ve sanki rüzgâr yelkenlerimden çıkmış gibi hissediyorum. Braxton da bunu beklemiyordu.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor ve Tristan etrafına bakınıyor, aniden koridorda olduğumuzu hatırlayarak bizi dairesine sürüklüyor.

Kapı çarparak kapanır ve Braxton volta atmaya başlar. Ben volta atmayı pek sevmem, bu yüzden kanepeye gidip sakın bir şekilde otururum, ancak dün gece üçümüzün burada olduğunu hatırlayıp, sanki beni iğnelerle bıçaklıyormuş gibi kanepeye bakarım.

"Şaşırmış gibi davranma," diyor Tristan sakın bir sesle Braxton'a. "Babamı duydun, bunun olacağını biliyordun. Hatta Smithfield'a bakmaya başladığımızda bunu kısaca konuşmuştuk."

Brax ellerini beline koyarak başını sallar. "O aylar önceydi. O zamanlar öyleydi."

"Evet, öncesinde. Babam emekli olmak istediğini söylemeden önce. Fransız şirketini satın almadan önce. Ailemin, bir Ouest olmanın yükü ve sorumluluğu üzerime çökmeden önce."

"Yani bu hafta inşa ettiğimiz her şey?" diye sorar Braxton, durup en iyi arkadaşının yüzünü inceler.

Tristan ellerini havaya kaldırır. "Ne dememi istiyorsun? Bu haftanın her saniyesini sevdim. Ama iki erkeğin gün ışığında bir kadını paylaşabileceği bir gerçeklik yok. Bunun şirketimize, güvenilirliğimize ne yapacağını bir düşün. Bunun Ouest ismine ne yapacağını bir düşün."

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil," diyor Brax. "Hiçbir zaman umurumda olmadı."

"Çünkü kendinden başka kimseye hesap vermek zorunda değilsin."

Bu suçlama tam isabetli, ama aynı zamanda ikimizin de inkar edemeyeceği bir gerçek.

Tristan derin bir nefes alır ve ellerini yüzünde gezdirir. "Üzgünüm." Bir nefes daha. "Başka seçeneğim yok Brax. Ailem böyle yapıyor. Biz buyuz."

"Yani öylece çekilip gidiyorsun?"

"Mümkün olduğunca Boston'a gelmeye devam edeceğim. OvestHicks'ten ayrılmıyorum. Sadece Paris operasyonunu yürüteceğim."

"Ama bizi terk ediyorsun," diyorum yumuşak bir sesle, ona bakarak, doğru anladığımdan emin olmak için.

"Braxton var. Bana ihtiyacın yok," diyor, ama bunu söylerken gözlerinde acı parıldıyor. "Zaten beni hiç sevmedin, hatırladın mı? Benden nefret ediyordun."

Boğazım sıkışıyor, nefes almam zorlaşıyor ve gözyaşları alt göz kapaklarımdan süzülüyor. Milyonlarca yıldır ağlamamıştım. Çocukluğumdan beri. Nana'yı huzurevine yerleştirdiğimde bile ağlamamıştım, çünkü o zaman ağlarsam bir daha asla kendime gelemeyeceğimi biliyordum. Ama Tristan'ı kaybetme düşüncesi, alışılmadık ve beklenmedik bir şekilde canımı yakıyor ve duygularım beni şaşırtıyor.

"Aslında, sana aşık oluyordum."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor ve uzun bir süre bana bakıyor, sonra yere bakıp ağır ağır nefes alıyor.

"Bundan vazgeçmek mi istiyorsun?" diye soruyor Braxton. "Ona iki yıldır ona aşık olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Başka seçeneğim yok," diye fısıldadı, sesi sonunda kırıldı. "Neden öyle davrandığımı sanıyorsun? Onu hayatıma alırsam, sonunda beni mahvedeceğini ve ona zarar vereceğini biliyordum, çünkü her zaman bu noktaya gelinecekti. Her zaman burada olacaktım. Her zaman."

"Saçmalık."

"Tristan Ovest olmak zorundayım!" diye bağırır. "Evlenip varislerim olmalı ve iki şirketin yüzü olmalıyım. İşler böyle yürür. Hayallerimin kızıyla sonsuza kadar mutlu yaşamam mümkün değil. Ama siz yaşayabilirsiniz." Gözleri Braxton'a kilitlenir. "Bu, ikinize Noel hediyem. Birbirinize. Birbirinizi sevin. İkinizin sahip olması gereken her şeye sahip olun." Acı bir gülümsemeyle kıkırdar. "Kim bilir? Belki Boston'a geldiğimde, üçümüz bazı anıları yeniden yaşayabiliriz."

Cebinden bir şey çıkarır ve bana doğru yürür, yumuşak, kadife bir kutu uzatır.

"Parti için giyinirken sana bunu verecektim. Onları giyersen benim için çok anlamlı olur."

Titrek elinden kutuyu alıyorum. Açmak istemiyorum. Beni paramparça edecek, ama açıyorum ve hıçkırarak ağlıyorum. Her şey acıtıyor ve bu duygudan nefret ediyorum. Bu çaresizliği nefret ediyorum. Artık sahip olamayacağın birini hayatında istemeyi nefret ediyorum.

"Brax'ın altın zincirine uyması için sana aldığı elmas kolyeye çok yakışıyorlar."

Bunun üzerine, dönüp daireden çıkar ve beni iki parlak elmas kalp küpe ve kırık bir kalple burada bırakır.

İçim sanki yumruk yumruk dövölüyor gibi. Kızgınım. Hayır, çok kızgınım. Birincisi, bunu beklemeliydim. Gerçekten bilmeliydim. İkincisi, onun kararını suçlayamam. Benim bir ailem yok, Tristan'ınki gibi bir aile hiç yok. Onun üzerindeki baskı ve yükümlölüklerin çok iyi farkındayım.

Ama en iyi arkadaşımı kaybetme, onun başka bir ülkeye taşınma düşüncesi beni mahvediyor.

Hayatımda pek bir şeyim yok, ama Tristan vardı. İşim dışında hayatımda sabit olan tek şey oydu.

Waverly'nin yanına gidip yanındaki koltuğa oturuyorum ve Tristan'ın ona aldığı güzel elmasları inceliyorum. Onları ona aldığını biliyorum çünkü benim ona aldığım kolyeye uyuyorlar. Elini tutup tutuyorum ve o da başını omzuma yaslıyor.

"Bana kızgın mısın?"

"Ne?" diye gülüyor, ama sesi hüzünlü. "Neden kızayım ki?"

"Çünkü ikinizi bir araya getirdim. Üçümüzü bir araya getirmek için uğraştım.

."

"Hayır, kızgın değilim. Üçümüzü sevdiğim için üzgünüm ve bunu kaybetme düşüncesi canımı yakıyor. Ama muhtemelen haklı. Gerçek hayatta bu ilişki nasıl yürüyebilirdi ki?"

Çünkü işe yarayabilirdi. Çünkü ikimiz de onu seviyoruz. Sadece bunu söyleyemem.

Sosyal yapıları hiç umursamadım. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair sosyal olarak tanımlanmış parametreleri. Bir ilişki karşılıklı rıza ve güvene dayalıysa, ahlaki açıdan sakıncalı bir yanı olmadığını düşünüyorum.

Ayrıca, bunu beğenmeyenleri *siktir* et, çünkü bu onların sorunu, benim değil. Kolumu ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Henüz sana aynı şeyi söylemedim, ama bunu onun yüzünden söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü doğru. Çünkü iki yıldır sana karşı büyük bir şey hissediyorum ve senin de benim için aynı şeyi hissedebileceğini hiç hayal etmemiştim."

"Ah, Sunshine. Seni gördüğüm andan itibaren, bir an bile senin benim olmadığın bir an olmadı." Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bırakıyorum, göğsüm balon gibi şişiyor. Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Ama sen de onu seviyorsun."

"Evet, seviyorum. Aynı anda iki erkeği sevmenin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama işte buradayım."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Söylenecek bir şey yok. İkimiz de biliyoruz ki hayat her zaman istediğimiz veya planladığımız gibi gitmez. Tristan bunu yapmak zorunda olduğunu düşünüyor ve ben onu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Üçlü ilişki karmaşıktır. Dağınıktır. Açıkçası tabudur. Ve onun ailesi inanılmazdır. Onun yerinde olsam, onun yaptığından farklı bir seçim yapar mıydım, emin değilim. Ve bunun gerçek olmasını ve her şeyin yolunda gitmesini ne kadar istesem de, bunun sadece bir Noel dileği olduğunu düşünüyorum."

Nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Sadece istediğimi biliyorum. Hala istiyorum. Bu... uyuyor. İşe yarıyor. Tristan'a aşık değilim, ama aramızdaki ilişkiyi seviyorum ve üçümüzün birlikte hissettiği duyguyu seviyorum.

"Seçmek zorunda kalsan?"

Kaşlarını çattı. "İkinizi de seçerdim."

"Ben de öyle."

Yüzünü avuçlarım ve kendime doğru çekip dudaklarına öpücük konduruyorum. Ne için savaşılabileceğimi ve ne için savaşılamayacağımı bilmiyorum. Tristan, kararını verdiğinde geri dönüşü olmayan türden bir adam. Ama belki umudumu koruyabilirim. Tatilin ruhuna uygun olarak, belki bir yol olduğunu umut edebilirim.

Gerçekliği değiştirmek istercesine onu öpüyorum, parmaklarım saçlarının arasında dolaşıyor. Waverly ağzıma doğru iç çekiyor, pahalı kanepenin üzerinde onu yatırırken vücudu benimkinin altında yumuşakça uzanıyor ve bir an için Tristan'ın burada olmadığını neredeyse unutuyorum. Neredeyse,

ama tam olarak değil. Onun açıklamasının hayaleti, Waverly'yi minderlere daha derin bastırırken bile aramızda dolaşıyor, vücudum onun tanıdık kıvrımlarında teselli arıyor.

Waverly'nin eli yüzümü bulur, başparmağı çenemin kenarını göğsümde bir şeylerin acıtmasına neden olacak kadar nazikçe okşar. "Braxton," diye mırıldanır, sadece adım, ama benim dünyamı barındırır. Anlayış. İzin. Davet. Aşk.

"Bunu beklemediğim için kendimi aptal hissediyorum," diye itiraf ediyorum, alnımı onun alnına dayayarak. "On altı yıldır yanımda. Artık onun ofisine gidememek, sabahları onunla koşuya çıkamamak, Sox maçlarını izleyememek çok garip olacak. Kahretsin, saat farkı yüzünden onu aramak bile planlama gerektirecek."

"Biliyorum. Ben de çok üzülüyorum." O gülüyor. "İnan ya da inanma, huysuz herif için çalışmayı özleyeceğim."

Gülümserim, sonra kaşlarımı çatarım, bu hafta ne kadar değiştini düşünürüm. Nasıl gardını indirdiğini ve kabuğunu her yere yanında taşımadığını. Tekrar ona öpüşmek için eğilirim, bu sefer daha derin, belirsiz gelecekte ziyade şimdiki ana kendimi bağlamaya çalışırım. Dudakları çay ve çilek tadı verir, ve bunun altında, ona özgü bir şey. Benim için oksijen kadar gerekli hale gelen bir şey.

Ellerim elbisesinin eteğini bulur, parmaklarım altına kayarak sıcak tenine dokunur. Hafifçe eğilir, bana doğru bilinçsiz bir hareketle kanımı kaynatır. Teninin yumuşaklığı o kadar güzel ki, doyamıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona, çünkü bu doğru ve bunu söylemek bir şeyi geri kazanmak gibi geliyor. Tristan gidiyor olabilir, ama Waverly kalıyor. Waverly benim. Bu düşünce hem rahatlatıcı hem de heyecan verici.

"Göster bana," diye meydan okur, gözleri yumuşak ışıkta kararmış, irisleri arzuyla genişlemiştir.

Elbisesi başının üzerinden çekip çıkarırım, teninin solgunluğunu tamamlayan beyaz bir sütyen ve külot ortaya çıkar. Onu görünce nefesim kesilir. Yeni olduğu için değil, yeni olmadığı için. Vücudunun her santimini biliyorum, iki elimle ve ağızımla sayısız kez haritalandırdım, ama arzum hiç azalmıyor.

Benim tepkime gülümsüyor, dudaklarında küçük, gizli bir kıvrım beliriyor, bana ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyor. Saçları parmaklarımdan ve elbisenin statik elektriğinden dolayı dağınık, yüzünün etrafına düzensiz bukleler halinde düşüyor. Bu onu bir şekilde daha tatlı, daha melek gibi gösteriyor ve ona ne kadar aşık olduğumu fark ediyorum. Nasıl da dünyanın merkezi haline geldiğini.

"Sen de," diye uyarıyor, gömleğini çekerek. "Adil olan adildir."

Ben de itaat ederek, birdenbire sabırsızlanarak süveterimi başımdan çektim. Daire sıcaktı, Tristan ısıtıcıyı hep çok yüksek tutardı, ama Waverly'nin soğuk parmakları köprücük kemiğimin çizgisini izlediğinde tüylerim diken diken oldu.

Tristan sadece bir süreliğine dışarı çıkmış olsa da, haberini verdikten sonra bize biraz zaman tanımak için, ikimiz de onun yokluğunu şimdiden hissediyoruz. Bunun hepimiz için ne anlama geldiğini, sınırların ve beklentilerin yeniden şekillenmesini daha sonra düşünmek için zamanımız olacak. Ama şu anda, sadece ikimizin olması gerekiyor. Sadece Waverly ve ben, üçümüzün paylaştıklarından ayrı bir şey yaratmak için.

Onun arkasına uzanıp sütyenini çıkarıyorum, hareketlerim artık bilinçli, her santimetrekarelik tenini tadını çıkarıyorum. Sütyen düşüyor ve başımı eğip göğüslerinin eğimini öpüyorum, keskin bir nefes aldığını hissediyorum. Elleri saçlarımı buluyor, parmakları dolanıyor, sözsüz bir şekilde yönlendiriyor.

Ben göğüslerini emip meme uçlarıyla oynarken, o beklentiyle titriyor, ama ben kendimi tutamayıp birkaç saniye sonra geri çekiliyorum.

"Bana bakıyorsun," diye suçluyor beni, ama sesi memnun, nefessiz.

"Sen bakılmaya değersin," diye karşılık veriyorum, başparmağımı iç çamaşırının kenarından, kalçasının yumuşak derisine değdiği yerden gezdirerek. "Sen gördüğüm en güzel şeysin."

O gülüyor, sesi sessiz dairede alçak ve samimi. "Daha fazla şey görmem lazım."

"Çok şey gördüm." Eğilip karnını öperim, dudaklarımda altında kasların gerildiğini hissedirim. "Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Hiç kimse bununla kıyaslanamaz."

Ben aşağı doğru ilerlerken, dudaklarım ve dilim cildinde desenler çizerek, kahkahası bir iç çekişe dönüşür. Parmaklarımı iç çamaşırına takıp bacaklarından yavaşça aşağı doğru çekerken, Waverly'nin nefesi değişir.

Kalan kıyafetlerimi çıkarmama yardım ediyor, hareketleri verimli ama telaşsız. Artık acelemiz yok. Partiye hazırlanmak için saatlerce vaktimiz var ve Tristan geri gelip bizi görse de umurumda değil. Bir yanım onun gelmesini umuyor.

Bacaklarının arasına yerleşip, tenimiz birbirine değdiğinde, bu temas ikimizden de bir inilti koparır. Duraklayıp, dirseklerime dayanarak yüzüne bakarım. Gözleri yarı kapalı, dudakları aralık, yanakları kızarmış. Bu savunmasız arzu dolu anlarda hiç bu kadar güzel olmamıştı. Aklını kaçırpı, o ana kendini kaptırđıđı anlarda.

Onu yenilenen bir açlıkla öpüyorum, söyleyemediğim her şeyi dudaklarım ile dudaklarına aktarmaya çalışıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor, vücudu benimkine doğru kıvrılıyor, bacakları belime dolanarak beni kendine çekiyor.

Parmağımı onun yarıktaki yukarı aşağı gezdiriyorum ve ne kadar ıslak olduğunu hissedince inliyorum.

Kafasını sallar. "Ne?"

"Seni içimde istiyorum."

İki parmağımı içine sokuyorum. "Böyle mi?"

Titrek bir nefes veriyor. "Evet. Ama hayır."

Kayarak, başım klitorisine değene kadar sikimi onun yarıktaki yukarı doğru kaydırıyorum. "Öyle mi?"

Gözleri geriye yuvarlanır ve elleri omuzlarıma yapışır. "Brax, lütfen," diye yalvarır. "Beni doldur."

"Seni boşaltmak istiyorum."

"Boşaltacaksın. Penisinin her yerine."

Siktir. Ani bir arzu dalgası beni neredeyse boşaltacak kadar sarstığında, incinmiş bir nefes veriyorum. Sonunda ona girdiğimde, eve dönmüş gibi hissediyorum. Sanki cennete, sihre ve her tarafıma serpilmiş peri tozuna. Hareketsiz kalıyorum, ona alışması için biraz zaman veriyorum.

Elleri sırtımı yukarı doğru çekerek beni kendine yaklaştırıyor ve dudaklarımız birleşiyor, aç ve açgözlü bir şekilde. Ve bununla birlikte, artık sabit duramıyorum. Hareket etmeliyim. Etmezsem, öleceğim.

Ayaklarımı kanepenin koluna dayayarak onu itip sikebilmek için ona doğru itiyorum. Onu nefes nefese bırakmak için kalçalarımı nasıl eğmem gerektiğini çok iyi biliyorum, tıpkı onun da beni sarmalayan kaslarını sıkarak görüşümü bulanıklaştırmayı bildiği gibi.

"Tanrım, sana dokunmak çok hoşuma gidiyor," diye fısıldayarak boynuna yaslanıyorum, cildindeki tuzun tadını alıyorum.

Tek cevabı, nefes nefese inlemesi ve omuzlarımda parmaklarını sıkması. Zaten çok yakın. Göğsünde yayılan kızarıklık ve uyluklarındaki gerginlikten bunu anlayabiliyorum. Hareketlerimi yavaşlatıyorum, anı uzatıyorum, her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

Kanepe altımızda gıcırıyor, sesi neredeyse komik. Tristan'ın annesinin onları buradaki ilk sabah yakaladığı anı birdenbire aklıma geliyor ve kendime rağmen gülüyorum.

Gözlerini aralıyor, bacaklarını kalçalarımın üzerine daha yukarı kaydırıyor. "Komik bir şey mi var?"

"Sadece Francine'in şimdi buraya girip girmeyeceğini düşünüyordum."

"Oh, lanet olsun." O da gülüyor, ama ben dizlerimi yastıklara dayayıp gerçekten hareket etmeye başladığımda gülüşü iniltiye dönüşüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, parmaklarım klitorisini buluyor ve onun arzuladığını bildiğim hassas basınçla etrafında daireler çiziyor. Tepkisi anında geliyor. Keskin bir nefes alıyor, gözleri açılıyor ve diğer tüm düşünceleri yakıp kül eden bir yoğunlukla benimkilerle buluşuyor.

"Evet. Evet, sik beni. Gözlerini benden ayırma."

"Braxton," diye bağırır, adım bir yalvarışa dönüşür.

Onun çözülmeye başladığını hissediyorum, vücudu benimkine sarılıp titriyor ve bu beni kendi sınırlarıma daha da yaklaştırıyor. Birinin altında parçalanmasını izlemek, onun zevkinin sebebi olduğunuzu bilmek, son derece samimi bir şey. Waverly ile bu, kontrol altında tutmak için çok uğraştığım duygularla daha da büyülüyor. Her şeyi profesyonel tutmak için elimden geleni yapmama rağmen, giderek büyüyen aşk.

Onu daha hızlı ovuyorum, amının duvarlarının benim sikimi sıkıca kavradığını hissediyorum. Bir şekilde kalınlaşıyor, sertleşiyor ve hızımı artırıyorum. Omzuma bastırarak çığlık atarak boşalıyor, dişleri cildimi sıyrıyor ve keskin bir acı veriyor. Bu his, amının ritmik nabızları ile birleşince, ben de onun peşinden yuvarlanıyorum, iki kez daha itiyorum ve sonra titreyerek tüm gücümü dalgalar halinde ona boşaltıyorum.

Böyle kalıyoruz, ben onun içinde, ağır ağır nefes alıp vererek, birbirimize sıkıca sarılmış. Daire, Paris trafiğinin uzak sesleri ve radyatörlerin tıslaması dışında sessiz. Kalkmam gerek. İkimiz de yapış yapış ve bu pozisyon onun için rahat olamaz, ama ondan çıkmak istediğim en son şey.

Yeniden ona girmeye başlıyorum, nazıkçe itiyorum, ama tamamen sertleşmeden önce duruyorum. Onu duşta sikmek istiyorum. Yan tarafa kayıyorum, onu da yanımda çekiyorum, böylece dar kanepede yüz yüze yatıyoruz. Yüzündeki ifade yumuşak, memnun, ama gözlerinde benim belirsizliğimi yansıtan bir soru var.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar, düşüncesini dile getirerek.

Parmağımla çenesinin çizgisini takip ediyorum, yüzünün güzel hatlarına dalmışım. "Tam olarak bilmiyorum. Benim için çalışmıyorsun, o yüzden bu konuda bir sorun yok. Hayatımda kız arkadaşım olarak seni istiyorum. Sadece böyle değil, tabii ki bunu da istiyorum ama hepsini istiyorum. Dağınık, gündelik şeyleri. Gerçek şeyleri."

Yavaşça ve içten bir gülümsemeyle, "Tristan olmasa bile mi?" diye soruyor. "Evet. Keşke ikisini de elde edebilseydik."

Waverly daha da yakınlaşır, başını sanki onun için tasarlanmış gibi omzumun çukuruna yerleştirir. Dışarıda, Paris Noel'ini sürdürür, ışıklar azalan öğleden sonra ışığında parıldar. Yakında Tristan geri dönecek ve partiye hazırlanmamız gerekecek. Cidden gitmek istemediğim bir parti.

"Mutlu Noeller," diye mırıldanır Waverly.

Alnına bir öpücük konduruyorum, kalbim kayıp ve umutla dolu karmaşık bir duygu karışımıyla. "Mutlu Noeller," diye fısıldıyorum ve onu kucaklıyorum, gelecekte ne olursa olsun hazırız.

Hayatımın en uzun yürüyüşünden sonra daireye geri dönüyorum. Bu doğru karar. Biliyorum. Dahası, yapmam gereken şey bu. Yukarı çıktım ve babama altı ay içinde Ouest Hotels'i devralacağımı söyledim. Boston'a gidip her şeyi yoluna koyduktan sonra buraya taşınacağımı söyledim.

Bu sözler dilimde asit gibi yakıyordu, ama onun ve annemin yüzlerindeki mutluluğu gizlemek mümkün değildi. Bu beni mutlu etti. Onların ihtiyaç duyduğu oğul olabileceğimi hissettim. Ailesinin izinden giden Ouest varisi.

Ama bu, Waverly'nin bana aşık olduğunu söylediğini duyduğumda içim parçalanmadı ve hayatımla ilgili her şeyi yeniden düşünmeye başlamadım anlamına gelmez.

İki yıl boyunca onu uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Hatta kendime, her saniye onu arzulamadığımı, onun cazibesine ve zekasına kayıtsız olduğumu, onunla etkileşim kurmak için onu aramadığımı, sadece onu görmek için aramadığımı söyledim.

Onun için hiçbir zaman doğru bir şey yapmamışım gibi hissediyorum, ama umarım şimdi bu durum değişmiştir. Yeni bir işi var, Brax var, artık borcu yok ve büyükannesi de bakılıyor. Mutlu ve endişesiz bir hayat sürebilir, onun için tek istediğim bu.

Oturma odası karanlık ve sessiz, ama yatak odamdan sesler geliyor. Kalbim güm güm atıyor ve kararlılığım tam, odaya giriyorum ve Wavery'yi gardırop kapısı açık ve tam boy aynanın önünde buluyorum. Kırmızı bir elbise giyiyor, Gerard'a bu gece için özellikle giymesini istediğim,

derin bir yaka ve sırtı açık bir elbise giyiyor ve işte burada, benim fantezimi giyiyor ve tüm hayallerimi gerçekleştiriyor.

"Merhaba," diyorum, sesim boğazımda takılıyor, sanki on üç yaşındaymışım ve testislerim yeniden düşüyormuş gibi sesim çıkıyor.

Bana bir bakış atar ve gözlerine ulaşmayan göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verir. "Merhaba. Burası uygun mu?"

Küçük bir dönüş yapar, flörtöz ya da baştan çıkarıcı bile değildir. Bu tam olarak Waverly'nin tarzı değildir. O gerçekten soruyor ve ben ellerimi onun kalın, koyu saçlarına uzatıp mükemmel vücudunu kendime çekmek ve ona lanet olasıca onu sevdiğimi anlayana kadar onu öpmek istiyorum. Yıkılmış ve ezilmiş olduğumu ve dünyanın her şeyinden nefret ettiğimi.

"Çok güzelsin," diyorum.

Bir baş sallama. Aldığım cevap bu ve o benim küpelerimi kulağına takmaya başladığında, daha fazla dayanamayacağımı anlıyorum. "Duş alacağım."

"Tabii."

Duraklıyorum. "Beni bekler misin?"

Kafası yana eğildi. Muhtemelen ses tonum yüzünden. Yalvarır gibiydi. Rica ediyordu. Benden yukarı çıkmamı beklemesi için değil, beni *beklemesi* için. Ve bunu isteyemem. O Boston'da, ben ise Paris'teyim. Böyle olacağını biliyordum, onunla hiç başlamamalıydım. Üçümüzü hiç eğlendirmemeliydim. Onu her zaman Brax'a yönlendirmeliydim, bana değil.

Bu yüzden mücadele ettim. Yarım yürekle, elbette, ama denedim.

Bencil ve yalnızdım. Onu o kadar çok istiyordum ki, birini bu kadar çok isteyebileceğimi bilmiyordum. Hala öyle. Her zaman öyle olacak.

"Tabii ki," diyor, elmas kalplerimi kulaklarına takarken. Ona başka şeyler de aldım. Milyonlarca şey. Durduramadım. Ne zaman arkasını dönse ve bir şey görsem, onu onun için satın aldım. Bunlar benim son direnişim gibi geliyordu ya da buradaki zamanın ötesinde onun sahip olmasını istediğim şeyler gibi.

Ona deli gibi aşık oldum ve bunun yanlış olduğunu biliyordum, ama durduramadım.

"Waverly..." Adı aramızda havada asılı kalıyor. Yürürken kendime defalarca, kendimi açıklamaya çalışmayacağımı, ona nasıl hissettiğimi söylemeyeceğimi söyledim. Bunun hiçbir şeye yardımı olmayacağını. Ama ona bakınca, tüm bilgeliğim uçup gidiyor. "Ben..."

"Sakın," diye keskin bir şekilde sözümü kesti. "Duymak istemiyorum. Neden böyle davrandığını biliyorum. Bunu kabul ediyorum, ama bundan fazlası benim için iyi değil."

Cevap veremiyorum.

Göğsüm sanki ölümüne sıkışmış gibi ya da Noel Baba'nın şişko kızı üzerine oturmuş gibi hissediyorum. Kızgın değil ve bu var olan en kötü şey. Kararlı. En azından eskiden onu kızdırdığımda ve benden nefret ettiğinde, onda bir duygu uyandırıyordum. Onu etkiliyordu. Onun kayıtsızlığı, özellikle korkunç, donmuş bir ölüm cehennemi.

Noel'de Paris sokaklarında yürüyerek geçirdiğim bir günün ardından düş alıyorum ve hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Waverly'yi öpmek istiyorum. O odaya girdiğinde Brax'ın gözlerinin parladığını görmek ve onun düşüncesiyle sertleştiğini bilmek istiyorum. Ona onu nasıl sikmesi gerektiğini söylemek ve onun Brax'ın üzerine, sonra da benim üzerime boşalmasını izlemek istiyorum. Elini tutup onu randevulara çıkarmak istiyorum. Onu kız arkadaşım ve sonunda karım olarak tanıtmak istiyorum. Onun bebeklerinin bizim olmasını istiyorum ve kimin olduğunu sormak zorunda kalmak istemiyorum çünkü hepsi bizim olacak ve bunun önemi kalmayacak.

Peki bu gerçekte nasıl işliyor?

Kapalı kapılar ardında her şey harika görünüyor, ancak gün ışığında, sert ve eleştirel bir bakış açısıyla bakıldığında, durum böyle değil.

Duştan çıktığımda, o yatak odasından çıkmış ve ben sağır edici bir sessizlik içinde giyiniyorum. Yalnızlık içinde, yatak odama bakınıyor ve bunun böyle olacağını biliyorum. Altı ay sonra buraya geri döneceğim ve bu haftanın hayaletleri her yerde olacak, beni rahatsız edecek. Sonunda şöhret, para ve her şeyin tasarımcı marka olduğu bir kadınla evleneceğim. O benimle evlenecek ve ben de çocuk yapmak için yılda birkaç kez onunla sevişmek zorunda kalacağım ve hayatım böyle olacak.

Çarşaflarım Waverly gibi kokmayacak. Yastıklarım onun saçlarının izlerini taşımayacak. En iyi arkadaşım

konusacak ve vakit geçirecek en iyi arkadaşım olmayacak ve onun her geçen gün kızımıza daha çok aşık olduğunu izleyemeyeceğim.

Tamamen siyah giyiniyorum. Hiç de neşeli bir kıyafet değil, ama umurumda değil.

Kapı açılır ve Brax ile Waverly'yi mutfağın kenarında, kız onun kollarında, ikisi de birbirlerine gülümseyerek yakalarım. Bu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevk-acı karışımıdır.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, sinirli ve moralsiz, suçlayacak kimse yok, kendimden başka.

İki kişi başlarını benim yönüme çevirir ve gülümsemeleri aniden kaybolur. "Hazır," der Brax, zorla gülümsemeyi dudaklarına geri getirir.

Waverly'nin kulaklarındaki ve boynundaki ışıltılı kalpleri fark etsem de adımlarım kurşun gibi ağırlaşır. Elini tutarım, asansöre doğru yürürken onu hala elimde tutabildiğim tadını çıkarırım. Ailemin dairesine çıkarken ölümcül bir sessizlik hakimdir. Katlarına ulaştığımız anda Brax, Waverly'nin elini bırakır, ama önce eğilip kırmızı dudaklarının köşesine bir öpücük kondurur.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ona.

"Seni seviyorum," diye cevaplar ve lanet olsun. Günlerimiz, mutfağımda kahve içerken böyle başlamalı. Onu öpmeli, sohbet etmeli, gülmeliyiz ve bu kolay olmalı. Bu kadar acı vermemeli. Onu, onları kaybetme düşüncesi beni parçalamamalı.

Ama parçalanıyor.

Hayatımda istediğim şeyi buldum. Hepsi burada, önümde.

Asansörden inip ailemin dairesine giriyoruz, müzik sesi ve insanların konuşma sesleri fuayeye kadar geliyor. Aniden nefes alamıyorum. Ama daha da önemlisi, bunu yapamıyorum. Yapamıyorum. Oraya girip gülümseyerek dünyaya Paris'e geri taşındığımı söyleyemem.

Brax'ın dikkatini çekip Waverly'yi kenara çekip bir köşeye götürüyorum. "Bu artık benim için sahte değil. Seni seviyorum," diyorum ona, ellerim yüzünde, gözlerim gözlerine kilitlenmiş. "Seni sevdim... Tanrım, sanırım seni ilk gördüğüm ve başımın belada olduğunu anladığım andan beri. Sana karşı hissettiklerimden nefret ediyordum. Bu beni delirtiyordu ve birçok kez senden kurtulmak istedim, ama yapamadım çünkü senin orada olman, seni her gün görmek, sadece geçerken ya da

beni azarladığın zamanlar bile, hiç olmamanızdan iyiydi. İki yıldır, Waverly, günümün en güzel kısmı sensin."

Waverly gözlerime bakar ve yakınımızda duran ama bize bu anı yaşatan Braxton'a göz atar, çünkü o böyle biridir. O özverili ve tamamen sever. Sınırsız sever, oysa ben sadece bundan ibaretim.

"Neden bana bunu anlatıyorsun?" diye fısıldadı, gözleri yaşlarla doldu.

"Bilmiyorum. Çünkü senin bunu bilmediğini düşünmek ölüm gibi geliyordu. Çünkü bu gece kolumda durup seni kız arkadaşım olarak tanıtmak ve bunun sahte olması beni hasta ediyordu."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Yanağına bir damla gözyaşı düşer ve ben onu başparmağımla silerim. "İki erkeğe aşığım ve bunun normal olmadığını biliyorum, ama artık umursamadığımı düşünüyorum. Hayat çok kısa. Ve çok acı verici olabilir. Ama bu, hayatımın en güzel haftasıydı ve bunun Paris'te olmamla ya da bana aldığın tüm şeylerle ilgisi yok. Bunun nedeni, ikinizle birlikte burada olmam."

Gözlerimi kapatıyorum ve acı dolu bir nefes veriyorum. "Hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilmiyorum. Doğru seçimi yapamıyorum."

"Seni parçalara ayırmam, Tristan."

Başımı sallıyorum. Ben de onun parçalanmasına izin veremem. Ve ona kirli bir sır gibi davranmam. Amerika'ya geldiğimde seviştiğim bir metres gibi. O bundan daha iyisini hak ediyor. Her şeyi hak ediyor ve bu konuda orta yol yok. Ya hep ya hiç.

"Bundan nefret ediyorum. Sanki her şey hala bir oyunmuş gibi, sahte bir ilişkiymiş gibi, ama öyle değil. Sana olan hislerimden daha gerçek bir şey yok."

"Ama bu oyuna kanan tek kişi sen değilsin galiba."

Dönüp baktığımda, büyükannem uzun, siyah kadife bir elbise giymiş, kırmızı dudakları ve nefesimi kesen bir bakışla orada duruyordu.

Kahretsin.

"Siz üçünüzün sırları var. Yaşlı kadınlar başkalarının gözden kaçırdıklarını görürler." "Büyükanne..." Sesim kesildi.

"Kalp ne isterse onu ister, değil mi? Bazen birden fazla şeyi." Bakışları üçümüz arasında gidip gelir.

"Tam olarak ne demek istiyorsun, Grand-mère?" diye soruyorum sonunda.

Beklenmedik bir şekilde, içten bir kahkaha attı. "Hiçbir şey ima etmiyorum, mon cher. Gözleri gören herkesin acı bir şekilde fark ettiği bir gerçeği söylüyorum. Üçünüz birbirinize aşıksınız."

Waverly'nin keskin nefes alışı odadaki tek ses.

"Ben... biz..." Braxton, durumu net olarak anlayana kadar kekeliyor.

"Sen biliyordun.

Bunlardan hiçbirini seni şaşırtmadı."

"Lütfen." Grand-mère elini sallayarak reddeder. "Ben dün doğmadım. Onu bakışın, onun ikinize bakışı, ikinizin onu merkez alarak etrafında dönüşünüz... Yüzümdeki kırıksıklıklar kadar açık. İlk gecedan beri görüyorum."

Waverly'nin elinin benimkini bulduğunu hissediyorum, sonra diğer eliyle Braxton'ın elini tutuyor. İkimizi de tutuyor, bunu inkar etmiyor, aksine kucaklıyor. Ona bunu istediğini gösteriyor. Bizi.

"Bunun olmasını planlamamıştık," diyor basitçe.

"Kimse aşık olmayı planlar mı?" diye soruyor Grand-mère. "Özellikle de aynı anda iki kişiye? Sanmıyorum."

"Şaşırmadınız mı? Ya da... üzülmediniz mi?" diye dikkatlice soruyorum.

Grand-mère'nin gözleri yaramazca parıltıyor. "Sevgili çocuğum, ben 60'larda Paris'te yaşadım. Senin düzenlemenin şok edici olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sana t  ylerini diken diken edecek hikayeler anlatabilirim. Ama dahası var. İlişkinizin sahte olduğunu söyledin. Bana bunu açıkla."

Yalan söyleyecek halim yok. "Waverly'yi seviyorum, Braxton da   yle, o da ikimizi seviyor."

"Evet, ama neden bu kadar   zg  ns  n? Onun i  in aranızda kavga mı   ıkıyor?" diye sordu.

"Hayır. Aramızda kavga falan yok," diye onaylıyorum.

Brax, Waverly'ye yaklaşı  r. "Tristan'ın bizi bırakıp Paris'e taşı  nmasına   z  l  yoruz."

"Anlıyorum. Peki siz de birbirinizi seviyor musunuz?" Parmağını Braxton ile benim aramda ileri geri sallıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Neden bize yalan söyledin, evlat? A  ık  a birbirinizi seviyorsunuz, bu sahte ilişki de neyin nesi?"

Utan  tan başımı e  iyorum. "Aranızda bir ilişki kurulmasını istemedim ve eskisi gibi en y  ksek teklifi verene evlendirilmek istemedim. En iyi patron olmadığım i  in bana pek de  er vermeyen Waverly'ye, buraya gelip kız arkadaşım rol  n   oynaması karşı  lığında reddedemeyece  i bir teklifte bulundum. Her Ő ey b  yle başladı."

Kollarını kavuŐ turup, destek almak i  in penthouse'un giriŐ ine yasanır. "Anlıyorum. Yani buraya geldin ve bize yalan söyledin, ama tam olarak yalan sayılmazdı."

"Waverly ilk geldiğimizde benim kız arkadaşım de  ildi. Braxton'ın da de  ildi. Aramızda olanlar burada başladı ve hızla b  y  d  ."

"Hmm."     m  z   yeni bir bakıŐ la s  zd  . "AŐ k genellikle bu kadar   abuk gelmez."

"Hayır," diye onaylar Brax. "Waverly'yi iki yıldır seviyorum. Sadece buraya gelene kadar bunu hi   dıŐ a vurmamıŐ tım."

İ     ekip   enemi elime alıp boynumdaki papyonu d  zeltiyorum. "Ben de   yle. Buraya geri d  nmenin sonunda hayatımın bir par  ası olaca  ğını biliyordum ve bir Ő eye baŐ layıp incinmek ya da Waverly'yi incitmek istemedim."

"Ama Ő u anda inciniyorsunuz. Hepiniz." "Buraya taŐ ınaca  ımı söyledim."

"Neler oluyor?" Annem yaklaşır, zümrüt yeşili elbisesi yürürken yeri süpürür, ama ortadaki gerginliği ve mutsuz yüz ifadeleri fark edince aniden durur. şaşkınlığından endişeye geçer. "Her şey yolunda mı? Alain, buraya gel."

Harika. Artık parti gerçekten başlayabilir.

Babam yanımıza gelir ve birbirine kenetlenmiş ellerimizi fark eder. "Neler oluyor?"

Brax ve Waverly'ye bir göz attıktan sonra tekrar annemle babama döndüm. Beklediğimden daha kolay bir şekilde, rahatlama ve korku karışımı bir duygu ile sözler ağızımdan döküldü. Waverly'nin evlilik düşkünü kadınları engellemek için kız arkadaşım rolünü üstlenmesiyle başlayan bu uygun anlaşmanın nasıl daha fazlasına dönüştüğünü anlattım. Gerçek bir şeye. Braxton ve benim ona nasıl aşık olduğumuzu ve onun da, şaşırtıcı bir şekilde, ikimizi de sevdiğini anlatıyorum. Ayrılık ihtimalinin beni nasıl mahvettiğini anlatıyorum.

Annemin yüzünde şok, şaşkınlık ve okunamayan bir ifade belirir. Babam kollarını kavuşturmuş, sert bir şekilde durmaktadır.

"Yani bunların hepsi yalandı mı?" diye sorar babam sonunda.

"Hepsi değil," diye cevaplar Waverly. "Duygular gerçek. Aramızdaki bağ gerçek. Tek yalan, bunun geleneksel bir ilişki gibi görünmesi ve Braxton'ın sadece patronum olduğu gibi davranmamızdı."

"Boston'da onlarla birlikte olmak istiyorsun," diyor annem. "Bugün bize buraya taşınacağını söylemiş olsan da."

"Evet. Evet. Onlarla Boston'da olmak istiyorum. Ama bu ailede tek varis olarak benim görevim, öne çıkıp Ouest Hotels'i devralmak ve OuestHicks'i Braxton ile birlikte buradan yönetmek, özellikle de artık Paris'te bir şirketimiz olduğu için. Ve doğrusu, Ouest Hotels'i benden başka kimsenin yönetmesini istemiyorum."

Annem başını sallar. "Anlamıyorum. Nasıl onunla birlikte olabilirsin? Evlilik ve çocuklar ne olacak?"

"Henüz o aşamaya gelmedik," diye cevaplar Brax. "Tristan buraya taşınacağı ve Waverly ile ben Boston'da birlikte olacağımız için bunun bir önemi olacağını sanmıyorum."

"Yani ondan... onlardan ayrıldın," diye araya girer babam.

"Evet," diye onaylarım. "Buraya taşınacağımı söylemiştim."

"Zor bir durum gibi görünüyor," diyor büyükannem. "Aşk böyle olabilir."

"Artık o kadar zor değil," diyorum onlara. "Sadece acı verici. Aşk da öyle olabilir."

"Buraya taşınarak ve Owest Hotels'i devralarak, Waverly ve Braxton'ı ve onlarla olan mutluluğunu geride bırakıyorsun."

Bu bir soru değil, ama yine de anneme cevap veriyorum. "Evet."

Titreyen eli dudaklarına dokunuyor ve babama bakıyor.

"Ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Oğlumun mutsuz olmasını istemiyorum. Bir daha olmaz. Bunu ona bir kez yaptık ve o zamandan beri kendimi suçlu hissediyorum. Evet, onun bir kadın bulup yerleşmesini istedim, tercihen burada, Paris'te, ama böyle değil."

"Oğlumuz iki kişiyle bir ilişki içinde. Bunu nasıl açıklayacağız?"

"Onları destekleyerek." Büyükannem gözlerini devirdi. "Eğer bunu ailemizde onaylar ve normalleştirirsek, kim buna karşı çıkabilir ki, her zaman bunu deneyen insanlar olacaktır. Babanı tüm kalbimle sevdim. Onunla elli harika yıl geçirdim. Hiçbir şeye değişmeyeceğim yıllar. Senin Francine'in var. Onun sana olan sevgisi nedir? Aşk paradan, imparatorluklardan daha değerlidir. Ama ikisini de elde etmenin yolları vardır."

Babam volta atmaya başlar. "Bize yalan söylediler. Waverly hiç onun kız arkadaşı olmadı."

"Birbirlerini seviyorlarsa, bunun şimdi ne önemi var?" diye tartışır annem, babamın koluna dokunarak onu durdurur. "Oğlunun yine zorunluluktan sevgisiz bir evlilik yapmasını mı istiyorsun?"

"Waverly'nin buraya taşınmayacağını zaten söyledi, Braxton da işin içindeyse... Bu çok karışık. Nasıl görünecek? Nasıl açıklayacağız?"

"Sizin açıklamak zorunda kalmayacaksınız," diyorum, öne çıkıp Waverly ve Braxton'a bakarak. "Ben açıklayacağım." Kalbim hızlanıyor ve ellerim karıncalanıyor, Waverly'nin elini sıkıp sıkıca tutuyorum. "Waverly ikimizi de istiyorsa ve bu fırtınayı atlatmaya hazırsa, ben de onunla birlikte atlatırım."

"Ben de," diye ekledi Braxton.

"Bekle." Waverly elimi bırakıp çeneme dokunur. "Ne dediğini anlamıyorum. Sen burada olacaksın, biz de orada."

"Yapamam. Hayatımın geri kalanını sensiz geçiremem. Daha önce beni çekilmez buluyorsan..." Dudaklarım titriyor. "Bu haftanın her hafta olmasını istiyorum. Doğru olanı yapmaya çalıştım. İyi, görevine sadık bir Owest olmaya çalıştım. Ama kalbim buna uymuyor. Brax ve ben seni paylaşıyor olsak da, biz üçümüz bir bütünüz."

"Tristan, ne diyorsun sen?" diye sorar babam ve ben ona dönerim.

"Buraya geri dönmem mümkün değil, baba. Kalıcı olarak değil. Owest Hotels'i yönetmemi istiyorsan, bu işin burada ve Boston'da bir karışımı olması gerekir. Sana sunabileceğim en iyi teklif bu. Her şeyde olduğu gibi bu işte de elimden gelenin en iyisini yapacağım, ama iki yıldır mutsuz ve yalnızım, çünkü Waverly benim değildi."

Bana bakarak bunu sindirmeye çalışıyor.

"Evet, şu anda olduğundan çok daha sık Paris'e gelmen gerekecek," diye onayladı büyükannem. "Ama bunu bir dezavantaj olarak görmüyorum. Ben yaşıyım. Yaşlıları ziyaret etmen gerekiyor."

Kıkırdayarak güldüm, ama bu düşünce beni hoş bir umutla dolduruyordu.

"Bu senin kararın mı?" diye sorar babam.

Başımı sallarım. "Evet."

"Vay canına." Annem iç geçirir. "O zaman yap. Seni burada mutsuz görmek istemiyorum, seni ve kararlarını ne olursa olsun seveceğim ve destekleyeceğim. Onunla evlen, Tristan. Onunla çocuk yap. Ama kalbini feda etme. Bir daha asla."

Babam başını sallar. "İlk seferinde sana bunu yaptırmakla hata ettik. Dianna ile birlikteyken gözlerinden hayatın kaybolduğunu gördüm ve o zamandan beri de durum böyle. Ta ki Waverly'yi eve getirene kadar. Ve eğer mutluluğun Braxton ile bağlantılıysa, o zaman sorun yok. Bunu anlamayı ve desteklemeyi öğreneceğiz."

Waverly ve Braxton ile bakiştığımda, ikisi de benim kadar şok olmuş durumda, nefesim kesiliyor. "Herkes aynı fikirde olmayacak."

"Hayır," diye kabul ediyor. "İnsanlar yargılama yapmayı severler, özellikle de farklı olan veya anlamadıkları şeyler konusunda."

"Ama aşk aşktır ve evrenseldir," diye devam etti annem. "Başkasının ayakları önünde feda etmeye kesinlikle değmez."

"Ve açıkçası, evinde ne olursa olsun, bu kimseyi ilgilendirmez."

Bir kahkaha patlar içimden ve büyükannemi kollarımın arasına alıp yanaklarından öperim. "Merci. Je t'aime." Aynı şeyi anne babama da yaparım, onları kucaklayıp öperim. Bir kavga bekliyordum. Hiçbirinin anlamayacağını düşünüyordum. Ama yine de bunu göze almaya hazırdım. Sanki anne babamın evinin eşiğinden içeri girdiğimiz anda, bir hapishane hücresinin kapısının çınladığını hissettim ve buna dayanamadım.

Günlerimi onlarla geçirmeliyim. Burada tek başıma değil.

"Je t'aime aussi, mon fils." Babam beni sıkıca kucaklar. "Vis ta vie dans la liberté et l'amour."

Bizi burada bırakırlar ve ben kalbim çarparken Braxton ve Waverly'ye dönerim. "Vay canına. Hepsi az önce oldu. Bunu kamuoyuna açıklamaya hazır mısınız?" diye sorarım. "Çünkü ben istiyorum. Bu, uzun çalışma saatleri anlamına gelecek. Özellikle başlangıçta Paris'e sık sık gidip gelmek anlamına gelecek. Kamuoyunun merceği altında olmak ve muhtemelen yatırımcıları ve müşterileri kaybetmek anlamına gelecek. Ama ikiniz de bu riski almaya değersiniz ve sizler olmadan bu hayatı istemiyorum."

Brax gülüyor. "Beni tanıyorsun. Başından beri bu işin içindeyim. Antibiyotikler antibiyotiktir, bu yüzden OuestHicks'i etkilemeyeceğini düşünüyorum. Ouest Hotels'e gelince, sen Fransızsın. Bu terimi sen icat etmedin mi?"

Dudaklarım seğirir. "Oui. Biz icat ettik." Omuzlarını silker.

"Ben iyiyim," diyor Waverly. "Eğer bu ikinizi de kazanacağım anlamına geliyorsa, her türlü fırtınayı atlatırım."

Onun dudaklarını öpüyorum ve geri çekildiğimde Brax devralıyor ve onu öpüyor. Gülümsüyorum. Noel geldi ve ben en güzel hediye aldım. Onları.

EPILOG

WAVERLY

Sabah ışığı yatak odamızın pencerelerinden içeri sızarak, buruşuk çarşafların üzerine altın rengi çizgiler çiziyor. Dün gecedan kalan kaslarımdaki hoş ağrıyı hissederek geriniyorum ve hala düz olan karnıma elimi koyuyorum. Küçük sırrımız orada, avucumun altında, derimin altında büyüyor. Öğrendiğimizden beri gülümsemekten vazgeçemedim.

Braxton, kendisi ve Tristan için kahve, benim için çay ile kapıda belirir, yumuşak ışıktaki gülümsemesi yumuşaktır. Odanın diğer ucunda, Tristan Fransızca bir iş görüşmesini bitirir, gözlerimiz buluştuğunda sesi sessizliğe karışır. İki yıldır birlikteyiz, açıkça, gururla, ve ikisi de bana böyle baktığında kalbim hala atlamaya devam ediyor. Sanki ben, hayatları boyunca sordukları sorunun cevabıymışım gibi.

"Paris seyahat programı kesinleşti," diyor Tristan, telefonunu komodinin üzerine koyarken. "Oraya vardığımızda Owest Hotels ile beş gün boyunca aralıksız toplantılarım var, ama ondan sonra işler nispeten daha sakin geçecek. Ailemin aşçısı şimdiden hoş geldin yemeği planlıyor."

"Jolie üç buçuk kişiye yemek pişireceğini biliyor mu?" diye sorar Braxton, çayımı komodinin üzerine koyup yanıma otururken, ağırlığıyla yatak çöküyor.

Onun sağlam sıcaklığına yaslanarak gülüyorum. "Umarım annen ve büyükanneniz bunu duyduğunda bayılmazlar, Tris."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? İki yıldır bunu bekliyorlardı. Hatta ben doğduğumdan beri. Mirasçılar."

Bu terime gözlerimi devirdim. Soyadları Owest olsa bile. Üçümüzün üzerinde anlaştığı bir anlaşma. Tristan ile evlendim. Ama Braxton ve ben özel bir törenle evlilik yemini ettik. Yasal olarak evli olmayabiliriz, ama bizim için evliyiz.

Boston'daki dairemiz etrafımızda uzanıyor, ne yazık ki benim istediğim gibi Noel için dekore edilmemiş, çünkü burada olmayacağız ve bir ağaç pratik gelmedi. Ana yatak odası tek başına eski dairemden daha büyük - bu şaşırtıcı bir şey değil - üç kişinin rahatça sığabileceği özel yapım bir yatak var.

İki yıl önce, birbirimizde bulduğumuz şeyi kabul etmeye karar verdiğimizde, fırtınaya hazırlandım. OuestHicks Pharmaceuticals, skandalın ağırlığı altında kısa bir süre sarsıldı — CEO'lar aşık olmuştu ve yeni COO ile yatakta dolanıyordu. Yönetim kurulu toplantıları gerginleşti, hisse senedi fiyatları dalgalandı ve hatta Ouest Hotels bile sallantıya girdi.

Ancak Tristan, pişmanlık duymadan ve kararlı bir şekilde öne çıktı. Ouest olarak sahip olduğu nüfuzu kullanarak, geleneklerin ötesine geçen aşk hakkında, geleneklerden ziyade güven temelinde aileler kurmak hakkında kamuoyuna açıklamalarda bulundu. Braxton, ben basına önceden prova edilmiş gülümsemeler ve sarsılmaz bir inançla karşı çıkarken, şirketimizin istikrarını korumak için sessizce arka planda çalıştı.

Şimdi, fısıltılar arka plan gürültüsüne dönüştü. OuestHicks rekor karlar elde ediyor, Ouest Hotels Güney Amerika'ya genişledi ve herkes iyi gidiyor gibi görünüyor. Nana bile. Dün onu ziyarete gittim ve kim olduğumu bilmiyor olsa da, artık beni ölen kızı olarak görmüyor. Sadece ona ait olduğumu düşünüyor ve ben de bunu kabul ediyorum. Onunla tekrar vakit geçirebilmek, ona sarılabilmek ve onu erkek arkadaşlarımla tanıştırmak benim için her şey demek.

"Yarınki uçağımız saat kaçta?" diye soruyorum, çayımı yudumlarken. Zencefil karışımı, büyüyen sırrımızın eşlik ettiği hafif sabah mide bulantısını yatıştırıyor. Kadın doğum uzmanımız uçmamız için yeşil ışık yaktı ve ben çok heyecanlıyım. Paris'te Noel'i kaçıracığım diye endişeleniyordum.

"Yedi buçukta kalkış," diye cevaplıyor Tristan, diğer tarafıma oturarak. Eli elimi buluyor, başparmağı parmağımdaki platin yüzüğü okşuyor. Resmi, yasal, belgelenmiş. Sağ elimde Braxton'dan aldığım eşleşen bir yüzük var. Resmi olmayan, anlamlı, kendi çapında kutsal.

Braxton çayımı alıp kenara koyuyor. "Bu, Tristan'ın telefon görüşmelerini bitirdiği için, bütün sabahı kendimize ayırabileceğimiz anlamına geliyor."

Dudakları boynuma dokunur, kulağımın hemen altındaki hassas noktaya bir öpücük kondurur.

Titriyorum, içimi sıcaklık kaplıyor. "Yine mi? Dün gecedен sonra mı?"

"Dün gece dün geceydi," diye mırıldanıyor Tristan, eli tişörtümün ince kumaşının altına kayıyor. "Bu ise şimdi."

Yıllar içinde mükemmelleştirdiğimiz bir ritmimiz var artık. Braxton sabırlı, tatlı ve sonsuz derecede düşünceli. Dokunuşları, bir senfoninin kreşendoya doğru ilerlemesi gibi yavaşça yükseliyor. Tristan ise yoğun ve odaklanmış, her hareketi kasıtlı ve hassas.

Onların arasında, ben yaşıyorum. Bulundum. Bütünüm.

Braxton'ın parmakları saçlarımı okşayarak başımı geriye doğru eğip beni öpüyor. Dudakları yumuşak, kahve ve sabah kokuyor, boş eliyle ise uyluklarımın üzerinde desenler çiziyor. Tristan mavi gözleri karararak bizi izliyor, sonra tek bir hareketle tişörtümü başımdan çıkarıyor. Soğuk hava tenimi ürpertiyor ama onların ateşli bakışları üzerimde dolaşırken hiç de üşümüyorum.

"Kızımıza bak," diyor Tristan, çıplak vücudumu inceleyerek. "Çocuğumuzu taşıyor ve bu yüzden daha da güzel."

Braxton boynuma doğru onaylayarak mırıldanıyor, elleri artık keşfetmek için serbest. Ellerim vücudumun manzarasını dolaşıyor. Daha büyük ve daha hassas göğüslerimin eğimleri, belimin vadisi, çocuğumuzun büyüdüğü yumuşak yükselti. Her dokunuş, ardında elektrik izleri bırakıyor.

"Uzan," diye fısıldadı Tristan, her zamanki gibi emir verici bir sesle, ve eskiden olduğu gibi ona nereye sokacağını söylemek yerine, hemen itaat ettim ve yastıklara gömüldüm.

Acele etmeden soyunurlar, hala beni heyecanlandıran vücutlarını ortaya çıkarırlar. Brax, kolumun iç kısmına dövme yaptırmış olduğum üç iç içe geçmiş daireyi öper. Birlikte geçirdiğimiz ilk yıldönümümüzün ardından kendime yaptığım bir hediye.

Tristan arkama geçer, yastıklarımı vücuduyla değiştirir, böylece göğsüne yaslanabilirim. Kolları beni sarar, elleri göğüslerimi öylesine sıkı kavrar ki inler ve kıvranırm. Braxton bacaklarımın arasına diz çöker, onları nazıkçe ayırır, yüzünde günahkar bir ifade vardır.

"Hamile olmanı neden sevdiğimi biliyor musun?" Tristan fısıldıyor, parmakları meme uçlarımı sıkı bir şekilde okşarken nefesi kulağımda sıcak. "Ne kadar sert boşaldığını."

"Aminin ne kadar ıslandığını da unutma."

"Doğru. O da var. Göstermeye başlamanı sabırsızlıkla bekliyorum. Şu anda sana dokunmadan duramadığımı düşünüyorsun. Bekle de gör."

Braxton iç uyluklarımı öpüyor, her öpücük zaten ıslak ve istekli olduğum yere yaklaşıyor. Tristan bu konuda haklı. Dün gece çılgındım ve saatlerce beni orgazma ulaştırdılar.

"Daha dayanılmaz," diye onaylıyor Brax. "Daha doyumsuz." Sesi arzuyla boğuklaşıyor. "Sadece hamile olduğunu düşünmem yeterli, hemen sertleşiyorum."

Ağzı amımı kaplar ve büyük, dönen bir Fransız öpücüğü verir. Brax'ın dili beni dondurma gibi çalıştırırken, Tristan'a karşı kıvrılarak nefes nefese kalırım.

Beni titretir, beni çoktan orgazma yaklaştırır. Tristan'ın elleri göğüslerimde dolaşmaya devam eder, ara sıra çenemi kaldırıp inlemelerimi yutan derin, tüketen öpücükler verir. O çok sert. Çok sert ve ben onun sikini içimde istiyorum.

"İşte böyle, Prenses," Tristan, kalçalarım Braxton'ın ağzına doğru sallanmaya başladığında beni cesaretlendirir. "Bırak da seninle ilgilenelim."

Braxton iki parmağını içime sokar, dilini acımasız ritmini sürdürürken parmaklarını hafifçe kıvrır. Tristan meme uçlarımı hafifçe çimdikler, hafif acı hissi karnımın derinliklerinde oluşan zevki daha da artırır. İkisi arasında, daha yüksek, daha hızlı tırmanıyorum, nefesim kesik kesik geliyor.

"Siktir, ne kadar tahrik olduğunu koklayabiliyorum. Brax'ın ağzına boşal. Onu kirlet."

Sadece başımı sallayabiliyorum, kelimeler artık bana yetmiyor. Braxton, bu fikri benden daha çok severek, hızını artırıyor. Tristan kulağıma cesaret verici sözler fısıldıyor. Gelecek olanın müstehcen vaatleri, onlar için kendimi kaybettiğimde ne kadar güzel olduğumu söyleyen tatlı sözler.

Orgazm, kıyıya vuran bir dalga gibi, güçlü ve kaçınılmaz bir şekilde içimi kaplar. Çılgılık atarım, sırtım kavislenir ve parmaklarım yanımdaki Tristan'ın uyluğuna ve bacaklarımın arasındaki Braxton'ın saçlarına tutunur.

Tamamen toparlanamadan, pozisyonlarını değiştiriyorlar. Braxton, Tristan'ın yerini arkamda alırken, Tristan bacaklarımın arasına geçiyor, penisi sert ve ön sıvıyla parlıyor. Dudaklarımı yalıyorum, onu ağızıma almak istiyorum ve o da dudaklarımı penisiyle tokatlıyor.

"Bu sabah olmaz, Prenses. Belki şimdi bizim için uslu bir fahişe olursan, daha sonra sana izin veririm."

Tanrım, bunu neden bu kadar çok seviyorum? Aşağılayıcı olsa bile umurumda değil. Bana utanmazca seksi geliyor.

Tristan kalçalarımı kaydırıyor, dizleri yatağa gömölüyor ve yavaşça içime giriyor, boyutuna alışmam için bana zaman tanıyor. Arkamda, Braxton'ın elleri Tristan'ın ellerinin yerini göğüslerimde alıyor, dudakları boynum ve omuzlarım boyunca ateşli izler bırakıyor. Etrafım sarılmış, içim doldurulmuş, duyularımın kozasında tutulmuşum, ama bu yetmiyor.

Tristan hareket etmeye başlar, hareketleri ölçölü ve derindir. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz, yoğun ve odaklanmıştır. "İnanılmaz hissettiriyorsun," der, kontrolünü korumak için çaba sarf ederken sesi gerilir. "Bizim için çok mükemmel. Ama sen de Brax'ı istiyorsun, değil mi tatlım?"

Braxton'ın elleri aşağıya doğru kayar, biri Tristan ile benim aramdan geçerek hala hassas olan klitorisimi okşar. "İhtiyacın olan bu mu?"

Sözleri içimdeki ateşi körükler ve ben, zar zor başımı sallayabiliyorum, çoktan kendimi kaybetmiş durumdayım. Vücudumun her yeri aşırı duyarlı ve doyamıyorum. Tristan içimden çıkıp, beni derin bir öpücükle öpmek için yukarı çıkarken ritim değişir ve sonra tekrar Braxton ile yer değiştirir, Braxton da zaten sınırda olan bir adam gibi içime girer.

"Siktir, bu çok iyi."

Yatağın üzerinde dizlerini ve ayaklarını destek olarak kullanarak, acımasızca içime girmeye başlar. Tristan'ın ıslak penisi kalçalarımın arasında sürtünerek, başka bir boyut katar ve bunu daha da yoğun hale getirir.

Tristan'ın eli bacaklarımın arasına kayıyor, yetenekli parmakları Braxton'ın itişleriyle aynı ritimde daireler çiziyor. İkinci orgazmım ilkinden daha yavaş geliyor, ani bir tırmanıştan ziyade kademeli bir yükseliş.

"İkinizi de istiyorum," diye yalvarıyorum. "Hepimizi. Lütfen."

Tristan başını sallar, isteğimi anlar. Arkama geçer, komodine uzanır. Yağlayıcının açılma sesini duyarım ve

bir dakika sonra, beni hazırlamak için kaygan parmağını kullanarak beni ayarlıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor Brax, her zaman kontrol ediyor, her şeyden önce benim rahatımı sağlıyor. Alnında ter damlaları var ve ben onu kendime çekiyorum, ağzını ağızımda istiyorum.

"Hazırdan da öteyim," diye onu temin ederim, Tristan'ın arka girişime penisini yerleştirmeye çalıştığını hissederken ağzına nefes nefese.

İlk baskı çok yoğundu, vücudum ikisini de içine alabilmek için gerildi. Braxton üstümde hareketsiz duruyordu, elleri Tristan'ın bacaklarına dolanmış olan benim bacaklarımın iki yanında yatakta sabit duruyordu. Tristan içeri girdi, sonra kalçalarımı kavrayarak dışarı çıktı. Sert nefesleri ve fısıldayarak verdiği cesaretlendirme sözleri beni rahatlattı ve sonra ikisi de içime tamamen girdiler, beni tamamen doldurdular.

"Tanrım, seni seviyorum," diye inliyor Braxton, yüzü zevk ve duygu ile gergin. "Tanrım, bunu ne kadar seviyorum."

İkisi birlikte hareket etmeye başlarlar. Braxton geri çekilirken Tristan ileri doğru iter, sonra tersine dönerler, beni asla boş bırakmazlar, bağlantının kopmasına asla izin vermezler. Bu his çok güçlüdür, zevk sınırları aşar.

Braxton çaresiz bir öpücükle ağızımı ele geçiriyor, giderek çılgına dönen inlemelerimi yutuyor.

Bir elim Braxton'ın boynunun arkasında, onu bana yakın tutuyor, diğeri ise Tristan'ın başının arkasında. Braxton'ın beni doldururken, Tristan'ın penisi üzerinde yatmaktan başka bir şey yapamıyorum. Tristan'ın kalçaları yukarı doğru, Braxton'ınki ise aşağı doğru hareket ediyor ve ben ikisinin arasında sıkışıp kalıyorum. Tamamen mutluluk içindeyim. Bunun hiç bitmemesini istiyorum.

"Oh, lanet olsun," diye bağıryorum, aralarında parçalanırken, zevk acımasızca içimi sararken onların isimlerini haykırıyorum. Onlar da benimle birlikte doruğa ulaşıyorlar, önce Braxton dudaklarıma derin bir iniltiyle, sonra Tristan boynuma titreyerek nefes nefese.

Uzun bir süre, birbirimize bağlı kalıyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanmış, kalplerimiz hızla atıyor ve nefesimizi paylaşıyoruz. Her şey yapış yapış ve ben onların menileriyle doluyum. Ama hiçbirimiz hareket edecek kadar umursamıyoruz. Henüz değil.

Yana dönerek Tristan hala arkamda, Braxton ise önümde kalırız. Elleri karnımı bulur, koruyucu bir şekilde

"Sence erkek mi kız mı?" diye sordu Braxton, sesi hayretle yumuşaklaşmıştı.

"Sence erkek mi kız mı?" diye sordu Braxton, sesi merakla yumuşaklaşmıştı.

"Umurumda değil," diye dürüstçe cevap veriyorum, ellerini benim ellerimle kapattım. "Senin gamzelerine ve Tristan'ın gözlerine sahip olduğu sürece."

"Ve senin ateşin," diye ekliyor Tristan, şakağıma bir öpücük kondurarak. "Başkalarının ne düşündüğüne bakmaksızın kendi yolunu çizme cesaretin ve istekliliğin."

Rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz, birbirimizin nefesini dinliyor, güneş ışığının cildimizi ısıttığını hissediyoruz.

"Toplanmalıyız," diyor Tristan sonunda, ama kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Sonra," diye Braxton ve ben aynı anda cevap veriyoruz ve hepimiz gülüyoruz, sesimiz yatak odamızı dolduruyor.

Yarın, ikinci evimiz olan Paris'e uçup, Tristan'ın ailesine haberimizi vereceğiz. Büyükanneme söylemek için sabırsızlanıyorum. Yaşlı ateş parçası, kelimelerle anlatılamayacak kadar heyecanlanacak.

Gözlerimi kapatıyorum, kocamın ellerinin karnımdaki ağırlığını, bedenlerinin sıcaklığını tadını çıkarıyorum. İki yıl önce, aramızda büyüyen şeyi saklamayı reddederek ışığa çıktık. Şimdi, alışılmadık ailemizi genişletmeye hazırlanıyoruz, iç içe geçmiş hayatlarımıza yeni bir dal ekliyoruz.

Farklı, evet. Ama daha az geçerli, daha az sevgi dolu, daha az kaderinde olan değil. Çünkü biz tam olarak buyuz.

Bossing My Holiday'i okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİM. Umarım beğenmişsinizdir!

ÜCRETSİZ iki ateşli tatil romanı ister misiniz? [An Irish Rockstar For Christmas'ı](#) indirin, haber bültenime kaydolun ve hoş geldiniz e-postasını açarak ek bir tatil romanını ücretsiz olarak alın.

An Irish Rockstar For Christmas kitabından özel bir alıntı için sayfayı çevirin.

AN IRISH ROCKSTAR FOR CHRISTMAS

Vivian

Dünyada EN ÇOK NEFRET ETTİĞİM YERLER? Noel'den beş gün önce havaalanı. Özellikle de uçağım belirsiz bir süre ertelendiğinde. Bu, son birkaç aydır sürekli yediğim boktan pastanın üzerine konulan krema gibi. Etrafımda çocuklar bağılıyor ve gürültü yapıyor. Ebeveynler ve çiftler tartışıyor. İnsanlar telefonlarıyla uğraşıyor, ertelenen veya iptal edilen uçuşları hakkında şikayet ediyor.

Herkes sabrının son sınırına gelmiş durumda.

Sürekli çalan bayat Noel müzikleri ve ucuz havaalanı süslemeleri olmasaydı, havada neşe kokusu olmadığı için tatil sezonunda olduğumuzu hiç anlamazdınız.

Hepsini görmezden gelmeye çalışarak, şarabımdan bir yudum alıp en iyi arkadaşımın kitabının ARC'sini, yani ön okuma kopyasını okumaya devam ediyorum. Bu, aslında onun şimdiye kadarki en iyi eseri olabilir. O, aksiyon dolu, karanlık "neden seçmelisin" türünde romantik romanlar yazıyor - benim en sevdiğim romantik tür - ben ise sporcuları konu alan ateşli romantik komediler yazıyorum - onun en sevdiği tür.

İki yıl önce Washington DC'de katıldığımız bir kitap imza gününde tanıştığımızda bu kadar çabuk kaynaşmamızın sebebi buydu. Son iki aydır onun misafir odasında kalmak zorunda kaldığım için bu dostluğa her geçen gün daha da minnettar oluyorum. Şu anda erkek arkadaşıyla tatil için Bahamalar'da ve ben bunu biraz kıskanmaktan kendimi alamıyorum. Karlı New England'a gitmektense, güneşin altında margarita içip ateşli, terli seks yapmayı tercih ederim.

Bu yüzden defterimi çıkarıp, şu anki mesleğimle ilgili sayfayı açtım ve buraya bir

yirmi kez yazdığım kelimeleri buraya not almamı sağladı. Hedef: Daha çok Samantha, daha az Charlotte olmak.

Ama bu satırları yazarken, izlediğim son Sex and the City tekrar bölümünde Carrie'nin arkadaşlarına, hepimizin onunla birlikte olması gereken adam olmadığını bildiğimiz sanatçı erkek arkadaşıyla birlikte olmak için Paris'e taşınacağını söylediği sahneyi hatırlarken, kendimi her zaman Charlotte'un durumuna sıkışıp kalmış, Samantha'nın dünyasına cesaret edemeyen biri olarak göreceğimi biliyorum. Bir prensesin laneti mi, yoksa Persephone anının eksikliği mi, emin değilim.

Dünyadaki tüm müstehcen şeyleri okumayı seviyor olabilirim, ama zihnimdeki fantezileri henüz hayata geçiremedim. Çok temkinliyim. Mürekkeyle yazılmış kelimelere bakarken dudaklarımın köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor ve son ilişkimde bu kadar uzun süre kaldığım için kendimi zihinsel olarak bir kez daha dövüyorum.

Neyse.

Not defterimi büyük çantama geri koyuyorum. Artık bitti. Onunla işim bitti. Sanırım onun telefonunda uygulamayı bulmadan önce bile bitmişti. Ağlamıyorum, üzgün de değilim, sadece sinirliyim. Ve... kaybolmuşum. Ondan değil, ama hayat beni biraz... dağınık hale getirdi. Yersiz. Standart bölümlendirmem işini yapmıyor ve beni yeniden düşünme ve şüpheyi sürüklemeyecek bir çözüm bulamadım.

Neyse!

"Affedersiniz, bu koltuk boş mu?"

İrlanda aksanlı, kısık bariton sesini duyduğumda başımı kaldırıp, insanlık tarihinin en mavi gözlerine bakışlarımı sabitlerim. Buzulların ve rüzgârın rengi olan artık mavisi, ama yüzeyin altında yazın sıcaklığıyla parıldayan bir mavi. Gözlerimi kırıyorum. Bir kez. İki kez. Onu daha yakından incelerken yanaklarım kızarıyor. Dağınık kumral saçları yanlarda kafa derisine yakın kesilmiş, üstte ise uzun bırakılmış ve bir kısmı alnına eğlenceli bir şekilde düşüyor. Dolgun yumuşak dudaklar, düz burun ve dünyadaki tüm kadınların kıskanacağı kalın, uzun ve koyu kirpikler. Sağ kaşında hafif bir yara izi var ve nasıl oluştuğunu, parmağımın altında pürüzsüz mü yoksa pürüzlü mü hissedeceğimi merak etmeden duramıyorum.

Siyah termal tişört ve koyu renk kot pantolon giyiyor, ama benim yüzümü kızartıp tam anlamıyla kızartmaya neden olan şey, uzun boyu ve tişörtün kaslı ama şişkin olmayan vücuduna yapışması. Çünkü vay canına. Bu kelime, beynimde pembe bir sabun köpüğü gibi süzülüyor.

Boğazını temizleyerek balonu patlatıyor ve ben havaalanına, gürültüye ve tüm bu sefaletе geri dönüyorum. Onu açıkça süzerek utandığımı gizleyerek, oturduğum aşırı kalabalık barda hızlıca bir arama yapıyorum.

"Boş yer yok," diyor bana.

"Bu yalan," diyorum ona, barın karşısındaki köşede boş duran iki kişilik masayı işaret ederek. "Orada bir tane var."

İki kişi masaya koşarak oturur ve masayı kaparken, o da benim bakışımı takip eder.

"Artık değil," diye karşılık veriyor ve bana dönerek zorlukla gizlediği bir sırıtışla ekliyor. "Görüyorsun ya, sen benim son umudumsun. Çok fazla rötar yapan uçuş, çok fazla insanın sinirlerini yatıştırmak için içkiye ihtiyaç duyması anlamına geliyor. Hadi ama. Bana bir şans ver," diye devam ediyor, ben otomatik olarak sandalyeyi ona bırakmayınca. "Seni çok rahatsız etmeyeceğim." Gülümsüyor, eli şimdi benim küçük, yüksek iki kişilik masamın tam karşısındaki boş koltuğun arkasında.

"Çok mu?" diye soruyorum.

O günahkar mavi gözler — striptizcinin tangasında duran yüz dolarlık banknot kadar keskin — benimkilere, en büyük çelişki gibi görünen ama nedense onda işe yarayan, yaramaz bir samimiyetle bakıyor. Benim onayımı beklemeden koltuğa otururken sadece omuz silkiyor. Ama itiraz etmiyorum. Bütün gece onun sesini ve aksanını dinleyebilirim. Aslında, sesli kitap haline getirebilmek için İrlandalı bir karakter yazmam gerekebilir, çünkü lanet olsun.

"Evet. Seni biraz rahatsız edebilirim. Güzel kızılar havaalanı barlarında tek başına oturmamalı."

"Neden yalnız olduğumu düşünüyorsun?" diye başımı eğerek karşılık veriyorum.

Garson, Irish Sex'in peşinden koşarken diğer iki masaya takılıp düşerken, yine o sırıtış.

"Ne alırsınız?" diye aceleyle sorar. "Yiyecek bir şey. Ya da içecek?"

"Jameson sek, lütfen."

"Çift mi, tek mi?"

"Çift." Kırmızı şarabımı gözleriyle süzer. "İki çift olsun, biri güzel bayan için, ve devam et. Uzun bir gece olabilir." Bana döner. "Yiyecek bir şey ister misin, tatlım?"

Külotum ıslanmış. Bu kadar ucuz ve kolay olması hiç adil değil. Sanırım garson da benimle aynı fikirde. Ona Irish Sex adını vereceğim, kulağa bir içki adı gibi geliyor. Burada servis ediyorlar mı diye sorardım ama bu adamın yaramaz bakışları ve benimle oturmak için ne kadar cesurca sorduğu göz önüne alındığında, bu tür hizmetleri sunmakta düzenli olduğunu tahmin ediyorum.

"H-hayır." Yutkunup boğazımı temizlemem gerekiyor. "Sadece içecekler." "Aynı," diyor garsona. "Teşekkürler."

Garson iç çekiyor ama sanki inliyor gibi geliyor ve onu suçlayamıyorum bile. Bana "şanslı kaltak" bakışı atıyor ve sonra içeceklerimizi getirmek için gidiyor, sanırım.

"Neden viski istediğimi düşündün? Ya da senin eşlik etmeni?"

Koltuğunda dönerek siyah gömleğinin kollarını sıvadı ve renkli dövmelemlerle süslü güçlü ön kollarını ortaya çıkardı. Parmaklarını birbirine doladı ve ellerini masaya koydu, sanki işine koyulacakmış gibi. "İkisini de reddetmedin. Ama dürüst olmak gerekirse, beni oturtan senin kızarman oldu. Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Hayır."

Gülümser ve ciddi anlamda çocuksu, seksi gamzeleri ortaya çıkar. Nedense, onun varlığını pek sıcak karşılamam onu eğlendirir.

"Yalancı," diye
suçluyor beni.

"Sadece kısmen."

Ben e-okuyucumu masaya bırakıp, birkaç saniye sonra iki double viskiyle geri dönen garsona yarısı dolu şarap kadehimi uzattığımda, o kahkahayı patlatır.

"Başka bir şey getirmemi istediğinizden emin misiniz? Hiçbir şey yok mu?"

"Hayır, biz iyiyiz," der ona, ve o da duyulur bir şekilde sırtarak uzaklaşır. "Sláinte. Gaelic dilinde şerefe demek böyle denir."

"Sláinte." Kadehimi kaldırıp küçük bir yudum alırken, o kadehinin yarısını içiyor. "Gaelic biliyor musun?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Birkaç kelime biliyorum. Annem hep böyle derdi. Sırrını öğrenmeye hazır mısın?"

"Duruma bağlı." Elimde bardağıyla oynarken taburede yer değiştiriyorum. Ailemle evdeyken, bunu bir spor etkinliğine dönüştürdükleri için çok içki içmem, ama aradan birkaç ay geçti.

"Neye?" diye ısrar etti.

"Hala adını öğrenemedim."

Küçük, şaşkın bir kahkaha. "Bilmiyor musun?"

Başımı diğer tarafa çevirip kaşlarımı çatıyorum. "Bilmem mi?"

Onu daha yakından inceliyorum, ama bir sonuca varamıyorum. O şeytani sırıtış, inci gibi beyaz dişleri ve ikiz gamzeleriyle tam bir gülümsemeye dönüşse bile. Gerçek olamayacak kadar yakışıklı. Neredeyse acı verici. Onun gibi görünen bir adam muhtemelen önemli biridir.

"Beni tanıdığın için kızardığını sanmıştım."

Kafamı sallayarak, aktör mü müzisyen mi diye düşünürüm. Sporcu da olabilir, ama mesleğim gereği Amerikan sporlarını oldukça yakından takip ettiğim için bundan şüpheliyim. Belki uluslararası bir futbolcu falan olabilir, ama garson onun kim olduğunu biliyor gibiydi, o yüzden bunu listemden çıkarıyorum.

"Ünlü müsün?"

"Kime sorduğuna bağlı, ama sen kim olduğumu bilmediğin için hayır diyeceğim. Ben Cian O'Connor." Elini uzatıp tokalaşmak istiyor.

"Vivian Scott."

Elini sıkmak için uzanıyorum ama parmaklarımız birbirine değdiği ve avuç içlerimiz birbirine bastırdığı anda keskin bir statik elektrik akımı bizi sarsıyor. Ancak bu, normalde olduğu gibi acı verici değil. Bu, midemdeki viski gibi sıcak ve karıncalanma hissi veriyor. O da bunu hissediyor, masmavi gözleri hafifçe kararıyor, eli nabzımın attığı yere kayıyor ve ben onu bırakmadan önce istemeden titriyorum. Elimi masanın altına kaydırıp

, titremeyi gidermeye çalışıyorum.

"Havadaki statik elektrikten olmalı," diye düşünür, neredeyse kendi kendine, sesini alçaltarak ve biraz da inanamıyormuş gibi.

"Öyle olmalı," diye onaylayarak dizlerimi çaprazlayıp koltuğumda dik oturdum. "Tamam, Cian. Paylaşmak için bu kadar sabırsızlandığın sır nedir?" Viskiyimden bir yudum daha aldım, o sırada gözleri dudaklarımdaydı.

"Ya seninle oturacaktım ya da şurada kendi kendine mırıldanan öfkeli adamla." Çenesini omzumun üzerinden uzatır ve ben de dönüp bakarım. Bahsettiği adam benimki gibi bir masada tek başına oturmaktadır ve evet, şikayet ederken öfkelenmiş, biletine yumruğuyla buruşturup atmak istermiş gibi bakmaktadır.

Cian'a geri dönüyorum. "O yalnız değil. Şu anda havaalanının yarısı cinayet işler gibi. Tüm uçuşlarımız ya iptal edildi, ya fazla rezervasyon yapıldı ya da ertelendi. Benimki sonuncusu."

"Evet. Boston'a uçmam gerekiyordu, ama şiddetli rüzgar ve buzlu yağmur uçuşumu iptal etti. Yapabileceğim en iyi şey Hartford'a uçmak ve oradan eve arabayla gitmek."

Göğsüm kıpır kıpır oluyor. "Ben de oraya uçuyorum." Yüzüme aptalca bir kızarıklık yayılmaya başladığını hissedince etrafa bakınıyorum. "Tabii iptal etmezlerse."

"İkimiz de aynı uçakta mıyız? Ne tesadüf ama. Belki şansım yaver gider ve yanımda oturursun."

Ona suçlayıcı bir bakışla dönüp, "Biraz flörtçüsün," dedim.

"Sadece etkilemek için çaresiz olduğum kadınlara. İşe yarıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Flörtlerden kolayca etkilenmem." Özellikle de kendini beğenmiş, yakışıklı ve baş belası olanlardan. Onlar benim kitaplardaki kriptonitim ve gerçek hayattaki korkum. Ama yine de, sözde "iyi adam"larla güvenli oynamak beni hiçbir yere götürmedi.

Dudaklarını düşünceli bir şekilde ısırır. "Hmmm. Sana istediğin bilgiyi versem ne dersin? Bu seni etkiler mi?"

"Muhtemelen," diye karşılık veriyorum, o da hemen benimle aynı şakacı gülümsemeyi taklit ediyor.

Küçük masaya yaslanarak kişisel alanıma girer ve kolonyasının kokusunu alırım. Baharatlı ve biraz

tehlikeli. Ateş ve deri gibi. "En iyi tahminim, yaklaşık bir saat sonra kalkacağız. Resepsiyondaki görevli bana öyle söyledi."

İçkimi bitirip, yeni içkiler getirilirken garsona uzatıyorum. "Sence sana doğruyu mu söyledi, yoksa buradaki diğer kadınlar gibi seni gülümsetmeye mi çalışıyordu?"

Bana göz kırptı. "Göreceğiz, değil mi? Umarım doğruyu söylemiştir. Geceyi havaalanında geçirmek istemem. Tabii sen de benimle aynı şeyi yapmayı kabul etmezsen."

Elimle ağzımı kapatarak gülümsememi saklamaya çalışıyorum. "Bu çok kötüydü."

O gülüyor, neredeyse utangaç bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Güzelliğin beni şaşırtıyor. Normalde bu konuda çok daha iyiyimdir. İster inan ister inanma, beni geriyor." Son cümleyi sanki sonradan aklına gelmiş gibi söylüyor. Kabul etmek istemediği bir gerçek.

Yeni içkiye bakıyorum, çünkü bu da başka bir laf gibi gelse de, gözlerindeki dürüstlük kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

"Bir oyun oynayalım mı?"

"Oyun mu?" diye tekrar ediyorum, kaşlarımı kaldırarak, merakla.

"Gerçek için gerçek. Karşılıklı soruları cevaplamazsak, içmek zorundayız."

"Bana en sevdiğim seks pozisyonlarını veya hoşlandığım sapkınlıkları sormaya başlarsan, içmeyi bırak, içkimi yüzüne fırlatırım."

Ellerini havaya kaldırırsa da sırıtışını gizleyemiyor. "Anlaşıldı. Cinsel içerikli sorular sormayacağım. Anlaşıldı."

Bu cümledeki "de" kelimesini görmezden geliyorum. "Bu kadar içeceksen bir şeyler yemelisin. Uçakta akşam yemeği yiyecektim ama şimdi bunun saçma olduğunu düşünüyorum. Saat sekizi geçti bile."

"Size yardım edeyim." Elini havaya kaldırarak garsona işaret etti ve garson bir kez daha hızla yanımıza geldi.

"Evet, Bay O'Connor. Size ne getireyim?"

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. Onu Google'da aramam lazım. Belli ki önemli biri.

"Ne istersiniz?" diye sordu, gözlerini benden ayırmadan.

"Izgara peynir ve patates kızartması lütfen."

"Kulağa hoş geliyor, ama sen bunu sipariş ettiğine göre, ben başka bir şey sipariş etmeliyim. Tavuk parmakları ve tatlı patates kızartması lütfen," diyor garsona, hala bana gülümseyerek.

"Tamam," diye cevap veriyorum, garson kız ayrılır ayrılmaz. "Bana söylemelisin. Kimsin sen?"

Kafasını sallayarak içkisini yudumladı. "Olmaz, tatlım. Bilmiyorsun ve bu özelliğini seviyorum. Seni samimi yapıyor. Beni sevdiğin için mi yoksa olduğum kişi için mi benimle konuşuyorsun bilmeden sohbet edebildiğim ilk kızsın."

"Seni sevdiğimi kim söyledi?"

Gülüyor. "Eğitimli bir tahmin. Henüz kitabına dönmedin ve benden gitmemi istemedin."

Touché. "Eğer iyi geldiğini düşündüysen neden benim sipariş ettiğim şeyin aynısını sipariş etmedin?"

"Garip bir alışkanlık. Asla başkalarının sipariş ettiği şeyi sipariş etmem ve bir restoranda asla aynı şeyi iki kez sipariş etmem."

Huh. İlginç.

"Şimdi sıra bende. Bana işinden bahset." "Sen bana işinden bahsetmiyorsun," diye karşılık verdim.

"Ama sen benden çok daha ilginçsin. Hadi ama Vivie Kız. Biraz zamanımız var. Benimle oyna. Eminim tüm sırlarını ortaya çıkarabilirim."

Sonra ne olacağını öğrenmek ister misin? [An Irish Rockstar For Christmas](#) kitabını bugün indir!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

